Ὀρθόδοξος Τύπος

Ἑβδομαδιαία Ἔκδοσις τῆς Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως (Π.Ο.Ε.)

ΠΛΗΡΩΜΕΝΟ ΤΕΛΟΣ Ταχ. Γραφείο ΚΕΜΠΑ Αριθμός Αδείας 3645 ΚΩΔΙΚΟΣ 013053

PRESS POST X+7 ΕΛΤΑ Hellenic Post

ΕΤΗΣΙΑΙ ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: ΕΥΡΩ 50,00. ΚΥΠΡΟΥ: ΕΥΡΩ 90,00. ΕΥΡΩΠΗΣ: ΕΥΡΩ 90,00. ΑΜΕΡΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΧΩΡΩΝ: ΕΥΡΩ 100,00. ΤΙΜΗ ΦΥΛΛΟΥ ΤΗΣ ΕΦΗΜΕΡΙΔΟΣ: ΕΥΡΩ 1,20

ΙΔΡΥΤΗΣ † Ἀρχιμ. Χαράλαμπος Δ. Βασιλόπουλος | 17 ΙΟΥΝΙΟΥ 2016 Ἰσαύρου, Μανουήλ, Σαβέλ, Ἰσμαήλ μαρτύρων, Ὑπατίου ὁσίου, Φιλονείδους ἱερομάρτυρος Ἐπισκόπου Κουρίου | ΕΤΟΣ ΝΣΤ΄ ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 2121

Ἐνώπιον τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Ε. Βολουδάκη***

Ἐν μέσῳ μιᾶς μεγάλης πνευματικῆς καί οἰκονομικῆς κρίσεως πού μαστίζει ἀπό ἐτῶν τήν Πατρίδα μας καί ὀδηγεῖ τούς ἀνθρώπους της σέ θλίψη, στενοχωρία, ἀπελπισία, ἀρκετούς δέ καί σέ αὐτοκτονία, ἐπέλεξαν οἱ ἰθύντοντες τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως νά πραγματοποιήσουν πολυμελῆ Σύνοδο Προκαθημένων καί ἐκπροσώπων τῶν ἀνά τήν Οἰκουμένη Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, ἡ ὁποία θά ἀρχίση στίς 18 Ἰουνίου 2016, στό Κολυμπάρι Χανίων Κρήτης.

Ὁ χρόνος πού ἐπελέγη γιά τήν διεξαγωγή τῆς Συνόδου ἀλλά καί ἡ θεματολογία της, μαρτυροῦν ὅτι οἱ βασικοί διοργανωταί της Ἀρχιερεῖς δέν ἐνδιαφέρονται γιά τά πραγματικά προβλήματα τῶν ἀνθρώπων ἀλλά, ἀντιθέτως, ἐπιδιώκουν νά συμπράξουν μέ τούς πολιτικούς ἄρχοντες τῶν λαῶν γιά τήν ἐπιβολή τῆς Παγκοσμιοποιήσεως, ἀντί νά καθοδηγοῦν οἱ Ἀρχιερεῖς Ποιμένες τούς κοσμικούς Ἄρχοντες στήν κατά Θεόν Διακονία τοῦ λαοῦ.

Ἕνα ἀκόμη στοιχεῖο, πού συνηγορεῖ μέ τά ἀνωτέρω, εἶναι καί ὁ αὐτοπροσδιορισμός αὐτῆς τῆς Συνόδου. Τήν ὀνόμασαν οἱ διοργανωταί της «**Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδον**»! Αὐτός ὁ προσδιορισμός τῆς Συνόδου ὡς «**Ἁγίας καί Μεγάλης**» δέν ἀνταποκρίνεται στήν πραγματικότητα, ἀλλά μόνο στίς ἐπιδιώξεις ἐκείνων πού τήν διοργάνωσαν. Γιατί σκοπός τους εἶναι νά καθαγιάσουν μέσῳ τοῦ τίτλου τῆς Συνόδου ὅλα ἐκεῖνα πού σχεδιάζουν νά ἀποφασίσουν, ὥστε ὁ ἀπληροφόρητος λαός νά δεχθῆ τά ἀποφασισθέντα ὡς προερχόμενα ἐκ τῆς ἐμπνεύσεως τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Οὔτε Μεγάλη, βεβαίως, μπορεῖ νά αὐτοπροσδιορισθῆ αὐτή ἡ Σύνοδος, καθ' ὅτι τό Μεγάλη, προϋποθέτει μεγάλα καί σημαντικά θέματα καί ὄχι τό πλῆθος τῶν συμμετεχόντων σ' αὐτήν Ἀρχιερέων. Πολυμελής ἤ πολυπληθής θά μποροῦσε νά χαρακτηρισθῆ, ποτέ ὅμως Μεγάλη.

Μιά γνήσια Σύνοδος τῆς Ἐκκλησίας μας πρῶτα ἀποδεικνύεται Ἁγία καί ὕστερα ὀνομάζεται. Εἶναι ἀπό τά στοιχειωδῶς ἀναμενόμενα (ὄχι μόνο ἀπό μιά Σύνοδο Ὀρθοδόξων Ἀρχιερέων, ἀλλά ἀκόμη καί ἀπό τόν κάθε συνειδητό Ὀρθόδοξο), τό νά συμμορφώνεται στήν προτροπή τῆς Ἁγίας Γραφῆς: «**Ὑμνείτω σε ὁ πέλας καί μή τό στόμα τό σόν**». Κάθε Σύνοδος Ὀρθοδόξων δέν ἔχει ἀπό τῆς συστάσεώς της ἁγιότητα ἀλλά ἀπό τούς καρπούς της, **ὅταν οἱ ἀποφάσεις της εἶναι πράγματι καρποί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος**. Καί πῶς νά ἀναμένη κανείς ἀπό τήν προσεχῆ Σύνοδο τέτοιας προελεύσεως καρπούς, ὅταν ἤδη πρό τῆς συγκλήσεώς της, διά τοῦ στόματος καί τῆς γραφίδος τοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως καί τῶν στενῶν συνεργατῶν του συνεχῶς ἐπαναλαμβάνεται **ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτή «θά τροποποιήση καί θά καταργήση ἀναποφεύκτως**

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Ἡ Ἐκκλησιολογικὴ χωροταξία τῆς Μ. Συνόδου, ἀπαιτεῖ ἀνοικτὸν κύκλον Ἐπισκόπων

ΟΥ ΧΩΡΟΥΣΙΝ ΥΨΗΛΑΙ ΚΑΘΕΔΡΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

Ἐνῶ ἑτοιμάζεται ἡ «μεγαλειώδης» ἔναρξις τῆς «Μεγάλης» Συνόδου, ἡ Μεγάλη τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία παραδίδεται εἰς τὸ Κοράνιον! Τὰς καθέδρας τῶν Πατέρων κατέχουν ἀντὶ μεγάλων Ἁγίων ἡγετῶν ἐπίγονοι, ἀνάξιοι τῶν περιστάσεων.

Τοῦ ***κ. Γεωργίου Παππᾶ****, θεολόγου*

Πῶς ὀφείλουν νά παρακαθήσουν οἱ Ἐπίσκοποι, Διάδοχοι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων;

Ἡ **χωροταξία** τῶν Ἱερῶν Συνόδων πρέπει νὰ διαγράφεται, σέ **ΑΝΟΙΚΤΟ ΚΥΚΛΟ,** καθότι, ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀνοικτή νά περιλάβη ὁλόκληρο τήν Οἰκουμένη, καί, οὐδείς εἶναι Ἐπικεφαλῆς αὐτῆς, παρά ΜΟΝΟΝ τό Πανάγιον Πνεῦμα. Αὐτό ἀκριβῶς ἀποτυπώνεται στίς Ἱερές εἰκόνες μέ τήν χωροθέτησι τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων, κατά τήν ἡμέρα τῆς **Ἁγίας Πεντηκοστῆς**. Αὐτό πιστῶς ἐπανέλαβον καί οἱ Ἅγιοι Πατέρες κατά τίς Οἰκουμενικές Συνόδους. Κατά συνέπειαν, ἐπιβάλλεται, ἡ λεγομένη «Μεγάλη Σύνοδος τῆς Κρήτης», νά παρουσιάζη τήν ἑξῆς χωροθετική εἰκόνα:

• Στό κέντρο τῆς **ΑΝΟΙΚΤΗΣ ΣΥΝΑΞΕΩΣ**, καί σέ περίοπτο **Καθέδρα** νά δεσπόζῃ ἡ Τριπλῆ **Ἱερά Δέσμη**, ἡ Παλαιά Διαθήκη, ἡ Καινή Διαθήκη, τό Θεῖον Πηδάλιον τῶν Ἱερῶν Κανόνων, καθώς καί τό **Ἱερόν Ἀρτοφόριον.**

• Ἔνθεν κακεῖθεν, σέ **ἀνοικτό ἡμικύκλιο**, θά κάθηνται ὁ **Προκαθήμενοι** τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, καθώς καί οἱ **Ἀρχηγοί** τῶν **Αὐτονόμων** Ἐκκλησιῶν (ΑΙ ΟΠΟΙΑΙ ΔΥΣΤΥΧΩΣ ΑΠΕΚΛΕΙΣΘΗΣΑΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟΝ!), κατά τήν τάξιν ἤ καλύτερον κατά τά **πρεσβεῖα** τῆς Χειροτονίας των. Ἔξωθεν δέ τοῦ κεντρικοῦ ἡμικυκλίου, θά παρακάθηνται ἅπαντες οἱ Ἀρχιερεῖς, ἐπίσης σέ **ἀνοικτά ἡμικύκλια.**

• Θά προεδρεύουν, ἀνά ἑκάστη συνεδρίασι, **κατά σειράν**, **ἅπαντες** οἱ Προκαθήμενοι καί Ἀρχηγοί τῶν Ἐκκλησιῶν, καθότι ἅπαντες εἶναι **ἰσάδελφοι** καί **ἰσόκαρδοι** καί οὐδείς φέρει ἀξίωμα ἤ τιμή μεγαλυτέρα ἀπό τούς ἑτέρους Πατέρες.

Φρονοῦμε ταπεινῶς ὅτι ἡ ἐν προκειμένῳ διάταξις, ἀποτελεῖ πραγματικό κέλευσμα καί οὐσία τοῦ Ἱεροῦ **Εὐαγγελίου** καί τῶν Ἱερῶν **Κανόνων** τῆς **ΜΟΝΗΣ ἐλευθέρας Ὀρθοδόξου** Ἁγίας Ἐκκλησίας. Ἀντίθετες ἐπιλογές ἀποτελοῦν **καταστρατήγησι**, τῆς Βουλῆς τοῦ **Παναγίου** καί Τελεταρχικοῦ **Πνεύματος** τῆς Πεντηκοστῆς, Πνεύματος τῆς Οὐρανίου Ἐλευθερίας, τῆς Βαθείας Ἀγάπης, τῆς Φιλανθρώπου Δικαιοσύνης, τῆς Οὐσιώδους Ἰσοτιμίας καί τῆς Ἀληθείας.

Ἀντικανονική ἡ ἐκλογή ἑνός μόνου Προκαθημένου καί τῶν Ἐπισκόπων του

Καί ἐπειδή ὁμιλοῦμε περί Κανονικότητος τῶν Ἱερῶν Συνοδικῶν ὀργάνων, πρέπει νά τονίσουμε ὅτι, στίς Ἱερές Συνόδους πρέπει νά μετέχουν Ἐπίσκοποι καί **Προκαθήμενοι,** πού **ἐξελέγησαν** Κανονικῶς καί μέ Κανονικές διαδικασίες. Ἄς ἀρχίσουμε λοιπόν νά καταγράφουμε μερικά πράγματα, τά ὁποῖα ἡ μελλοντική Ἐκκλησιαστική Ἱστορία θά καταδικάση.

Εἶναι εὐχάριστον ὅτι **ΑΠΑΝΤΕΣ**, **πλήν** ἑνός, οἱ Προκαθήμενοι τῶν Αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν ἐκλέγονται ἀπό τό σύνολο τῶν Ἐπισκόπων της. Μάλιστα, πολλοί ἐξ αὐτῶν ἐκλέγονται, ὄχι μόνον ἀπό τούς Ἀρχιερεῖς τῆς Ἐκκλησίας αὐτῶν, ἀλλά ἀπό **Κληρικολαϊκή Ἀντιπροσωπία**.

Καί ποῖος εἶναι ὁ μόνος πού δέν ἐκλέγεται μέ τήν Κανονική διαδικασία; Μά ἐκεῖνος πού θέλει νά προεδρεύη στήν λεγομένη Μεγάλη Σύνοδο, ἤτοι ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κ. Βαρθολομαῖος. Καί νά πῶς ἔχουν τά πράγματα:

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Η ΑΓΙΑ ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ

Τὴν Η΄ Κυριακὴν ἀπὸ τοῦ Πάσχα ἑορτάζομεν τὴν Ἁγίαν Πεντηκοστήν, εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν τῷ κόσμῳ ἐπιδημίας τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Λατινόφρονες ἐπί αἰῶνας τυμπανιαῖοι*

Τοῦ ***μοναχοῦ Λαζάρου Διονυσιάτου***

Εἰς τεῦχος τοῦ ἐγκρίτου περιοδικοῦ τοῦ Βόλου «ΑΓΙΟΡΕΙΤΙΚΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ» δημοσιεύεται ἐμπεριστατωμένον ἄρθρον τοῦ Ἁγιορείτου Μοναχοῦ Λαζάρου Διονυσιάτου περί τῶν συμβάντων εἰς τό Ἅγιον Ὄρος ἐπί Μιχαήλ Παλαιολόγου (1280), ὅταν ὁ δυσσεβής αὐτός βασιλεύς μαζί μέ τόν ἀνάξιον πατριάρχην Βέκκον ἀπεπειράθησαν νά ἐπιβάλουν διά πυρός καί σιδήρου εἰς τάς Ἱεράς Μονάς τοῦ Ἄθω τήν ὑπ' αὐτῶν συμφωνηθεῖσαν ὑποταγήν τῆς Ὀρθοδοξίας εἰς τόν Πάπαν.

«Τήν τοιαύτην ἕνωσιν - γράφει ὁ εὐλαβής Μοναχός - πρώτη ἀπεδοκίμασεν ἡ Προστάτις ἡμῶν καί Ἔφορος τοῦ Ἁγίου Ὄρους, ἡ ὑπερένδοξος Κυρία Θεοτόκος ἥτις συνεβούλευσε τούς ἁγιορείτας Πατέρας, νά μή παραδεχθῶσι τήν τοιαύτην ἕνωσιν, ἀλλά νά τήν ἐλέγξωσι· καί οἱ δυνάμενοι, νά ὑπομείνουν μετά γενναιότητος τόν μαρτυρικόν θάνατον· ὅπερ καί ἐγένετο εἰς τήν ἱεράν Μονήν Ζωγράφου. Ἐκεῖ ἅγιός τις Γέρων ἤκουσε φωνήν ἀπό τήν εἰκόνα τῆς Παναγίας, καθ' ὅν χρόνον ἔλεγε τούς Χαιρετισμούς ἔξω τῆς Μονῆς καί τοῦ εἶπε προστακτικῶς νά ὑπάγη ταχέως εἰς τήν Μο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Χρυσαύγεια ἀμετροέπεια!

Τοῦ ***π. Ἐμμανουήλ Χατζηδάκη,*** *ἱερέως Ἀρχ. Ἀμερικῆς*

Στὰ πρόθυρα τῆς Μεγάλης Συνόδου οἱ οἰκουμενιστὲς ἔχουν ἐξαπολύσει σφοδρὴ ἀντεπίθεση. Πρόθεση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου καὶ τῶν ὀργάνων του εἶναι νὰ καθησυχάσουν τὸ εὐσεβὲς πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας ὅτι αὐτοὶ εἶναι οἱ φερέγγιοι τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως, καὶ ὄχι οἱ ἀντι-Οἰκουμενιστές.

Σὲ πρόσφατα ἄρθρα του, ὁ Ο.Τ. ἀναφέρθηκε στὸν Δρ. Νίκο Κουρεμένο καὶ τὸν Ἅγιο Ρεθύμνης. Ἐδῶ στὴν Ἀμερικὴ ἐνεργὰ ὄργανα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ εἶναι, μεταξὺ ἄλλων, οἱ Καθηγητὲς τοῦ Παν/μίου Fordham Γεώργιος Δημακόπουλος καὶ Ἀριστοτέλης Παπανικολάου, συμπρόεδροι τοῦ Κέντρου Χριστιανικῶν Σπουδῶν, καθὼς καὶ ὁ Ἀρχιδιάκονος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου, π. Ἰωάννης Χρυσαυγῆς. Θὰ ἤθελα νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχὴ σας ἀναφερόμενος στὸν τελευταῖο, ὁ ὁποῖος τυγχάνει νὰ εἶναι καὶ διευθυντὴς τοῦ Γραφείου Τύπου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου. Συγκεκριμένα θὰ ἀναφερθῶ σ' ἕνα πρόσφατο κείμενό του ποὺ κυκλοφορεῖ στὴν Ἀγγλική.

Ἀναφέρομαι στὸ βιβλίο του, Πρὸς τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο: Ἀνάκτηση ἑνὸς Πολιτισμοῦ Συνοδικότητος καὶ Κοινωνίας (Νέα Ὑόρκη 2016). Ἡ πνευματική του ἰδιοκτησία ἀνήκει στὸ Τμῆμα Οἰκουμενικῶν Διορθοδόξων καὶ Διαθρησκειακῶν Σχέσεων τῆς Ἑλληνικῆς Ὀρθοδόξου Ἀρχιεπι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Τὸ μεγάλο ψέμα διὰ τὸν σκοπὸν τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης

Τοῦ ***κ. Νικολάου Γ. Σαββοπούλου,*** *θεολόγου*

Ἐν μέσῳ τῶν τελευταίων ἐξελίξεων, ἡ μὴ συμμετοχὴ τῶν τεσσάρων Ἐκκλησιῶν – Ἀντιοχείας, Ρωσίας, Γεωργίας καὶ Βουλγαρίας – στὴν Σύνοδο τῆς Κρήτης καὶ ἡ ἐμμονὴ τοῦ Οἰκουμενιστοῦ Πατριάρχου νὰ συγκαλέση τὴν Σύνοδό του τὴν στιγμὴ ποὺ ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ ΕΝΟΤΗΤΑ ΤΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΩΝ, ἔρχεται ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος μὲ Ἐγκύκλιό της πρὸς τὸν Λαό, ἡ ὁποία ἀναφέρει τὸ πιὸ διαδεδομένο ψέμα γύρω ἀπὸ τὴν Σύνοδο. Λέγει:

«…ἀπὸ 17 ἕως 26 Ἰουνίου, θὰ συνέλθει στὴν Κρήτη ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος τῶν Ὀρθοδόξων κατὰ τόπους Ἐκκλησιῶν, …, γιὰ νὰ συσκεφθεῖ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ νὰ φανερώσει τὴν ἑνότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας…».

Ἐξ ἀρχῆς νὰ ποῦμε ὅτι γιὰ τοὺς Ὀρθοδόξους δὲν ὑφίσταται «ἑνότη-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Μὲ τὰς ΗΠΑ ἢ τὴν Ὀρθοδοξίαν;

Τοῦ ***κ. Παναγιώτου Π. Νούνη***

Κατ' ἀρχὰς νά ποῦμε ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας φαίνεται νά ἀκολουθεῖ, καί δικαίως, τόν δρόμο πού ἐχάραξαν τά Πατριαρχεῖα τῆς Βουλγαρίας καί τῆς Ἀντιοχείας. Τρία Αὐτοκέφαλα καί ἰσότιμα -μέ αὐτό τῆς Πόλεως- Πατριαρχεῖα, ἀρνοῦνται κατηγορηματικά, διά συγκεκριμένους ἔλλογους, θεολογικούς καί Ἐκκλησιολογικούς λόγους, νά συμμετάσχουν, στό πολιτικάντικο παίγνιο τῶν Νεορθοδόξων Οἰκουμενιστῶν τοῦ Βοσπόρου μετά τῶν ἀφεντικῶν αὐτῶν.

Εἶναι δυνατόν νά ἐπιθυμεῖται ἡ διαφήμιση μιᾶς ψευδο-ἑνότητος ἐνῷ κατ' οὐσίαν καί ἐνδεικτικῶς λ.χ. τό Πατριαρχεῖο Ἀντιοχείας διέκοψε τήν Κοινωνία μέ τό γειτονικό του Πατριαρχεῖο τῶν Ἱεροσολύμων; Πῶς θά συλλειτουργήσουν καί θά μεταλάβουν τό Τίμιο Σῶμα καί Αἷμα τοῦ Χριστοῦ μας, ἄν δέν εἰρηνεύσουν, δέν φιλιώσουν καί δέν ἀγαπηθοῦν στίς ἐνδορθόδοξες σχέσεις τους;

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

Αἱ σχέσεις Παπισμοῦ-Μασονίας κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας

Ὁ ἄλλοτε ἅγριος πόλεμος καὶ ἡ προσπάθεια διὰ εἰρήνευσιν

Βλέπε εἰς τὴν 5ην σελ.

ΣΗΜΕΡΟΝ ΕΙΣ ΤΟΝ «Ο.Τ.»

- **Μαρτυρία διὰ τὴν Μ. Σύνοδον. Γράφει ὁ Σεβ. Γόρτυνος καὶ Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας. Σελ. 4**
- **Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται. (Διαχρονικοῦ ἐνδιαφέροντος ἐπισημάνσεις τοῦ στρατηγοῦ Μακρυγιάννη). Τοῦ κ. Μιχαήλ Βασ. Γαλανιανοῦ.** Σελ. 4
- **«Στά σύνορα τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου». Τοῦ κ. Νικολάου Ἐ. Σακαλάκη.** Σελ. 5
- **Ἀνίχνευσις ἠθικῶν μηνυμάτων. Τοῦ Πανοσ/του Ἀρχιμανδρίτου π. Κωνσταντίνου Χαραλαμποπούλου.** Σελ. 6

«Ἡ Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδος»: Πορεία κατὰ κρημνῶν!

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Διονυσίου Τάτση***

ΑΝΗΣΥΧΟΥΝ οἱ Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί γιά τίς ἀποφάσεις τῆς "Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου" τῆς Ὀρθοδοξίας, γιατί τά σχέδια τῶν ἀποφάσεων ἔχουν συνταχθεῖ ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί λοιπούς οἰκουμενιστές καί θά κληθεῖ ἡ Σύνοδος (δεκατέσσερις ψηφοφόροι!) νά τά ὑπογράψουν, ὄχι γιά νά ὑπερασπιστοῦν τήν ὀρθόδοξη πίστη, καταδικάζοντας τούς αἱρετικούς παπικούς, προτεστάντες, μονοφυσίτες, κλπ., ἀλλά γιά νά τούς ἀναγνωρίσουν ὡς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς, μέ τούς ὁποίους μποροῦν νά συμπροσεύχονται, νά ὁμονοοῦν καί νά ὑπηρετοῦν τά σκοτεινά σχέδια τοῦ οἰκουμενισμοῦ, ὁ ὁποῖος ὑπηρετεῖ τήν δαιμονική πανθρησκεία. Μέ ἄλλα λόγια ἡ "Μεγάλη" Σύνοδος δέν πρόκειται νά λύσει προβλήματα, πού ἀντιμετωπίζει ἡ Ἐκκλησία, ἀλλά θά δημιουργήσει νέα ἐπώδυνα, πρός εὐφροσύνην τῶν ἑτεροδόξων καί περιφρόνησιν τῶν Ὀρθοδόξων.

Ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης θά ἀσχοληθεῖ μέ τούς ἑτερόδοξους, ὄχι γιά νά τούς ὑποδείξει τίς αἱρετικές τους διδασκαλίες καί νά τούς ὑπενθυμίσει ὅτι μποροῦν νά ἐπιστρέψουν στήν Ἐκκλησία, ἀλλά γιά νά ἀναγνωρίσει τίς "ἐκκλησιές" τους καί νά διευκολυνθεῖ ἡ ἕνωση τῶν "ἐκκλησιῶν"!

Εἶναι προκλητική ἡ δραστηριότητα τῶν οἰκουμενιστῶν, προκειμένου νά ἀμφισβητήσουν τίς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων, νά περιφρονήσουν τούς Ἱερούς Κανόνες πού ἀπαγορεύουν τίς συμπροσευχές μέ τούς αἱρετικούς καί γενικότερα νά ἄρουν (πανορθοδόξως!) ὅλα τά ἐμπόδια, προκειμένου ὁ οἰκουμενισμός νά ἐμφανιστεῖ ὡς ἔκφραση θείου θελήματος. Δηλαδή, ἡ παναίρεση νά ἐμφανιστεῖ ὀρθή διδασκαλία, τήν ὁποία ὅλοι πρέπει νά ἀποδεχτοῦν. Πρόκειται γιά ἐπιτυχία τοῦ διαβόλου, ἡ ὁποία θά λάβει καί πανορθόδοξο κῦρος!

Πόνος, μεγάλος πόνος, ἡ "Ἁγία καί Μεγάλη" Σύνοδος τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Παρόλο πού οἱ νεώτεροι ἅγιοι τῆς Ὀρθοδοξίας καταδίκαζαν τόν ὀλέθριο οἰκουμενισμό καί ἤλεγχαν αὐστηρά πατριάρχες καί ἀρχιεπισκόπους, πού πρωτοστατοῦσαν σ' αὐτόν, ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος καί ὅλοι οἱ ἄφωνοι Μητροπολίτες τοῦ κλίματος τοῦ Φαναρίου καί τῆς διασπορᾶς, ἐνισχυόμενοι καί ἀπό πολλούς ἄλλους προκαθημένους αὐτοκεφάλων Ἐκκλησιῶν, ὀνειρεύονται ἐπιτυχίες, οἱ ὁποῖες ἄν πραγματοποιηθοῦν, θά εἶναι πορεία κατά κρημνῶν, τόσο τῶν ἰδίων ὅσο κι ἐκείνων πού τούς ἀκολουθοῦν.

Γιά τά μέλη τῆς Συνόδου ἔχουν διατυπωθεῖ πολλές ἐπιφυλάξεις. Μεταφέρω ἐδῶ ἐκεῖνο πού εἶχε πεῖ σέ μία ὁμιλία τοῦ ὁ ἀείμνηστος ἀρχιμανδρίτης Ἀθανάσιος Μυτιληναῖος πρό εἴκοσι πέντε ἐτῶν καί εἶναι ἰδιαιτέρως ἐπίκαιρο: "Αὐτοί οἱ ἐπίσκοποι πού θά καθίσουν, γιά νά συζητήσουν τά θέματα αὐτῆς τῆς Συνόδου σέ ποιά πνευματική κατάσταση βρίσκονται; Ὀρθοδοξοῦν ἤ δέν ὀρθοδοξοῦν; Ἀπ' ὅσο μποροῦμε νά ξέρουμε σήμερα, καί ἐγώ καί ἐσεῖς, καί ὅλοι μας, ἐκεῖνοι πού θά παρακαθίσουν ἔχουν ἀλωθεῖ ἀπό τόν Οἰκουμενισμό. Ἀπερίφραστα, ἐκτός ἴσως ἀπό κάποιες ἐξαιρέσεις, αὐτοί οἱ ἄνθρωποι δέν ὀρθοδοξοῦν, ἔστω καί ἄν λέγονται πατριάρχες, ἀρχιεπίσκο-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

«ΠΡΟΚΑΘΗΜΕΝΟΙ ἢ ΠΑΠΕΣ;»

Τοῦ ***π. Ἀναστασίου Γκοτσοπούλου***

Τελικὰ οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες ἔχουν Προκαθημένους ἢ πάπες; Μήπως κάποιοι μὲ ἀφορμὴ τὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο θέλουν νὰ παραχωρήσουν στοὺς Προκαθημένους καὶ παπικὲς ἁρμοδιότητες;

Τὰ ἐρωτήματα αὐτὰ προέκυψαν ἀπὸ τὶς ἀντιδράσεις ὁρισμένων "ὑπερασπιστῶν" τῆς μελλούσης Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ποὺ ξεσηκώθηκαν μὲ ἀφορμὴ τὶς ὁμόφωνες συνοδικὲς ἀποφάσεις τῶν Ἱεραρχιῶν τῶν Ἐκκλησιῶν Σερβίας, Βουλγαρίας, Γεωργίας καὶ Ἑλλάδος ποὺ ἀναφέρονται στὴ στάση ποὺ θὰ τηρήσουν οἱ Ἐκκλησίες αὐτὲς στὴν Πανορθόδοξη Σύνοδο.

Χωρὶς νὰ ἀπαντοῦν στὶς ἐπὶ μέρους σοβαρότατες αἰτιάσεις τῶν Ἱ. Συνόδων τῶν Τοπικῶν Ἐκκλησιῶν διαρρηγνύουν τὰ ἱμάτιά τους καὶ μονότονα ἐπαναλαμβάνουν: Οἱ Προκαθήμενοι ἔχουν ὑπογράψει τὰ κείμενα καὶ αὐτοὶ ἔλαβαν ἀπόφαση τόσο γιὰ τὴ σύγκληση, ὅσο καὶ γιὰ τὴ διαδικασία καὶ τὸν κανονισμὸ λειτουργίας τῆς Συνόδου· συνεπῶς, οἱ Τοπικὲς Σύνοδοι δὲν ἔχουν κανένα δικαίωμα νὰ ἀποφαίνονται ἐπὶ τῶν ἀποφάσεων τῶν Προκαθημένων! Στὴν ἴδια λογικὴ στοιχίστηκε ἀκόμα καὶ ἡ Ἱερὰ Ἐνδημοῦσα Σύνοδος τοῦ Οἰκου-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 7ην ΣΕΛ.

«Ὁμολογιακή» διγλωσσία, ἀσάφεια καί σύγχυσις

Τοῦ ***Σεβ. Μητροπολίτου Ναυπάκτου καί Ἁγ. Βλασίου Ἱεροθέου***

Παραδέτομεν τμῆμα τοῦ κειμένου κατ' ἐπιλογήν.

...Γιά νά φανῆ ἡ διαφορά ἀντιμετωπίσεως τῶν θεμάτων ἀπό τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας καί ἀπό τούς σύγχρονους θεολόγους, θά παρουσιάσω ἕνα σύγχρονο παράδειγμα, γιά νά φανῆ πῶς ἐκφράζεται στήν πράξη ἡ διγλωσσία, ἡ ἀσάφεια καί ἡ σύγχυση σέ ἐκκλησιολογικά θέματα. Καλή εἶναι ἡ ἑρμηνεία τῶν γεγονότων τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας, ἡ ὁποία πολλές φορές εἶναι παρερμηνεία, ὅταν ἀγνοεῖται ἡ πράξη καί ἡ θεωρία, ὅπως ἐννοοῦνται ὀρθοδόξως, ἀλλά θά πρέπει νά δοῦμε ποιά εἶναι ἡ σύγχρονη πρακτική.

Πρόκειται γιά ἕνα κείμενο πού ἐξέδωσε ἡ Ἀρχιεπισκοπή Θυατείρων τό ἔτος 1975 σέ δύο γλῶσσες, ἀγγλική καί ἑλληνική. Τό βιβλίο φέρει τόν τίτλο «The Thyateira Confession» «Ἡ ὁμολογία Θυατείρων» καί ὑπόπτλο «Ἡ πίστις καί ἡ προσευχή τοῦ Λαοῦ τοῦ Θεοῦ», γράφηκε ἀπό τόν Σεβασμιώτατο Ἀρχιεπίσκοπο Θυατείρων καί Μ. Βρετανίας Ἀθηναγόρα Κοκκινάκη καί, ὅπως γράφεται, τό διάβασαν πολλοί πρίν ἐκδοθῆ καί ἔκαναν τίς ὑποδείξεις τους, μεταξύ τῶν ὁποίων «ὁ Πανοσιολ. Ἀρχιμ. Κάλλιστος Γουέαρ, Ἱερατικός Προϊστάμενος τῆς Ἑλληνορθοδόξου Κοινότητας τῆς Ἁγίας Τριάδος καί Εὐαγγελισμοῦ Ὀξφόρδης», καί «ἐκδίδεται εὐλογίᾳ καί ἐγκρίσει τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως»...

1. «Ἡ οἰκουμενική συνεργασία τῶν Χριστιανῶν»

Στό «ὁμολογιακό» αὐτό κείμενο ἐξαίρονται τά ἀγαθά τῆς «οἰκουμενικῆς συνεργασίας», ἡ ὁποία ἀναπτύχθηκε τά τελευταῖα χρόνια. Ὁμολογεῖται:

«Ὁ Λαός γνωρίζει ὅτι ἡ Οἰκουμενική συνεργασία ἐκαλλιέργησε μίαν νέαν φι-

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΙΣ ΤΗΝ 6ην ΣΕΛ.

Ἐσαλεύθη ἡ ἑνότης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ τούς χειρισμούς τοῦ Πατριάρχου

Τοῦ ***κ. Γεωργίου Κ. Τραμπούλη,*** *Θεολόγου*

Τήν παρελθοῦσα ἑβδομάδα διάφορες προσωπικότητες μέ παρεμβάσεις τους, οἱ ὁποῖες ἔχουν κοινά συμφέροντα καί ἐπιδιώξεις, προσπάθησαν νά ἐπέμβουν, ὥστε νά ἀποτραπῆ ἡ ἀναβολή τῆς Μεγά

ΓΕΓΟΝΟΤΑ καὶ ΣΧΟΛΙΑ

«Τό πνεῦμα σου τό ἀγαθόν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ»

Η ΠΕΝΤΗΚΟΣΤΗ εἶναι μία ἀπό τίς κορυφαῖες ἑορτές τῆς Ἐκκλησίας μας, διότι τήν ἀγία αὐτή ἡμέρα, ἄρχισε ἡ τρίτη φάση ὑλοποίησης τοῦ σχεδίου τοῦ Θεοῦ γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου. Κατῆλθε τό Πανάγιο Πνεῦμα στόν κόσμο, τό Ὁποῖο συνέπηξε τήν Ἁγία μας Ἐκκλησία, νά εἶναι τό πνευματικό θεραπευτήριο καί νά προσφέρει τό ὕψιστο δῶρο τῆς σωτηρίας σέ ὅσους καταφεύγουν σ' Αὐτή. Ὁ Παράκλητος ἦλθε στόν κόσμο, γιά νά μείνει στήν Ἁγία Ἐκκλησία μέχρι τή συντέλεια τοῦ κόσμου, γιά νά κατεργάζεται τήν ἀπολύτρωσή μας, μέσω τῶν Ἱερῶν Μυστηρίων καί τῶν ἄλλων ἁγιαστικῶν πράξεων. Νά μᾶς ἀγιάζει καί νά μᾶς μεταμορφώνει σέ θεοειδεῖς ὑπάρξεις. Νά μᾶς ὁδηγεῖ «εἰς πᾶσαν τήν ἀλήθειαν» (Ἰωάν.16,13). Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ νά «ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διά Πνεύματος Ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν» (Ρωμ. 5, 5). Νά μποροῦμε νά ἀποκαλοῦμε τόν Σωτήρα μας Χριστό Κύριο «ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ» (Α΄Κορ.12,13). Νά μοιράζει «διαιρέσεις χαρισμάτων», «διαιρέσεις διακονιῶν» καί «διαιρέσεις ἐνεργημάτων» (Α΄Κόρ.12,4-6), πρός «τό συμφέρον ἡμῶν» (Α΄Κόρ.12,7), πού εἶναι ἡ σωτηρία μας. Αὐτός «Ἔδωκε τούς μέν ἀποστόλους, τούς δέ προφήτας, τούς δέ εὐαγγελιστάς, τούς δέ ποιμένας καί διδασκάλους, πρός καταρτισμόν τῶν ἁγίων εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομήν τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ» (Ἐφ. 4,11-12). Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ πορεύεται δύο χιλιάδες χρόνια τώρα μέ ὁδηγό τόν Παράκλητο, τό «Πνεῦμα τῆς ἀληθείας» καί γι' αὐτό δέν σφάλλει. Ὅμως ἀλλοίμονο: στούς σύγχρονους καιρούς τῆς ἀποστασίας μας παραμερίσαμε τό Πανάγιο Πνεῦμα, καί υἱοθετήσαμε τό πνεῦμα τοῦ κόσμου, τό ὁποῖο ἐμπνέει τὸ πονηρό πνεῦμα τῆς ἀπώλειας. Πολλοί ποιμένες καί διδάσκαλοι ἔπαψαν νά εἶναι τά στόματά Του καί μιλοῦν πλέον «ἑτέραις γλώσσαις», ἀρεστές στόν πτωτικό κόσμο! Εἶναι λοιπόν «ὥρα ἐξ ὕπνου ἀναστῆναι», ἄν θέλουμε νά μή μᾶς βρεῖ ὁ θάνατος «καθεύδοντες»! Παράκλητε ἀγαθέ, σῶσον ἡμᾶς!

Κραυγή ἀγωνίας διά τήν σύγκλησιν τῆς Μεγάλης Συνόδου!

ΣΥΝΕΡΧΕΤΑΙ ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος. Κανονικά θά ἔπρεπε νά χαιρόμαστε καί νά πανηγυρίζουμε γιά ἕνα τέτοιο μεγάλο γεγονός. Αὐτό ἔκαναν οἱ πιστοί παλιά, ὅταν συνέρχονταν οἱ ἅγιοι καί θεοφόροι Πατέρες, γιά νά γίνουν τά στόματα τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Νά ἀποβάλουν τό δικό τους φρόνημα καί νά ἀφεθοῦν στήν πνοή τοῦ Παρακλήτου, τοῦ «Πνεύματος τῆς ἀληθείας» (Ἰωάν.16,13), γιά νά δεχτοῦν τήν ἀλήθεια καί νά ἐκφράσουν τήν ἀλήθεια, ἡ ὁποία εἶναι συνώνυμη μέ τή σωτηρία. Ἀλλά, ἐμεῖς δυστυχῶς δέν μποροῦμε νά χαιρόμαστε, διότι ἡ κατ' ἐπίφαση Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος, δέν θά μοιάζει μέ τίς ἄλλες Ἅγιες Συνόδους. Τά πρόσωπα, πού εἶχαν ἀποφασίσει νά πραγματοποιηθεῖ, τά πρόσωπα πού ἀποφάσισαν νά συγκροτηθεῖ, τά πρόσωπα πού θά λάβουν μέρος σ' αὐτή, ὁ τρόπος τῆς συγκροτήσεως, ἡ θεματολογία, οἱ σκοπιμότητες, τά προσυνοδικά κείμενα, τό ὑβρεολόγιο σέ ὅσους ἀντιτίθενται σέ ὅλα αὐτά, ἡ ἄρνηση νά εἶναι Οἰκουμενική Σύνοδος, ἡ ἄρνηση νά ἀναγνωρίσει ὡς Οἰκουμενικές προγενέστερες Συνόδους, ἡ ἄρνηση νά συμμετάσχουν σ' αὐτή ὅσοι Ἐπίσκοποι ἐπιθυμοῦν, ἡ ἄρνηση λόγου σέ ὅσους Ἐπισκόπους θά συμμετάσχουν σ' αὐτή, ἡ λήψη ἀποφάσεων βάσει τῶν προσυμφωνηθέντων καί ὄχι βάσει τῶν λεχθέντων σέ αὐτή, ἡ παρουσία αἱρετικῶν ὡς παρατηρητῶν, κ.ἄ. δέν μᾶς ἀφήνουν περιθώρια καί ἐλπίδες, γιά νά εἶναι αὐτή ἡ πνοή τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Τό ἀντίθετο μάλιστα, μᾶς ἔχει καταλάβει ἀνησυχία καί ἀγωνία, διότι ὅλα τά παραπάνω στοιχεῖα ὁδηγοῦν στό συμπέρασμα ὅτι δέν θά εἶναι Σύνοδος γνησία καί ὡς ἐκ τούτου μόνον προβλήματα καί συμφορές θά σωρεύσει στήν Ἐκκλησία!

Σεβασμιώτατοι ἐπίσκοποι σταθῆτε, εἰς τό ὕψος τῆς κρισίμου περιστάσεως!

ΤΑ ΜΗΝΥΜΑΤΑ τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, κληρικῶν καί λαϊκῶν, ἀπό ὅλη τήν Ἑλλάδα, ἀλλά καί τό ἐξωτερικό, εἶναι συνταρακτικά, ἐν ὄψει τῆς συγκλήσεως τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου. Ἐκτός ὀλίγων οἰκουμενιστῶν καί φιλοοικουμενιστῶν κληρικῶν καί λαϊκῶν θεολόγων, οὐδείς ἐλπίζει ὅτι ἡ Μεγάλη Σύνοδος θά εἶναι ὄντως Ἁγία Σύνοδος καί ἐπωφελής γιά τήν Ἐκκλησία. Ἀντίθετα μάλιστα, ἐκφράζονται βάσιμοι φόβοι, ὅτι αὐτή θά ἀποβεῖ ληστρική, ψευδοσύνοδος, ἐφάμιλλη τῶν ἀρχαίων ψευδοσυνόδων καί αἰτία δεινῶν γιά τήν Ἐκκλησία μας. Οἱ φόβοι αὐτοί δέν εἶναι ἀβάσιμοι, ἀλλά στηρίζονται στά στοιχεῖα καί τά γεγονότα, κυρίως στά προσυνοδικά κείμενα καί τίς γραπτές καί προφορικές δηλώσεις τῶν πρωταγωνιστῶν τῆς Συνόδου, τά ὁποῖα ὅζουν οἰκουμενιστικῶν ὀσμῶν! Δέν θά εἶναι Ἁγία, διότι δέν θά εἶναι «ἑπομένη τοῖς ἁγίοις Πατράσι». Ἄς θυμηθοῦμε αὐτές τίς κρίσιμες, γιά τήν πίστη μας, ὥρες, τό φρικτό λόγιο τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου κ. Βαρθολομαίου, τό ὁποῖο οὐδέποτε διανοήθηκε νά ἀνακαλέσει: «οἱ πατέρες ἡμῶν ἔπεσαν θύματα τοῦ ἀρχεκάκου καί τώρα βρίσκονται εἰς χεῖρας τοῦ Δικαιοκρίτου». Οἱ Πατέρες, οἱ ὁποῖοι «ἔπεσαν θύματα τοῦ ἀρχεκάκου» ἦταν βεβαίως ὅλοι ὅσοι ὑπεράσπισαν τήν Ὀρθοδοξία ἔναντι τῆς αἱρετικῆς Δύσης, Μ. Φώτιος, Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς, Ἰωσήφ Βρυέννιος, Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός, Γεννάδιος Σχολάριος, Κοσμᾶς Αἰτωλός, Νεκτάριος Πενταπόλεως, Ἰουστῖνος Πόποβιτς, κ.ἄ.! Ἰδού γιατί δέν θά εἶναι ἡ Μεγάλη Σύνοδος «ἑπομένη τοῖς ἁγίοις Πατράσι», διότι αὐτοί «ἔπεσαν (κατά τούς συγκροτοῦντες αὐτήν) θύματα τοῦ ἀρχεκάκου» καί ἄρα δέν θά τούς ἀκολουθήσει! Κάνουμε θερμή ἔκκληση στούς Ἐπισκόπους, τῆς ἀντικανονικῆς καί θλιβερῆς ἀντιπροσωπίας καί τούς παρακαλοῦμε, μέ δάκρυα στά μάτια καί πόνο ψυχῆς, νά σταθοῦν στό ὕψος τῶν περιστάσεων. Νά διαφυλάξουν τήν Ἱερά Παρακαταθήκη, ὅπως ὑποσχέθηκαν στή χειροτονία τους. Νά ἀντισταθοῦν καί νά ματαιώσουν τά δόλια σχέδια τῶν οἰκουμενιστῶν, οἱ ὁποῖοι ἐπιδιώκουν «ἐκκλησιοποίηση» τῶν αἱρέσεων καί νομιμοποίηση τοῦ οἰκουμενισμοῦ, μέσῳ τῆς Συνόδου. Ἡ ἱστορία θά καταγράψει ἔτσι καί ἀλλιῶς τή στάση τους, εὐχόμενοι νά εἶναι αὐτή πού θέλει ὁ Θεός καί ἐπιζητεῖ ὁ λαός Του! Περιμένουμε ἐναγωνίως!

Ἡ αὐθεντικότης τῆς προφητείας τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ διά τόν Πάπαν!

ΟΙ ΠΑΠΟΔΟΥΛΟΙ «δικοί» μας οἰκουμενιστές «βγάζουν σπυράκια», ὅταν ἀκοῦν τήν προφητεία τοῦ Ἰσαποστόλου Ἁγίου Κοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ: «Τόν πάπα νά καταρᾶσθε, διότι αὐτός θά εἶναι ἡ αἰτία (τῆς καταστροφῆς μας)». Προσπαθοῦν μέ διάφορα σοφίσματα νά τήν ἀμφισβητήσουν. Ἔλα ὅμως πού ἔρχονται τά ντοκουμέντα νά τούς διαψεύσουν. Ἕνα ἀπό αὐτά εἶναι ἡ μαρτυρία - κόλαφος τοῦ ἀείμνηστου Στρατηγοῦ Μακρυγιάννη. Δεῖτέ την: «Ἕνας δικός μου ἀγωνιστής μοῦ ἔφερε καί μοῦ διάβασεν ἕνα παλαιόν χαρτί, πού ἔγραψεν ὁ κοντομερίτης μου Ἅγιος παπᾶς, ὁ Κοσμᾶς ὁ Αἰτωλός. Τόν ἐκρέμασαν εἰς ἕνα δέντρον Τοῦρκοι καί Ἑβραῖοι, διότι ἔτρεχεν ὁ εὐλογημένος παντοῦ καί ἐδίδασκεν Ἑλλάδα, Ὀρθοδοξία καί Γράμματα. […] Τό χαρτί τοῦ πατέρα Κοσμᾶ ἔβαλα καί μοῦ τό ἐκαθαρόγραψαν. Καί τό ἐκράτησα ὡς Ἅγιον Φυλαχτόν, πού λέγει μεγάλην ἀλήθειαν. Θά πῶ νά μοῦ γράψουν καλλιγραφικά καί τόν ἄλλον ἀθάνατον λόγον του, "τόν Πάπαν νά καταρᾶσθε ὡς αἴτιον". Θέλω νά τό βλέπω κοντά στά κονίσματά μου, διότι τελευταίως κάποιοι δικοί μας ἀνάξιοι λέγουν ὅτι, ἄν τά φτειάξουμε μέ τόν δικέρατον Πάπαν, θά ὀλιγοστέψουν οἱ κίντυνοι, τά βάσανα καί ἡ φτώχειά μας, τρομάρα τους» (http://www.xrspitha.gr)! Ἀναμφίβολα, τό «παλαιόν χαρτί» πού εἶχε στήν κατοχή του ὁ «ἅγιος τοῦ Ἀγώνα» Στρατηγός Μακρυγιάννης, ἦταν, ὄχι ἁπλά αὐθεντικό, ἀλλά, χειρόγραφο τοῦ ἰδίου τοῦ Πατρο-Κοσμᾶ! Γι' αὐτό ὁ εὐσεβής Στρατηγός τό ἔβαλε στά εἰκονίσματά του, διότι «λέγει μεγάλην ἀλήθειαν», δηλαδή ξεσκεπάζει τόν ἀντορθόδοξο καί ἀνθελληνικό ρόλο τοῦ «δικέρατου Πάπα»! Ἔχετε νά κάνετε κάποιο σχόλιο «Μεγάλε Πρωτοπρεσβύτερε τοῦ Οἰκουμενικοῦ Θρόνου»;

Ὁ Μακρυγιάννης διά τούς ἀθέους τῆς ἐποχῆς του

ΑΣΦΑΛΩΣ θά «τρίζουν τά κόκκαλα» τῶν εὐσεβῶν ἀγωνιστῶν τῆς Ἐθνικῆς μας Παλιγγενεσίας ἀπό τά σατανικά καμώματα τῶν «νεοελλήνων», οἱ ὁποῖοι βεβήλωσαν τήν Μ. Παρασκευή, μέ τήν προκλητική κρεοφαγία τους, ἀλλά καί τίς ἀπαιτήσεις τους γιά ὁλοκληρωτική κατεδάφιση τοῦ ἑλληνορθοδόξου πολιτισμοῦ μας. Δεῖτε τί ἔγραψε ὁ ἀείμνηστος Στρατηγός Μακρυγιάννης γιά κάτι ἀνάλογα «μπουμπούκια» τῆς ἐποχῆς του: «Καί εἶπαν οἱ ἄθρησκοι πού ἐβάλαμεν εἰς τόν σβέρκο μας νά μή μανθάνουν τά παιδιά μας Χριστόν καί Παναγίαν, διότι θά μᾶς παρεξηγήσουν οἱ ἰσχυροί. Καί βγῆκαν ἀκόμη νά ποτάξουν τήν Ἐκκλησίαν, διότι ἔχει πολλήν δύναμη καί τήν φοβοῦνται. Καί εἶπαν λόγια ἄπρεπα διά τούς παπάδες. Ἐμεῖς, μέ σκιάν μας τόν Τίμιον Σταυρόν, ἐπολεμήσαμεν ὁλοῦθε, σέ κάστρα, σέ ντερβένια, σέ μπογάζια καί σέ ταμπούργια. Καί αὐτός ὁ Σταυρός μᾶς ἔσωσε. Μᾶς ἔδωσε τήν νίκη καί ἔχασε (=ὠδήγησε σέ ἧττα) τόν ἅπιστον Τοῦρκον. Τόση μικρότητα στόν Σταυρό, τόν σωτῆρα μας! Καί βρίζουν οἱ πουλημένοι εἰς τούς ξένους καί τούς παπάδες μας, τούς ζυγίζουν ἀναντρους καί ἀπόλεμους. Ἐμεῖς τούς παπάδες τούς εἴχαμε μαζί εἰς κάθε μετερίζι, εἰς κάθε πόνον καί δυστυχίαν. Ὄχι μόνον διά νά βλογᾶνε τά ὅπλα τά ἱερά, ἀλλά καί αὐτοί μέ ντουφέκι καί γιαταγάνι, πολεμώντας σάν λεοντάρια. Ντροπή, Ἕλληνες!» (Ἱστ. http://www.xrspitha.gr)! Αἰωνία σου ἡ μνήμη ἀληθινέ Ὀρθόδοξε καί Ἕλληνα Στρατηγέ, ὁ λόγος σου παραμένει πάντα ἐπίκαιρος, διότι εἶναι ἀληθινός!

Τό βραβεῖον «Καρλομάγνου» εἰς τόν κ. Φραγκίσκον!

Ο «ΑΛΑΘΗΤΟΣ» εἶναι κατάλληλος ἄνθρωπος τῆς «Νέας Τάξεως Πραγμάτων», ὁ ὁποῖος ἀνάλαβε νά ἡγηθεῖ γιά τή δημιουργία τῆς ἐφιαλτικῆς πανθρησκείας. Οἱ πόρτες τοῦ κόσμου εἶναι ἀνοιχτές σ' αὐτόν καί γι' αὐτό τά βραβεῖα καί οἱ διακρίσεις «πᾶνε κι' ἔρχονται». Τελευταῖα ἀνακοινώθηκε ὅτι θά τοῦ ἀπονεμηθεῖ τό διαβόητο «Βραβεῖο Καρλομάγνου»! «Δέν θά μποροῦσε λοιπόν νά μή βραβευτεῖ γιά αὐτή του τήν προσπάθεια. Ἔτσι, τοῦ ἀπονέμεται τό φετινό βραβεῖο Καρλομάγνου τῆς πόλης τοῦ Ἄαχεν -μία ἀπό τίς πιό σημαντικές διακρίσεις στόν εὐρωπαϊκό χῶρο- γιά τή συνεισφορά του δῆθεν ὑπέρ τῆς εἰρήνης, τῆς ἐλευθερίας καί τῆς δημοκρατίας. Σέ ὁμιλία του ἐνώπιον τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Κοινοβουλίου ὁ Ποντίφικας εἶχε ἀσκήσει αὐστηρή κριτική στά "κακῶς κείμενα" τῆς ΕΕ ἀλλά καί στήν ἀφιλόξενη προσφυγική πολιτική πολλῶν εὐρωπαϊκῶν κρατῶν, οἱ ὁποῖες ἀντιστέκονται στόν ἐποικισμό τῶν χωρῶν τους μέ ὀπαδούς τοῦ Ἰσλάμ, στό πλαίσιο τῆς μείξης τῶν λαῶν, ὅπως ὁρίζει τό σχέδιο τῆς παγκοσμιοποίησης. Ὅπως ἄλλωστε σχολιάζει ὁ ἰταλός δημοσιογράφος Μάρκο Πολίτι, ὁ ὁποῖος καλύπτει δημοσιογραφικά τό Βατικανό, ὁ νῦν προκαθήμενος τῆς Ρωμαιοκαθολικῆς Ἐκκλησίας ἔχει μία διαφορετική, πιό "παγκοσμιοποιημένη" ἀντίληψη τῶν πραγμάτων. Ἐν ὀλίγοις εἶναι "βουτηγμένος" στίς θεωρίες τῆς Νέας Τάξης, οἱ ὁποῖες δέν ἔχουν ἀπολύτως καμία σχέση μέ τήν Διδασκαλία Τοῦ Χριστοῦ!» (Τομέας ἐνημέρωσης prisonplanet.gr)! Ἀλλά ἄς μή ξεχνᾶμε πώς ἀνάλογες «τιμές» ἀποδίδονται καί στόν κ. Βαρθολομαῖο, μήπως ἀπό τήν ἀγάπη τους γιά τήν Ὀρθοδοξία; Αὐτό οὔτε γιά ἀστεῖο δέν μποροῦμε νά τό σκεφτοῦμε!

Τὸ φαινόμενον τῆς «Γλωσσολαλιᾶς» τῶν Πεντηκοστιανῶν

ΑΥΤΕΣ τίς μέρες, πού ἑορτάζουμε τήν μεγάλη ἑορτή τῆς Πεντηκοστῆς, ἔρχεται στό νοῦ μας ἡ δαιμονική παραχάραξή της ἀπό τήν αἱρετική δυτική χριστιανοσύνη. Ὁ λόγος γιά τίς διάφορες «χαρισματικές κινήσεις», οἱ ὁποῖες ὑποστηρίζουν ὅτι «ἀναβίωσαν τήν χαμένη Πεντηκοστή». Ὅτι «ξανακατέβασαν τό Ἅγιο Πνεῦμα» στή γῆ! Ἀνάμεσά τους οἱ αἱρετικοί Πεντηκοστιανοί, οἱ ὁποῖοι πιστεύουν, μέσα στήν πλάνη τους, ὅτι δῆθεν «βαπτίζονται μέ Ἅγιο Πνεῦμα» καί ὡς ἀπόδειξη, προβάλλουν τήν «γλωσσολαλιά». Ὅτι δῆθεν ἐπαναλαμβάνεται στίς αἴθουσές τους, τό φαινόμενο τῆς γνωσσολαλιᾶς τῶν Ἁγίων Ἀποστόλων! Μόνο πού οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι «ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου, καί ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις, καθώς τό Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι» (Πράξ. 2,4), σέ ἀντίθεση μέ τόν «χαμό», πού γίνεται στίς αἴθουσες τῶν Πεντηκοστιανῶν, ὅπου ἀντί γιά νηφάλιες καί ἤρεμες γνωστές «ξένες γλῶσσες», ἀκούει κανείς ἄγνωστες ἀσυνάρτητες κραυγές, στριγγλιές, χτυπήματα τῶν χεριῶν, καί τῶν καθισμάτων. Βλέπει ἀνθρώπους νά βρίσκονται σέ τρομακτική ὑπερδιέγερση καί ὑστερία, νά βγάζουν ἀφρούς ἀπό τό στόμα, νά χτυποῦνται καί νά μή ἔχουν τήν αἴσθηση ποῦ βρίσκονται. Ὁ γράφων, κάποτε πῆγε σέ μία αἴθουσα, στήν ὁδό Σωκράτους, καί σοκαρίστηκε ἀπό τό οἰκτρό θέαμα, πού ἀντίκρυσε. Οἱ περιβόητες «ξένες γλῶσσες», πού ὑποτίθεται ὅτι μιλοῦν, οὐδέποτε ταυτοποιήθηκαν, ποιῶν λαῶν γλῶσσες εἶναι! Δέν πρόκειται γιά γλῶσσες, ἀλλά γιά ὑστερικές ἄναρθρες κραυγές! Εἶναι σίγουρο, πώς ἄν οἱ Ἀπόστολοι ἔβγαζαν αὐτές τίς ὑστερικές καί ἄναρθρες κραυγές καί χτυπιόνταν, σάν τούς σημερινούς Πεντηκοστιανούς, δέν θά τούς ἔπαιρνε κανείς στά σοβαρά καί δέ θά τούς πίστευε! Εὐνόητο λοιπόν εἶναι, πώς τό «πνεῦμα» πού τούς «λούζει», δέν εἶναι τό Ἅγιο Πνεῦμα!

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ ΜΑΝΟΥΗΛ, ΣΑΒΕΛ ΚΑΙ ΙΣΜΑΗΛ

ΣΤΙΣ 17 Ἰουνίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τήν μνήμη τῶν ἁγίων μαρτύρων Μανουήλ, Σαβέλ καί Ἰσμαήλ. Οἱ ἅγιοι αὐτοί μάρτυρες ἦσαν χριστιανοί καί ἀδέλφια, κατάγονταν ἀπό τήν Περσία καί ἔζησαν τήν ἐποχή πού ἦταν αὐτοκράτορας ὁ Ἰουλιανός ὁ Παραβάτης. Γύρω στό 363 στάλθηκαν ἀπό τόν βασιλέα τῶν Περσῶν νά διαπραγματευτοῦν μέ τόν βυζαντινό αὐτοκράτορα τήν εἰρήνη. Ἐρχόμενοι στήν Χαλκηδόνα καί βλέποντας τόν Ἰουλιανό νά θυσιάζη στά εἴδωλα μέ πολλούς ἐθνικούς, στεναχωρήθηκαν γιά τήν ἀσέβεια καί τήν πλάνη τους καί παρεκάλεσαν τόν Κύριο νά τούς προστατεύση, ὥστε ὄχι μόνο νά μείνουν στέρεοι στήν πίστη τοῦ Χριστοῦ ἀλλά καί νά τόν ὁμολογήσουν ὡς Θεό ἀληθινό. Ὅταν ἀποκαλύφθηκε ὅτι ἦσαν χριστιανοί καί ὁμολόγησαν τόν Χριστό δάρθηκαν ἀνηλεῶς, ἔπειτα τούς πέρασαν πιρούνια στούς ἀστραγάλους τους καί ἔκαψαν τίς μασχάλες τους. Στόν δέ ἅγιο Μανουήλ ὁ Ἰουλιανός τοῦ ἔταξε πολλά πλούτη, ἐάν θυσίαζε στά εἴδωλα. Ὁ ἅγιος ὅμως ἔμεινε στέρεος στήν πίστη του καί γι' αὐτό τόν βασάνισαν ἀπάνθρωπα καί μάλιστα τόν κένταγαν μέ μυτερά καλάμια, κατόπιν μαζί μέ τούς ἀδελφούς του ὁδηγήθηκαν στό τεῖχος πού ἔβλεπε στήν πλευρά τῆς Θράκης καί ἐκεῖ τούς ἀποκεφάλισαν καί ἔτσι ἔλαβαν τόν στέφανο τοῦ μαρτυρίου. Ὅταν οἱ εἰδωλολάτρες προσπάθησαν νά κάψουν τά σώματά τους ἐπέτρεψε ὁ Θεός νά σχισθῆ ἡ γῆ καί νά τά δεχθῆ. Βλέποντας οἱ ἐθνικοί τό θαῦμα αὐτό πολλοί ἀπό αὐτούς πίστευσαν στόν Κύριο. Ἀργότερα εὐσεβεῖς χριστιανοί, μετά ἀπό θεία ἀποκάλυψη βρῆκαν τά σώματα τῶν ἁγίων καί τά ἐνταφίασαν μέ τιμές.

«Ἡ ὀντολογία τοῦ προσώπου»: ἡ συστηματική παρερμηνεία Πατέρων τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τόν Σεβ. Περγάμου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

μέ τήν φύση Του καί ἑπομένως εἶναι κοινή στά Τρία Πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος, νά ἀποδοθῆ καί νά συνδεθῆ μέ τό πρόσωπο. Μιά τέτοια νοοτροπία καταλήγει στόν βουλησιοκρατικόβολονταριστικό περσοναλισμό μέ πολλές συνέπειες στήν ὀρθόδοξη θεολογία καί τήν ἐκκλησιολογία. Καί κυρίως μέ τέτοια προσπάθεια ξεκινᾶ περιήγηση στό ἀπροσπέλαστο τῆς Ἁγίας Τριάδος καί ἔτσι ἀνθρωπολογικές προϋποθέσεις ἑρμηνεύουν τά ἄρρητα καί ἀνερμήνευτα.

Φαίνεται καθαρά ποῦ ὁδήγησε ὁ Π.Ι. τήν φράση τοῦ Μεγάλου Ἀθανασίου «τῆς ἰδίας ὑποστάσεώς ἐστι θελητής» καί πῶς τήν παρερμηνεύει, ἀγνοώντας ὅτι ὁ Μ. Ἀθανάσιος τό θελητής τό συνδέει μέ τήν ἀγάπη καί ὅτι λέγει ὅτι «οὗτω καί ὁ Υἱός, ἴδιος ὢν αὐτοῦ τῆς οὐσίας, οὐκ ἀθέλητός ἐστιν αὐτῷ», καθώς ἐπίσης φαίνεται πῶς στοχάζεται πάνω στήν αἰτιότητα τοῦ Πατρός.

Βέβαια, μπορεῖ κανείς νά διατυπώνη τίς ὅποιες ἀπόψεις του γιά τήν ἐλευθερία, γιά νά ἀπαντήση στίς θέσεις τοῦ ὑπαρξισμοῦ, ἀλλά εἶναι ἀπαράδεκτο νά ἐκβιάζη τά πατερικά κείμενα, γιά νά τεκμηριώση τίς στοχαστικές του ἀναλύσεις καί νά θεωρήση τούς Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας ὡς ὑποστηρικτές τῶν ὁποιων ἀπόψεών του.

Ἑβδομον. Ὁ Π.Ι. ἑρμηνεύει τήν βούληση στούς ἀνθρώπους ὡς ἐπιλογή. Ὅμως ἡ βούληση - θέληση καί στούς ἀνθρώπους εἶναι ὄρεξη τῆς φύσεως καί ὄχι προαίρεση - ἐπιλογή τοῦ προσώπου. Ἄλλο εἶναι ἡ θέληση - βούληση καί ἄλλο ἡ προαίρεση που ἐπιλέγει.

Ὁ ἅγιος Μάξιμος ὁ Ὁμολογητής γράφει γιά τήν θέληση καί τήν προαίρεση: «Οὐκ ἔστιν οὖν προαίρεσις ἡ θέλησις· εἴπερ ἡ μέν θέλησις ἁπλῆ τις ὄρεξίς ἐστι, λογική τε καί ζωτικήˈ ἡ δέ προαίρεσις, ὀρέξεως καί βουλῆς καί κρίσεως σύνοδος». Ἀλλά «οὔτε βούλησίς ἐστιν ἡ προαίρεσις»[93]. Ἡ δέ προαίρεση εἶναι «μετά τήν κρίσιν, περί ἃ ἡ βουλή πρό τῆς κρίσεως. Ἐκεῖνα γάρ προαιρούμεθα, περί ὧν βουλευόμεθα»[94]. Ἑπομένως, ὑπάρχει βούληση - θέληση, βουλή, γνώμη, προαίρεση[95]. Ἔτσι, ὁ ἄνθρωπος ὄντας «λογικόν φύσει ζῶον», «ὀρεκτικός ἐστι καί λογιστικός καί βουλητικός καί ζητητικός καί σκεπτικός καί προαιρετικός καί ὁρμητικός καί χρηστικός»[96].

Ὁ Π.Ι. εἰσάγει τήν διπλῆ ἀντίληψη περί θελήσεως, ἤτοι «τήν κακόδοξη ἀντίληψη» περί θελήσεως, ποῦ διδάσκουν οἱ Ἀρειανοί, καί τήν «εὐσεβῆ ἔννοια τῆς θελήσεως», πού εἶναι ἡ «ὀρθόδοξη ἔννοια τῆς θελήσεως», πού πρέσβευε ὁ Μέγας Ἀθανάσιος. Νομίζω, ἀπό ὅσα προαναφέρθηκαν, αὐτή ἡ ἀνάλυση δέν μπορεῖ νά ἀποδοθῆ στόν Μέγα Ἀθανάσιο, ἀλλά πρόκειται γιά παρερμηνεία τῆς θεολογίας του.

Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας συνδέουν τήν αὐτεξουσιότητα (ἐλευθερία) μέ τήν φύση καί ὄχι μέ τό πρόσωπο. Ὁ Μέγας Ἀθανάσιος γράφει: «Θέλησίς ἐστι ψυχῆς νοερᾶς αὐτεξούσιος κίνησις»[97]. Οἱ Πατέρες ὅρισαν τό αὐτεξούσιο ὡς θέληση καί τήν θέληση τήν ὅρισαν φυσική.

Ὁ ἄνθρωπος, κατά τόν ἅγιο Ἰωάννη τόν Δαμασκηνό, εἶναι κατά φύση αὐτεξούσιος καί θελητικός. «Τό γάρ αὐτεξούσιον θέλησιν ὡρίσαντο οἱ πατέρες», ἡ δέ θέληση εἶναι φυσική. Τό φυσικό θέλημα δέν εἶναι «ἠναγκασμένον», ἀλλά αὐτεξούσιον. Ἔτσι, ὁ ἄνθρωπος «φυσικῶς ἔχει τό αὐτεξούσιον» καί στήν συνέχεια μέ τήν προσβολή τοῦ διαβόλου καί τήν κίνηση τοῦ σώματος μπορεῖ νά παρεκκλίνη ἀπό τόν Θεό καί νά ὑποστῆ τήν πτώση[98].

Ὅλοι οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας κάνουν λόγο γιά τό λογικό καί τό αὐτεξούσιο πού συνδέεται μέ τήν φύση, καί γιά τήν προαίρεση πού ἐπέλεξε νά ἐκτραπῆ ἀπό τήν φυσική πορεία. Θά ἀναφέρω ἕνα χαρακτηριστικό λόγο τοῦ ἁγίου Γρηγορίου Νύσσης. Γράφει: «Ἔδωκε δέ (ὁ Θεός) τῇ λογικῇ φύσει τήν αὐτεξούσιον χάριν καί προσέθηκε δύναμιν εὐρετικήν τῶν καταθυμίων, ὡς ἄν τό ἐφ' ἡμῖν χώραν ἔχοι καί μή κατηναγκασμένον εἴη τό ἀγαθόν καί ἀκούσιον, ἀλλά κατόρθωμα προαιρέσεως γένοιτο»[99].

Ἡ λογική φύση ἔλαβε ἀπό τόν Θεό τήν αὐτεξούσια Χάρη, καθώς ἐπίσης καί δύναμη νά βρῆ ὅ,τι ἐπιθυμοῦσε, ὥστε αὐτό πού θά ἀποκτήσουμε νά εἶναι «κατόρθωμα προαιρέσεως».

Αὐτή ἡ αὐτεξούσια δύναμη κινεῖται «αὐτοκρατορικῶς» πρός τό «δοκοῦν», καί δέν ὑπάρχει τίποτε πού τήν ἐξαναγκάζει. «Τούτου δέ τοῦ αὐτεξουσίου κινήματος αὐτοκραторικῶς πρός τό δοκοῦν ἡμᾶς ἄγοντος ηὑρέθη τις ἐν τῇ φύσει τῶν ὄντων ὁ κακῶς τῇ ἐξουσίᾳ χρησάμενος». Ἐδῶ ἐννοεῖται ὁ διάβολος, ὁ ὁποῖος στόν Ἀδάμ, τοῦ ὁποίου ἡ φυσική δύναμη κινεῖτο πρός τόν Θεό, ἔκανε κακή χρήση τῆς ἐξουσίας του καί ἔβαλε τόν δικό του λόγο, ὁπότε τό κακόν δέν γεννήθηκε ἀπό τόν Ἀδάμ, ἀλλά ἦλθε ἔξωθεν αὐτοῦ. Ἔτσι, ὁ διάβολος ἀποσπάσθηκε μέ τήν θέλησή του ἀπό τήν μετουσία τοῦ ἀγαθοῦ, ἐγκαινίασε τόν δρόμο γιά τήν εἴσοδο τῶν κακῶν, ἔγινε «πατήρ τοῦ ψεύδους» καί «εἰς πολεμίου τάξιν ἑαυτόν κατέστησε πᾶσιν, οἷς ὁ σκοπός τῆς προαιρέσεως πρός τό κρεῖττον βλέπει»[100].

Ὅλα τά ὄντα δημιουργήθηκαν ἀπό τόν Θεό καί εἶναι ἀδελφά μεταξύ τους. «Μία μέν πᾶσίν ἐστι τοῖς οὖσιν, οἷόν τι μήτηρ, ἡ τῶν ὄντων αἰτία». Ἡ διαφορά τους, ὅμως, εἶναι ἡ προαίρεση. «Ἡ δέ τῆς προαιρέσεως διαφορά πρός τό φίλιόν τε καί πολέμιον τήν φύσιν διέσχισεν». Ἡ αὐτεξούσια θέληση κινεῖτο αὐτοκρ

Ἡ στήλη τῆς «Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων»

Γνωμοδότησις ἐγκρίτων νομικῶν καὶ ἐπιτίμων δικαστικῶν λειτουργῶν, ἐπὶ ἐρωτημάτων σχετικῶν μὲ τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν

1ον
Ἀθήνα, 18 Ἀπριλίου 2016

Ἀπὸ τὴν Πανελλήνια Ἕνωση Θεολόγων (Π.Ε.Θ.) μᾶς ἐζητήθη ἡ ἐπιστημονικὴ ἄποψή μας ἐπὶ τῶν παρακάτω ἐρωτημάτων καὶ εἰδικότερα ἐὰν μὲ βάση τὸ ἰσχῦον στὴν Ἑλλάδα νομικὸ καθεστώς:

1) Τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι ἀμιγῶς Ὀρθόδοξο Χριστιανικὸ ἢ Πολυθρησκειακό;

2) Τὰ νέα Προγράμματα Σπουδῶν (στὸ ἑξῆς Π.Σ. Δημοτικοῦ καὶ Γυμνασίου, ποὺ ἐγκρίθηκαν πρὸς πιλοτικὴ ἐφαρμογή τους μὲ τὴν Ἀποφ. Ὑπ. Παιδείας 113/714/Γ2/3-10-2011, ΦΕΚ τ. Β΄2335/2011, ὡς καὶ ἡ Ἀναθεωρημένη ἐφαρμογή τους, ἡ ὁποία δὲν ἔχει ὑποβληθεῖ, μέχρι τώρα, πρὸς ἔγκριση οὔτε ἔχει δημοσιευθεῖ στὸν ἰστότοπο τοῦ Ὑπ. Παιδείας (Ψηφιακὸ Σχολεῖο), πλὴν ὅμως ὑπάρχει ἔντονο καὶ λίαν ἐνεργὸ ἐνδιαφέρον τῶν συντακτῶν της πρὸς ἐφαρμογή της, εἶναι σύμφωνα μὲ τὴν ἑλληνικὴ νομοθεσία, ἕνεκα τοῦ πολυθρησκειακοῦ περιεχομένου τους καὶ ὄχι ἀμιγοῦς Ὀρθοδόξου Χριστιανικοῦ;

3) Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἔχει λόγο καὶ δικαίωμα γιὰ τὸν καθορισμὸ τῆς ὕλης τοῦ μαθήματος τῶν Θρησκευτικῶν;

Ἐπὶ τῶν παραπάνω ἐρωτημάτων ἡ ἐπιστημονική μας ἄποψη εἶναι ἡ ἀκόλουθη:

Εἰδικότερα ἐπὶ τοῦ πρώτου ἐρωτήματος:

Κατὰ τὴ διάταξη τοῦ ἄρθρου 16 § 2 τοῦ ἰσχύοντος Ἑλληνικοῦ Συντάγματος «Ἡ παιδεία ἀποτελεῖ βασικὴ ἀποστολὴ τοῦ Κράτους καὶ ἔχει σκοπὸ τὴν ἠθική, πνευματική, ἐπαγγελματικὴ καὶ φυσικὴ ἀγωγὴ τῶν Ἑλλήνων, τὴν ἀνάπτυξη τῆς ἐθνικῆς καὶ θρησκευτικῆς συνείδησης καὶ τὴ διάπλασή τους σὲ ἐλεύθερους καὶ ὑπεύθυνους πολίτες. Ἐξάλλου, κατὰ τὸ τρίτο ἄρθρο τοῦ Συντάγματος, παράγραφος 1η, ἐδάφιο α΄καὶ β΄ αὐτῆς: «Ἐπικρατοῦσα θρησκεία στὴν Ἑλλάδα εἶναι ἡ θρησκεία τῆς Ἀνατολικῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος, ποὺ γνωρίζει κεφαλή της τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, ὑπάρχει ἀναπόσπαστα ἑνωμένη δογματικὰ μὲ τὴ Μεγάλη Ἐκκλησία τῆς Κωνσταντινούπολης καὶ μὲ κάθε ἄλλη ὁμόδοξη Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ τηρεῖ ἀπαρασάλευτα, ὅπως ἐκεῖνες, τοὺς ἱεροὺς ἀποστολικοὺς καὶ συνοδικοὺς κανόνες καὶ τὶς ἱερὲς παραδόσεις». Οἱ διατάξεις αὐτὲς συνιστοῦν ἐκδηλώσεις τῆς νομικῆς ἐνέργειας τοῦ Προοιμίου τοῦ Ἑλληνικοῦ Συντάγματος, ἔχοντος τοῦ Προοιμίου τούτου, ὡς ἀκολούθως:

«Εἰς τὸ ὄνομα τῆς Ἁγίας καὶ Ὁμοουσίου καὶ Ἀδιαιρέτου Τριάδος». Ἀποτελεῖ δὲ τὸ Προοίμιο αὐτὸ ἀναπόσπαστο τμῆμα τοῦ Συντάγματος καὶ δημοσιεύεται μὲ τὶς λοιπὲς διατάξεις τούτου στὴν Ἐφημερίδα τῆς Κυβερνήσεως, ὡς ἐνιαῖο ὅλο, ἀφοῦ ἀμέσως πρὶν ἀπὸ τὸ Προοίμιο προτάσσονται οἱ λέξεις ΤΟ ΣΥΝΤΑΓΜΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ καὶ ὁ χρονικὸς προσδιορισμὸς τοῦ Συντάγματος (1975-2001) καὶ ἀμέσως μετὰ ἀκολουθεῖ τὸ κείμενο τοῦ Προοιμίου (βλ. σχετ. Βασ. Νικολόπουλου, Ἐπιτ. Προέδρου Ἀρείου Πάγου, Δ/ρος Νομικῆς, Τὸ προοίμιο τοῦ Συντάγματος καὶ ἡ νομική του ἀξιολόγηση, σελ. 17-18).

Παράλληλα μὲ τὴ διάταξη τοῦ ἄρθρου 1 ἐδάφ. α΄, τοῦ νόμου 1566/1985, μὲ τὸν ὁποῖο ρυθμίζεται - κυρίως καὶ πρωτίστως - ἡ λειτουργία τῆς πρωτοβάθμιας καὶ δευτεροβάθμιας ἐκπαίδευσης, ὁρίζεται ὅτι ὁ σκοπὸς τῆς ἐκπαίδευσης αὐτῆς εἶναι νὰ ὑποβοηθεῖ τοὺς μαθητάς, ὅπως ἐκτὸς τῶν ἄλλων «... διακατέχονται ἀπὸ πίστη στὴν πατρίδα καὶ τὰ γνήσια στοιχεῖα τῆς Ὀρθόδοξης Χριστιανικῆς Παράδοσης. Στὸν ἴδιο νόμο καὶ εἰδικότερα στὸ ἄρθρο αὐτοῦ 6 § 2, ἐκ. β΄, ὁρίζεται ὅτι τὸ Λύκειο ἐπιδιώκει τὴν ὁλοκλήρωση τῶν σκοπῶν τῆς ἐκπαίδευσης. Ἰδιαίτερα βοηθᾶ τοὺς μαθητάς... νὰ συνειδητοποιήσουν τὴν σημασία τοῦ Ὀρθόδοξου Χριστιανικοῦ ἤθους...».

Ἐξ ἄλλου, ἡ διάταξη τοῦ ἄρθρου 1518 § 1 τοῦ Ἀστ. Κώδικος ὁρίζει ὅτι ἡ ἐπιμέλεια τοῦ προσώπου τοῦ τέκνου ἀπὸ τοὺς γονεῖς του περιλαμβάνει, μεταξὺ τῶν ἄλλων καὶ τὴν ἐκπαίδευση τοῦ τέκνου, στὴν ἔννοια τῆς ὁποίας - ἐκπαίδευσης - περιέχεται καὶ ἡ θρησκευτικὴ τοιαύτη (βλ. εἰς Ἀπ. Γεωργιάδη - Οἰκ. Δίκ., σελ. 882, ἀρ. 16 εἰς Σύντομη Ἐρμ. Ἀστ. Κώδικος (Σ. Ε. Α. Κ.), τόμος 2ος, ἔκδ. 2013 καὶ στὶς σὲ ἀμφότερα τὰ ἔργα αὐτὰ σχετικὲς παραπομπές).

Ἀκολούθως, μὲ τὸ ἄρθρο 2 τοῦ Πρώτου Πρωτοκόλλου τῆς Εὐρωπαϊκῆς Σύμβασης γιὰ τὰ δικαιώματα τοῦ ἀνθρώπου ὑποχρεώνεται κάθε συμβαλλόμενο Κράτος (σὲ ἐφαρμογὴ τοῦ 9ου ἄρθρου αὐτῆς τῆς Συμβάσεως περὶ ἐλευθερίας τῆς σκέψεως, συνειδήσεως καὶ θρησκείας) νὰ σέβεται τὸ δικαίωμα τῶν γονέων, ὅπως ἐξασφαλίζουν τὴν μόρφωση καὶ τὴν ἐκπαίδευση τῶν τέκνων τους σύμφωνα μὲ τὶς ἴδιες αὐτῶν, τῶν γονέων, θρησκευτικὲς καὶ φιλοσοφικὲς πεποιθήσεις (βλ. Οἰκ. Δίκ. Ἀπ. Γεωργιάδη - Μιχ. Σταθοπούλου καὶ εἰς Σ.Ε.Α.Κ. Ἀπ. Γεωργιάδη ὅ.π.). Τόσον ἡ ὡς προαναφερθεῖσα Διεθνὴς Σύμβαση, ὅσο καὶ τὸ παραπάνω Πρῶτο Πρωτόκολλο αὐτῆς ἔχουν ἐπικυρωθεῖ κατ' ἄρθρο 28 § 1 τοῦ Συντάγματος τῆς Ἑλλάδος μὲ τὸ ν. δ. 53/1974 καὶ ἀποτελοῦν ἀναπόσπαστο μέρος τοῦ ἐσωτερικοῦ ἑλληνικοῦ δικαίου, καὶ ὑπερισχύουν ἀπὸ κάθε ἄλλη ἀντίθετη διάταξη νόμου, ἀπαγορευομένης οὕτως πάσης προσβολῆς τοῦ ἐν λόγῳ ἀτομικοῦ δικαιώματος τῶν γονέων, μὴ δυναμένης συνεπῶς τῆς Πολιτείας νὰ ἐπιβάλει, νομοθετικῶς ἢ ἄλλως πώς, θρησκευτικὴ ἀγωγὴ στὰ τέκνα τους διάφορον τῆς θρησκευτικῆς πεποιθήσεως τῶν γονέων τους.

Τὰ ἀνωτέρω, κατὰ συνέπεια, ἔχουν πλήρη ἐφαρμογὴ καὶ ὡς πρὸς τὸ ὡς ἄνω δικαίωμα τῶν ὀρθοδόξων γονέων, ὅπως τὰ ἀνήλικα τέκνα τους διδάσκονται τὸ ἀμιγῶς Ὀρθόδοξο Χριστιανικὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν στὶς σχολικὲς μονάδες τῆς Πρωτοβάθμιας καὶ Δευτεροβάθμιας Ἐκπαιδεύσεως, ὅπου αὐτὰ φοιτοῦν.

Ἐν ὄψει ὅλων τῶν προαναφερομένων διατάξεων, προκύπτει ὅτι τὸ μάθημα τῶν θρησκευτικῶν, κατὰ τὸ ἰσχῦον ἑλληνικὸ δίκαιο, ἐπιβάλλεται νὰ εἶναι ἀμιγῶς τὸ Ὀρθόδοξο Χριστιανικό, μὴ ἐπιτρεπομένης οἱασδήποτε μετατροπῆς του σὲ πολυθρησκευτικὸ καὶ πάντως ὁποιασδήποτε νοθεύσεώς του μὲ ξένο πρὸς τὸ ἀμιγὲς Ὀρθόδοξο Χριστιανικὸ περιεχόμενό του.

Τὰ ἀνωτέρω γίνονται δεκτὰ καὶ ἀπὸ τὴν σταθερὴ ἐπὶ τοῦ θέματος τούτου νομολογία τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας (βλ. σχετ. τὶς σύμφωνες ἀποφάσεις τοῦ Σ.τ.Ε. 2176/1998, 3356/1995, 3353/1986, καθὼς ἐπίσης καὶ στὴν 115/2012 πρόσφατη ἀκυρωτικὴ ὁμόφωνη ἀπόφαση τοῦ Τριμελοῦς Διοικητικοῦ Ἐφετείου Χανίων, ἡ ὁποία, ὡς ἀφορῶσα σὲ θέματα ἐκπαιδευτικῆς διαδικασίας, ὅπως εἶναι καὶ τὸ παρόν, ἔχει ἴση νομικὴ ἰσχὺ καὶ ἴσο κῦρος μὲ τὶς ἀποφάσεις τοῦ Συμβουλίου τῆς Ἐπικρατείας, σύμφωνα μὲ τὸν νόμο 702/1997, ὅπως αὐτὸς τροποποιήθηκε μεταγενεστέρως (βλ. σχετ. στὴν ἀπὸ 11/2/2013 Γνωμοδότηση τοῦ Δ/ρος Γ. Κρίππα).

Τὰ μνημόσυνα

Τὰ μνημόσυνα ποὺ γίνονται γιὰ τοὺς κοιμηθέντες τὰ ἐδέσπισε ἡ ἴδια ἡ Ἐκκλησία μας. Αὐτὸ φαίνεται καὶ στὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ στὴν Καινὴ Διαθήκη. Ἀναφέρουμε ἕνα σχετικὸ χωρίο ἀπὸ τὶς Ἀποστολικὲς Διαταγές.

«Ἐπιτελείσθω δὲ τὰ τρίτα τῶν κεκοιμημένων ἐν ψαλμοῖς καὶ ἀναγνώσμασι καὶ προσευχαῖς διὰ τὸν διὰ τριῶν ἡμερῶν ἐγερθέντα, καὶ ἔνατα εἰς ὑπόμνησιν τῶν περιόντων καὶ τῶν κεκοιμημένων καὶ τεσσαρακοστὰ κατὰ τὸν παλαιὸν τύπον. Μωσῆν γὰρ οὕτως ὁ λαὸς ἐπένθησεν καὶ ἐνιαύσια ὑπὲρ μνεία αὐτοῦ, καὶ διδόσθω ἐκ τῶν ὑπαρχόντων αὐτοῦ πένησιν εἰς ἀνάμνησιν αὐτοῦ» (Διαταγαὶ βιβλ. Η΄ κεφ. XIII΄Ἑλλ. Πατέρων).

Ἑρμηνεία

Νὰ ἐπιτελῆτε τὰ τριήμερα τῶν κεκοιμημένων μὲ ψαλμοὺς καὶ ἀναγνώσματα καὶ προσευχὲς διὰ τὸν Κύριό μας ποὺ ἀναστήθηκε τὴν τρίτη ἡμέρα καὶ τὰ ἐννιάμερα εἰς μνήμην τῶν ζώντων καὶ τῶν κεκοιμημένων καὶ τὰ σαρανταήμερα κατὰ τὸν παλαιὸ τύπο. Ὁ λαὸς ἔτσι ἐπένθησε τὸν Μωϋσῆ καὶ ἐτέλεσε καὶ ἐτήσιο μνημόσυνο εἰς ἀνάμνησιν αὐτοῦ, καὶ ἄς γίνωνται δωρεὲς εἰς μνήμην του στοὺς πολὺ πτωχοὺς ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντά του.

• Τὸ πόσο ὠφελοῦν τὰ μνημόσυνα μᾶς τὸ λέγουν πολλοὶ Ἅγιοι, ὅπως ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Ἐλεήμων 12/11.

Ὅταν κάποτε στὴν Ἀλεξάνδρεια ἔπεσε πολὺ δανατικὸ ὁ Ὅσιος Ἰωάννης ἔτρεχε παντοῦ, στοὺς ἀσθενεῖς, στοὺς ψυχορραγοῦντες καὶ διάβαζε μνημόσυνα στοὺς τεθνεῶτες. Μάλιστα παρακινοῦσε πολλοὺς νὰ κάνουν στοὺς κεκοιμημένους μνημόσυνα καὶ δεῖες Λειτουργίες καὶ ἔλεγε ἕνα παράδειγμα, γιὰ νὰ τοὺς ἀποδείξη τὸ πόσο ὠφελοῦν. Ἔλεγε λοιπόν: «Κάποτε οἱ Πέρσες αἰχμαλώτισαν ἕνα Κύπριο, γιὰ τὸν ὁποῖον, ὅταν ἐπέστρεψαν οἱ συντροφοί του, εἶπαν στοὺς συγγενεῖς του ὅτι ἀπέδανε. Ὅμως ἔκαναν λάθος, διότι ἦταν κάποιος ἄλλος ὅμοιός του, ἐνῶ ἐκεῖνος ἦταν δεμένος μὲ σίδηρα.

Οἱ συγγενεῖς τότε τοῦ ἔκαναν τὰ Μνημόσυνα ποὺ συνήθιζαν.

Μετὰ ἀπὸ τέσσερα χρόνια ἦλθε ὁ αἰχμάλωτος στὸν τόπο του, οἱ δὲ δικοί του χάρηκαν ἀφάνταστα, διότι τὸν θεωροῦσαν πεθαμένο.

«Ἐμεῖς νομίζαμε ὅτι εἶχες πεθάνει καὶ σοῦ κάναμε τὸν χρόνο τρεῖς Λειτουργίες, τὴν Πεντηκοστή, τὰ Φῶτα καὶ τὴν Ἀνάστασιν».

Αὐτὸς θαύμασε γι' αὐτὸ ποὺ ἄκουσε καὶ τοὺς εἶπε ὁρκιζόμενος ὅτι ἐκεῖνες τὶς τρεῖς μέρες τοῦ χρόνου τοῦ παρουσιαζόταν κάποιος ὡραιότατος ἄνδρωπος, ὁ ὁποῖος ἄστραπτε πιὸ πολὺ ἀπὸ τὸν ἥλιο καὶ ἀφοῦ τοῦ ἔβγαζε τὴν ἁλυσίδα, τὸν πήγαινε ὅπου ἤθελε, καὶ ἐπειδὴ κανεὶς δὲν τὸν γνώριζε μπόρεσε καὶ ἔφυγε.

Ἀπὸ αὐτὸ τὸ παράδειγμα, ἔλεγε ὁ Ἅγιος, νὰ πιστεύουμε ἀληθέστατα, ὅτι ἀπὸ τὶς λειτουργίες καὶ τὶς προσευχὲς τῶν πιστῶν λαμβάνουν οἱ ψυχὲς τῶν κεκοιμημένων μεγάλη ὠφέλεια.

• Λέγει ὁ μακαριστὸς Ἱεροκήρυκας Δημήτριος Παναγόπουλος.

Τοὺς κεκοιμημένους μὲ τρεῖς τρόπους μποροῦμε νὰ τοὺς βοηθήσουμε:

α) Μὲ τὰ μνημόσυνα καὶ τὰ σαρανταλείτουργα,

β) Μὲ τὸ νὰ κάνουμε ἐλεημοσύνη ὑπέρ τους, καί·

γ) Μὲ τὸ νὰ προσευχώμαστε γι' αὐτούς.

Ἡ μεγαλύτερη ἐλεημοσύνη ποὺ μπορεῖ νὰ κάνη ἕνας ἄνδρωπος στοὺς κεκοιμημένους του, εἶναι νὰ στέλνη τὰ ὀνόματά τους σὲ ἕνα χαρτάκι στὴν Ἐκκλησία καὶ νὰ μνημονεύωνται ἀπὸ τὸν ἱερέα καὶ μάλιστα λέγει:

«Ἐδῶ στὴν Ἀθήνα ὑπῆρχαν τρεῖς ἀδελφές, οἱ ὁποῖες εἶχαν ἔρθει ἀπὸ τὴν Μικρὰ Ἀσία. Ἦταν πολὺ ἀγαπημένες μεταξύ τους. Τίς γνώρισα καὶ ἐγὼ καὶ ἐρχόντουσαν τακτικὰ καὶ στὶς ὁμιλίες μου. Γνώριζαν ἀρκετὰ πράγματα περὶ τῆς Ὀρδοδοξίας. Μιὰ μέρα ὅμως τοῦ 1970, κοιμήθηκε ἡ μία ἀδελφή. Ἔγινε ἡ ταφή της, καὶ οἱ 2 ἀδερφὲς ἔκαναν καὶ τὸ σαρανταλείτουργό της. Στὶς 40 αὐτὲς μέρες, μὲ τὸ παραμικρὸ ἔκλαιγαν τὴν ἀδερφή τους. Μετὰ τὴν τελευταία Θεία Λειτουργία πήγανε στὸ σπίτι τους. Βέβαια ἦταν πολὺ στενοχωρημένες. Κάδισαν στὸ τραπέζι γιὰ νὰ φᾶνε τὸ πρωϊνό τους, ἀλλὰ καὶ πάλι, πάνω στὸ πρωϊνό τους, ἄρχισαν νὰ κλαῖνε, ἀπαρηγόρητες. Καὶ τότε ξαφνικὰ ἀνοίγει ἡ πόρτα τῆς κουζίνας καὶ εἰσέρχεται ἡ ἀδερφή τους, ἡ κεκοιμημένη. Οἱ 2 ἀδερφές τὰ 'χασαν, κοκκάλωσαν! Καὶ τοὺς λέει ἡ κεκοιμημένη ἀδερφή τους, τὰ ἑξῆς: Πάψτε ἐπιτέλους νὰ κλαῖτε! Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀγάπη σας γιὰ μένα; Μὲ πνίξατε μὲ τὰ δάκρυά σας, 40 μέρες τώρα. Δὲν σᾶς ἀντέχω ἄλλο! Ὁ Χριστός μας δὲν δέχεται τὸ σαρανταλείτουργο ποὺ κάνατε! Τότε γυρίζει στὴν πόρτα καὶ τῆς δίνει μία, τὴν βρόντηξε, μόνο ποὺ δὲν τὴν ἔσπασε. Καταλάβατε; Ὄχι λοιπὸν πένθος στὸν κεκοιμημένο.

Βλέπετε, λοιπόν, πῶς πρέπει νὰ γίνωνται τὰ μνημόσυνα;

ΚΥΡΙΑΚΗ ΑΓΙΩΝ ΠΑΝΤΩΝ
26 ΙΟΥΝΙΟΥ 2016
Ἀπόστολος: Ἑβρ. ια΄33 - ιβ΄ 2
Εὐαγγέλιον: Ματθ. ι΄ 32-33, 37-38
Ἦχος: πλ. δ΄.– Ἑωθινόν: Α΄
ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ ΕΚ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΥ

ΓΙΝΕΣΘΕ ΜΟΙ ΜΑΡΤΥΡΕΣ

Φθάσαμε μὲ τὴν χάρι τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ στὴν πρώτη Κυριακὴ τῶν Εὐαγγελικῶν Περικοπῶν τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ματθαίου, τὴν γνωστὴ σὲ ὅλους μας Κυριακὴ τῶν Ἁγίων Πάντων, καὶ ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία μαζὶ μὲ τὴν Σύναξι τῶν Ἁγίων Πάντων τιμᾶ καὶ τὴν ἱερὴ μνήμη τοῦ Ὁσίου Δαβὶδ τοῦ ἐν Θεσσαλονίκῃ, Δαβὶδ τοῦ Νέου Ὁσιομάρτυρος καὶ Ἰωάννου Ἐπισκόπου Γοτθίας.

Οἱ Ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ὑπῆρξαν καὶ εἶναι θαρραλέοι καὶ ἀτρόμητοι Ὁμολογητὲς καὶ Κήρυκες τῆς παρουσίας καὶ τῆς ἀγαθοποιοῦ Θείας Προνοίας τοῦ Τρισαγίου Κυρίου καὶ Θεοῦ μας στὸν σύμπαντα κόσμο καὶ ὅλη τὴν ἀνθρωπότητα. Εἶναι οἱ οἰκεῖοι καὶ φίλοι τοῦ Θεοῦ καὶ οἱ ἄξιοι τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸ σημερινὸ Εὐαγγελικὸ Ἀνάγνωσμα.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσορρόας καὶ Χρυσόστομος σχολιάζων τὸν λόγον τοῦ Κυρίου μας *«πᾶς ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων»* παρατηρεῖ τὰ ἑξῆς (ποὺ τὰ ἀποδίδουμε στὴν ἁπλῆ γλῶσσα): «Καθένας ποὺ θὰ μὲ ὁμολογήσει (ὡς Σωτῆρα Χριστόν) μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους (ποὺ ἀντιστρατεύονται στὴν Πίστι μου), δείχνοντας ἔτσι ὅτι ὄχι μὲ τὴν δική του δύναμι, ἀλλὰ βοηθούμενος ἀπὸ τὴν Θεία Χάρι μὲ ὁμολογεῖ, θὰ τὸν ὁμολογήσω καὶ ἐγὼ ὡς πιστὸν ἀκόλουθόν μου μπροστὰ στὸν Πατέρα μου ποὺ εἶναι στοὺς οὐρανούς. Ἀλλὰ γιὰ ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τὸν ἀρνεῖται (ὡς Θεάνθρωπο Σωτῆρα) λέγει ὅτι, ἀφοῦ ἔγινε ἔρημος ἀπὸ τὴν Χάρι καὶ τὴ δωρεὰ τοῦ Θεοῦ, ἔφτασε στὸ κατάντημα νὰ τὸν ἀρνῆται».

Καὶ ὁ ἑρμηνευτὴς Εὐθύμιος Ζιγαβηνὸς προσθέτει: «Ὁ καθένας ποὺ θὰ μαρτυρήσει τὴν θεότητά μου (ὅτι εἶμαι ὁ σαρκωθεὶς Θεός) μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους... αὐτὸς θὰ μὲ ἀνακηρύξη καὶ θὰ μὲ ὁμολογήση Θεόν».

Ἡ θεία ἀνταπόδοσις δὲ στὸν μάρτυρα καὶ ὁμολογητὴ τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας, κατὰ τὸν αὐτὸ Ζιγαβηνό, εἶναι: «Ὁμολογήσω αὐτὸν λάτρην ἐμόν», θὰ εἰπῆ ὁ Κύριος, «ἀνακηρύξω αὐτὸν κἀγὼ πιστόν».

Καὶ ὁ θεῖος Χρυσόστομος συμπληρώνει: «Εἴχες τὸ πλεονέκτημα τὸ νὰ προηγηθῆς στὸ νὰ μὲ ὁμολογήσης ἐδῶ, στὴν παροῦσα ζωή, ὡς Κύριον καὶ Θεὸν σου; Κι ἐγὼ θὰ ὑπερτερήσω ἀπὸ σένα στὸ νὰ σοῦ δώσω μεγαλύτερα (ἀπὸ ὅσα μοῦ ἔδωσες ἐσύ) καὶ ἀσύγκριτα μεγαλύτερα. Γιατὶ ἐκεῖ (στὰ ἐπουράνια σκηνώματα) θὰ σὲ ὁμολογήσω (ὡς πιστὸν καὶ ἀφοσιωμένον δοῦλόν μου). Σὲ ἄλλο σημεῖο λέγει ὁ ἱερὸς Πατὴρ γιὰ τὸν ἀληθινὸ χριστιανὸ καὶ ὁμολογητὴ τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως: «Τοὺς οὐρανοὺς ἄνοιξε γι' αὐτόν, καὶ τὸ δικαστήριο ἐκεῖνο τὸ φοβερὸ ἐπέστησε (γιὰ νὰ τοῦ ἀπονείμη τὴν δικαιοσύνη γιὰ τοὺς θεοφιλεῖς ἀγῶνες γιὰ τὴν χριστιανική του πίστι) καὶ τὸ θέατρο ἔδειξε τῶν ἀγγέλων (ποὺ θὰ ἐπικροτήσουν τὰ θεάρεστα ἀγωνίσματά του) καὶ τὴν γιὰ ὅλα αὐτὰ ἀνακήρυξι καὶ ἀπόδοσι τῶν (ἀφθάρτων θείων) στεφάνων».

Αὐτὰ ἀναφέρονται στὸν καιρὸ τῆς Δευτέρας Παρουσίας, ὅταν ὁ Δικαιοκρίτης καὶ Σωτὴρ τοῦ κόσμου μπροστὰ στὸν Θεὸν Πατέρα καὶ στοὺς Ἁγίους Ἀγγέλους θὰ κρίνη τὸν κόσμο καὶ θὰ ἀναγνωρίση τοὺς εὐλογημένους τοῦ Οὐράνιου Πατέρα καὶ θὰ ἀπαρνηθῆ καὶ ἀποστραφῆ τοὺς ἀπίστους καὶ ἀνόμους.

Ἄξιοι μπροστὰ στὸ Χριστὸ καὶ γιὰ τὸν Χριστὸ εἶναι ἐκεῖνοι ποὺ τὸν ἀγαποῦν ἀληθινὰ καὶ τὸν προτιμοῦν ὁλόψυχα καὶ ὁλοπρόθυμα ἀπὸ ὅλα τὰ πρόσωπα, οἰκεῖα καὶ προσφιλῆ, καὶ ὅλα τὰ πράγματα τοῦ κόσμου.

Κάθε ἀληθινὸς μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ αἰσθάνεται ἀκατανίκητη στοργὴ γιὰ τὸν θεῖο Διδάσκαλο, μεγαλύτερη ἀπὸ ἐκείνη τοῦ πιστοῦ πρὸς τὸν πατέρα του. Καὶ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, αἰτιολογώντας τὴν ἀνυπέρβλητη αὐτὴ ἀγάπη πρὸς τὸν Χριστὸ ἀπὸ τὸ γνήσιο λάτρη καὶ ἀκόλουθο τοῦ Θείου Λυτρωτοῦ μας, λέγει: «Ἐπειδὴ ἦλθα στὸν κόσμο γιὰ νὰ φέρω μεγάλα ἀγαθά, ἀπαιτῶ μεγάλη καὶ τὴν ὑπακοή καὶ τὴν διάθεσι». (Τὰ λόγια αὐτὰ τὰ βάζει στὸ στόμα τοῦ Θεανθρώπου Κυρίου μας). Ὁ δὲ ἑρμηνευτὴς Ζιγαβηνός, συνηγορώντας στὰ πιὸ πάνω, προσεπιβεβαιώνει λέγοντας: «Γιατὶ ὅταν μὲν εὐσεβοῦν (οἱ γονεῖς), ζοῦν συνειδητὰ τὴ ζωὴ τῆς εὐσεβείας, καλὸ εἶναι νὰ τοὺς ἀγαπᾶμε. Πάντοτε ὅμως εἶναι κακὸ τὸ νὰ τοὺς ἀγαπᾶμε περισσότερο καὶ πιὸ πάνω ἀπὸ τὸν Θεό».

Καὶ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος προσθέτει: «Εἶδες ἀξίωσι τοῦ Διδασκάλου; Εἶδες πῶς φανερώνει τὸν ἑαυτόν του (ὁ Θεάνθρωπος) γνήσιο Γιὸ τοῦ Οὐρανίου Πατέρα ποὺ ἐγέννησε ἀϊδίως τὸν Γιόν καὶ Λόγον τοῦ Θεοῦ, προστάζοντας νὰ ἀφήνουμε ὅλα κάτω καὶ νὰ προτιμοῦμε τὴν ἀγάπη τὴ δική του, τὴν Θεία ἀγάπη; Γιατὶ τὶ μοῦ λέγεις (νὰ μὴν ἀγαπῶ περισσότερο) τοὺς γονεῖς, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τὶς ἀδελφὲς καὶ τὴν γυναῖκα; Τίποτε δὲν εἶναι σὲ κανένα πιὸ οἰκεῖο. Ἀλλὰ καὶ ἄν τὴν ψυχή σου (τὴν ζωή σου) προτιμήσης ἀπὸ τὴν ἀγάπη μου, πολὺ μακρυὰ ἔχεις σταθῆ ἀπὸ τοὺς δικούς μου μαθητές».

Τέλος, ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος, παρουσιάζοντας τὸ τρισμέγιστο ὄφελος τῆς ὑπερβάσεως τῆς πρὸς τοὺς οἰκείους καὶ προσφιλεῖς ἀγάπης χάριν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς ἀποκλειστικῆς λατρείας τοῦ εὐλογητοῦ μας Θεοῦ, συμπληρώνει καὶ διευκρινίζει: «Ἐπειδὴ τὰ προστάγματα (οἱ θεῖες ἐπιταγές) ἦταν φορτικά, καθὼς παράγγελναν νὰ τὴν ἀντιπροτάσσουμε στὴν ἀγάπη πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τὰ παιδὰ καὶ τὴν φύσι καὶ τὴν συγγένεια καὶ ὅλη τὴν οἰκουμένη καὶ γιὰ τὴν ζωή μας, καθορίζει καὶ τὸ μεγάλο ὄφελος ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι αὐτή. Γιατὶ ὄχι μόνο δὲν θὰ βλάψη αὐτὰ (τὰ πρῶτα ποὺ ἀναφέραμε), ἀλλὰ καὶ θὰ ὠφελήση τὰ μέγιστα, θὰ παρεμποδίση δὲ τὰ ἀντίθετα, γιὰ νὰ νὰ μὴ ἐπέλθουν βλάβες καὶ συμφορές».

Ἕνας Γέροντας ἀπὸ τὴν Κερασιὰ τοῦ Ἁγίου Ὄρους ἔστειλε τὸν ὑποτακτικό του π. Συμεὼν στὴν Ἱ. Μονὴ Γρηγορίου, γιὰ νὰ ζητήση μερικὰ πρόσφορα, ποὺ τοὺς ἦταν ἀπαραίτητα γιὰ τὴν Θ. Λειτουργία.

Ὁ Γέροντας δὲν ἔβλεπε σ' αὐτὴ τὴν ἀποστολὴ κανένα ἄλλο σκοπό. Ὁ Θεὸς ὅμως σχεδιάζει νὰ προσφέρη στὸν ὑποτακτικὸ καὶ κάποια εὐλογημένη ἔκπληξι. Νὰ τοῦ ἀνοίξη ἕνα παράθυρο ἀπὸ τὸν κόσμο τῶν θείων χαρισμάτων. Νὰ τὸν διδάξη ἀκόμη ὅτι οἱ θυσίες τῆς μοναχικῆς ζωῆς βραβεύονται μὲ οὐράνιες δωρεές.

Ἀνεβαίνοντας, λοιπόν, ὁ π. Συμεὼν ἀπὸ τὸ λιμάνι πρὸς τὸ Μοναστήρι σκεπτόταν πῶς θὰ ἐνεργήση. Κατ' ἀρχὴν θὰ ἔπρεπε νὰ βρῆ τὸν Ἡγούμενο καὶ νὰ τοῦ ἀναφέρη τὴν ὑπόθεσι. Ἔπειτα μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Ἡγουμένου νὰ ζητήση τὸν ἀρμόδιο Μοναχό. Καὶ ὁ Μοναχὸς αὐτός, ὁ προσφοράρης, νὰ τοῦ δώση τὰ ὡρισμένα πρόσφορα. Ἔτσι ὑπελόγιζε ὅτι θὰ ἐξελίσσονταν τὰ πράγματα. Ἀλλὰ δὲν ἐξελίχθηκαν ἔτσι. Μπροστὰ στὴν πύλη τῆς Μονῆς ὁ κερασιώτης Μοναχὸς ἀντίκρυσε τὸν Ἡγούμενο Ἀθανάσιο. Κάτι κρατοῦσε στὰ χέρια του. Τὸν σταμάτησε καὶ τοῦ λέει:

-Πάρ' τα, παιδί μου, αὐτά. Εἶναι πρόσφορα, γιὰ τὰ ὁποῖα σ' ἔστειλε ἐδῶ ὁ Γέροντάς σου.

Ὁ π. Συμεὼν ἔμεινε ἄναυδος! Ψηλάφησε κι αὐτὸς τ' ἀψηλάφητα. Ἀντιλήφθηκε πὼς ὁ Ἄθως ἔτρεφε ἀκόμη ἁγίους ἀνθρώπους γεμάτους θεῖο φωτισμό. Ἐνῶ

ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ ΚΑΙ ΓΕΩΠΟΛΙΤΙΚΗ

Συνθήκη τοῦ Maastricht 1992: Τί ὑπέγραψεν ἡ Ἑλλὰς καὶ ποίας ἀλλαγὰς ὑπέστη ἐξ αἰτίας αὐτῆς τῆς ὑπογραφῆς

21ον

Ἡ κατεστραμμένη Ἑλληνικὴ βιομηχανία ἀπομεινάρι τῆς Εὐρωπαϊκῆς πορείας τῆς Χώρας

Στὸν 13ο (XIII) Τίτλο τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht, μὲ τὸν τίτλο «Βιομηχανία», οἱ δημιουργοὶ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως οὐσιαστικὰ ὁριοθετοῦν τὴν βιομηχανικὴ δύναμη τῶν κρατῶν μελῶν.

Τὸ ἄρθρο 130 ἀναφέρει συγκεκριμένα:

«1. Ἡ Κοινότητα καὶ τὰ κράτη μέλη μεριμνοῦν ὥστε νὰ ἐξασφαλίζονται οἱ ἀναγκαῖες προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τῆς ἀνταγωνιστικότητας τῆς βιομηχανίας τῆς Κοινότητας.

Γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτό, σύμφωνα μὲ ἕνα σύστημα ἀνοικτῶν καὶ ἀνταγωνιστικῶν ἀγορῶν, ἡ δράση τους ἀποσκοπεῖ:

– νὰ ἐπιταχύνει τὴν προσαρμογὴ τῆς βιομηχανίας στὶς διαρθρωτικὲς μεταβολές,

– νὰ προάγει ***εὐνοϊκὸ περιβάλλον*** *γιὰ τὴν ἀνάληψη πρωτοβουλιῶν καὶ τὴν ἀνάπτυξη τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ συνόλου τῆς Κοινότητας, καὶ* ***ἰδίως τῶν μικρομεσαίων ἐπιχειρήσεων,***

– νὰ προάγει περιβάλλον ποὺ νὰ εὐνοεῖ τὴ συνεργασία μεταξὺ ἐπιχειρήσεων,

– νὰ βελτιώσει τὴν ἐκμετάλλευση τοῦ βιομηχανικοῦ δυναμικοῦ τῶν πολιτικῶν στοὺς τομεῖς τῆς καινοτομίας, τῆς ἔρευνας καὶ τῆς τεχνολογικῆς ἀνάπτυξης.

2. Τὰ κράτη μέλη συνεννοοῦνται μεταξύ τους καὶ μὲ τὴν Ἐπιτροπὴ καί, ἐφόσον χρειάζεται, συντονίζουν τὶς δράσεις τους. Ἡ Ἐπιτροπὴ μπορεῖ νὰ ἀναλαμβάνει κάθε χρήσιμη πρωτοβουλία γιὰ τὴν προώθηση τοῦ συντονισμοῦ αὐτοῦ.

3. Ἡ Κοινότητα συμβάλλει στὴν ὑλοποίηση τῶν στόχων ποὺ ἀναφέρονται στὴν παράγραφο 1 μέσῳ τῶν πολιτικῶν καὶ δράσεων ποὺ ἀναλαμβάνει, συνάμει ἄλλων διατάξεων τῆς παρούσας συνθήκης. Τὸ Συμβούλιο, ἀποφασίζοντας ὁμόφωνα, μετὰ ἀπὸ πρόταση τῆς Ἐπιτροπῆς καὶ διαβούλευση μὲ τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο καὶ τὴν Οἰκονομικὴ καὶ Κοινωνικὴ Ἐπιτροπή, δύναται νὰ θεσπίζει συγκεκριμένα μέτρα ὑποστήριξης τῶν δράσεων ποὺ ἀναλαμβάνονται στὰ κράτη μέλη προκειμένου νὰ ἐπιτευχθοῦν οἱ στόχοι τῆς παραγράφου 1.

Ὁ παρὼν τίτλος δὲν ἀποτελεῖ βάση γιὰ τὴν ἐκ μέρους τῆς Κοινότητας εἰσαγωγὴ ὁποιουδήποτε μέτρου ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ προκαλέσει στρέβλωση τοῦ ἀνταγωνισμοῦ».

Κατ' ἀρχὴν ὁ στόχος αὐτὸς καθ' ἑαυτὸς εἶναι λανθασμένος καὶ διατυπωμένος σὲ ἐντελῶς προβληματικὴ βάση. Τί σημαίνει **«ὥστε νὰ ἐξασφαλίζονται οἱ ἀναγκαῖες προϋποθέσεις γιὰ τὴν ἐξασφάλιση τῆς ἀνταγωνιστικότητας τῆς βιομηχανίας τῆς Κοινότητας»;** Σὲ ποιὰ ἀνταγωνιστικότητα ἀναφέρονται οἱ πρωτεργάτες τῆς Ἑνώσεως; Τὰ κράτη μέλη, ποὺ ἀπαρτίζουν τὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση εἶχαν καὶ ἔχουν **χαοτικὲς διαφορὲς** σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ **στὴν διάρθρωση ἀλλὰ καὶ στὸ μέγεθος τῆς οἰκονομίας τους.** Πῶς, λοιπόν, εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξασφαλισθοῦν συνθῆκες ἀνταγωνιστικότητος; Ἕνας ἄνθρωπος μὲ κινητικὲς δυσκολίες θὰ μποροῦσε ποτὲ νὰ παραβγεῖ στὸ τρέξιμο μὲ τὸν κάτοχο τοῦ παγκοσμίου record; Μποροῦμε νὰ μιλήσουμε γιὰ ἀνταγωνιστικότητα ἀνάμεσα στοὺς δύο;

Κάτι παρόμοιο ἰσχυρίζονται οἱ ἰδρυτὲς τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης θέλοντας νὰ κρύψουν τὰ πραγματικὰ σχέδιά τους, ποὺ ὡστόσο ἀποκαλύφθηκαν μὲ τὸ πέρασμα τοῦ χρόνου. Τὸ ***«εὐνοϊκὸ περιβάλλον*** *γιὰ τὴν ἀνάληψη πρωτοβουλιῶν καὶ τὴν ἀνάπτυξη τῶν ἐπιχειρήσεων τοῦ συνόλου τῆς Κοινότητας, καὶ* ***ἰδίως τῶν μικρομεσαίων ἐπιχειρήσεων»*** τῆς Συνθήκης τοῦ Maastricht σήμαινε γιὰ τὴν Ἑλλάδα τὸ **κλείσιμο 229.000 μικρομεσαίων ἐπιχειρήσεων** μέσα στὸ διάστημα τῆς ἐπταετίας ἀπὸ τὸ 2008 μέχρι τὸ 2014.

Σὲ ὅλους ὅσοι βιάζονται νὰ ἀπαντήσουν πῶς αἰτία γιὰ τὸ κλείσιμο τῶν ἐπιχειρήσεων ἦταν ἡ οἰκονομικὴ κρίση στὴν Ἑλλάδα (ποὺ οὔτως ἢ ἄλλως ὀφείλεται ἐξ ὁλοκλήρου στὴν Εὐρωπαϊκὴ Ἕνωση) ἀπαντάει ἡ μελέτη[1] τοῦ Κέντρου Προγραμματισμοῦ Οἰκονομικῶν Ἐρευνῶν (ΚΕΠΕ), ποὺ ἀναφέρει πῶς οἱ αἰτίες δὲν σχετίζονται μόνο μὲ τὶς δυσκολίες, ποὺ προκάλεσε ἡ οἰκονομικὴ ὕφεση καὶ κυρίως ἡ περιορισμένη δυνατότητα πρόσβασης τῶν μικρομεσαίων ἐπιχειρήσεων στὴν τραπεζικὴ χρηματοδότηση. Ἡ οἰκονομικὴ κρίση ἦταν μᾶλλον αὐτὴ ποὺ ἀνέδειξε τὰ δομικὰ προβλήματα τῆς μικρομεσαίας ἐπιχειρηματικότητας στὴν Ἑλλάδα καὶ κυρίως **τὸν μεγάλο βαθμὸ τῆς ἐξαρτήσεώς της ἀπὸ τὴν ἐγχώρια ζήτηση καὶ τὴν χαμηλὴ ἐπένδυση στὴν παραγωγὴ διεθνῶς ἐμπορεύσιμων ἀγαθῶν καὶ ὑπηρεσιῶν.** Αὐτὸ εἶναι πολιτικὴ ἐπιλογή, ποὺ ἔχει ἐπιβληθεῖ ἀπὸ τοὺς ἰσχυροὺς τῆς Ἑνώσεως καὶ ἔχουν ἀποδεχθεῖ οἱ Ἕλληνες πολιτικοί.

Μία σύντομη ἀνασκόπηση στὶς πιὸ γνωστὲς ἀπὸ τὶς ἐπιχειρήσεις, ποὺ ἔκλεισαν στὰ χρόνια τῆς "Εὐρωπαϊκῆς εὐημερίας" τῆς Ἑλλάδος εἶναι ἀρκετή, γιὰ νὰ διαπιστωθεῖ τὸ μέγεθος τῆς καταστροφῆς ποὺ ἔχει ὑποστεῖ ἡ Χώρα.

Ἡ **Nutriat** (πρώην Κατσέλης) στὰ μέσα Ἰουνίου τοῦ 2013 γνωστοποίησε ὅτι κατέθεσε αἴτηση πτώχευσης ἐνώπιον τοῦ Πολυμελοῦς Πρωτοδικείου Ἀθηνῶν, ἀφοῦ δὲν μποροῦσε πλέον νὰ ἀνταποκριθεῖ στὶς ὑποχρεώσεις της. Βασικὸ λάθος τῆς ἐταιρείας, ποὺ ὁδήγησε στὸ κλείσιμό της, ἦταν τὰ ὑπερβολικὰ μεγάλα δάνεια ποὺ σύναψε μετὰ τὴ συγχώνευσή της μὲ τὴν προβληματικὴ ἐπιχείρηση πρώην ὑπουργοῦ τῶν Οἰκονομικῶν, "Ἀλλατίνη" ἀλλὰ καὶ τὴν ΕΛΒΙΠΕΤ.

Τὸν ἴδιο δρόμο ἀκολούθησε ἡ καπνοβιομηχανία **"Γεωργιάδης",** μία ἀπὸ τὶς πιὸ ἱστορικὲς καὶ φημισμένες καπνοβιομηχανίες τῆς Χώρας. Ἡ ἑταιρεία στὶς 23 Ἀπριλίου τοῦ 2013 κατέθεσε αἴτηση πτώχευσης στὸ Μονομελὲς Πρωτοδικεῖο Θήβας. Πρὶν ἀπὸ αὐτὸ εἶχε προβεῖ σὲ μεγάλες περικοπὲς σὲ μισθοὺς καὶ προσωπικὸ ὅπου ἀπὸ περίπου 60 ἐργαζόμενους ἔμειναν οἱ 28.

Ἡ μεγάλη ἀλυσίδα super market μὲ τὴν ἐπωνυμία **"Ἀτλάντικ",** ποὺ κάποτε ἦταν ἡ πέμπτη μεγαλύτερη τῆς Χώρας καὶ μία ἀπὸ τὶς ταχύτερα ἀναπτυσσόμενες Ἑλληνικὲς ἑταιρεῖες, ἔκλεισε τὸ 2011. Στὰ χρόνια τῆς ἀκμῆς της ἀπασχολοῦσε 3.500 ἐργαζόμενους καὶ εἶχε συνεργασία μὲ πάνω ἀπὸ 2.000 προμηθευτές.

Τὴν ἴδια τύχη εἶχε καὶ ἡ "Φίλκεραμ Johnson", ἡ βιομηχανία δομικῶν ὑλικῶν. Ἡ Φίλκεραμ-Johnson Α.Ε. ἱδρύθηκε τὸ 1962 ἀπὸ τὴν οἰκογένεια Φιλίππου καὶ τὸν Χ. Κωνσταντόπουλο, ἐνῶ ξεκίνησε πρώτη στὴν Ἑλλάδα τὴν παραγωγὴ κεραμικῶν πλακιδίων μὲ 18 ἄτομα καὶ παραγωγὴ 80.000 τ.μ. τὸν χρόνο. Στὴν ἀκμὴ τῆς δραστηριότητάς της ἔφτασε νὰ ἀπασχολεῖ 400 ἄτομα γιὰ τὴν παραγωγὴ 4.500.000 τ.μ. ἐτησίως, ἐνῶ τὸ 30% τῆς παραγωγῆς κατευθυνόταν **ἐκτὸς συνόρων σὲ 29 χῶρες,** κάτι ποὺ τὴν κατέτασσε μεταξὺ τῶν **μεγαλυτέρων βιομηχανιῶν παραγωγῆς κεραμικῶν πλακιδίων στὴν Εὐρώπη.**

Ἡ ἀλυσίδα τῶν καταστημάτων ἀδυνατίσματος μὲ τὴν ἐπωνυμία **Bodyline** ἔκλεισε ἀφοῦ πρῶτα γνώρισε τὴν δόξα τῆς ἀνάπτυξης σὲ 30 μέρη στὴν Ἑλλάδα καὶ 3 στὴν Κύπρο, ἀπασχολώντας σὲ μόνιμη βάση 1.700 ἄτομα.

Ἡ **Χαρτοποιία Θράκης Α.Ε. – DIANA** τοῦ Π. Ζερίτη ἔκλεισε ἐπιφέροντας καίριο καὶ βαρὺ πλῆγμα στὴν ἀπασχόληση τῆς ἀκριτικῆς Ξάνθης. Εἶχε ἱδρυθεῖ τὸ 1980 καὶ ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐργοστάσιο στὴν Ξάνθη, εἶχε ἐγκαταστάσεις καὶ ἀκίνητα στὴν Ἀθήνα, στὴν Θεσσαλονίκη, στὰ Ἰωάννινα, στὴν Κοζάνη, στὴν Πάτρα καὶ στὸ Ἡράκλειο τῆς Κρήτης.

Ἡ **Neoset** τὸ 2014 κήρυξε πτώχευση (ἀπόφαση 212/2014), ὡστόσο συνέχισε νὰ δραστηριοποιεῖται στὴν Ἑλληνικὴ ἀγορὰ μέσῳ τῆς ἑταιρείας περιορισμένης εὐθύνης Furniture New Line, ποὺ ἐμπορεύεται προϊόντα μὲ τὸ σῆμα Neoset. Τὸ σχῆμα αὐτὸ εἶχε προκύψει βάσει τῆς σύμβασης, ποὺ εἶχε συνάψει τὸν Ἰούνιο τοῦ 2012 ἡ Κυπριακὴ ἑταιρεία Hazarezo Limited (εἶναι ἡ μητρικὴ τῆς Furniture New Line) μὲ τὴν Neoset. Οἱ δικαστικὲς ἀρχὲς τῆς Ἑλλάδος ἔκριναν παράνομη αὐτὴν τὴν δραστηριότητα (ἀπόφαση 1224/2014) καὶ ἀναμένεται τὸ ὁριστικὸ κλείσιμο τῆς ἐπιχείρησης.

Ἡ γαλακτοβιομηχανία **ΑΓΝΟ** βρίσκεται τὰ τελευταῖα τρία χρόνια σὲ μία κατάσταση ὑπολειτουργίας ἀναμένοντας εἴτε ἐπενδυτὴ ἢ τὸ τέλος της.

Σημαντικὴ ἦταν, ἐπίσης, ἡ ἀποχώρηση τῆς **Carrefour** μετὰ ἀπὸ 20 χρόνια παρουσίας στὴν κορυφὴ καὶ ἔχοντας δαπανήσει ἑκατομμύρια εὐρώ.

Αἴσθηση ἔκαναν μὲ τὴν ἀποχώρησή τους ἡ ἀλυσίδα ἠλεκτρονικῶν καὶ ἠλεκτρικῶν εἰδῶν **Saturn,** ποὺ ἀνήκει στὴ Media Markt, τὰ ἐστιατόρια τῆς **Applebee's,** ἀλλὰ καὶ ἡ Γερμανικὴ πολυεθνικὴ **Aldi,** ποὺ ἦρθε μὲ τυμπανοκρουσίες στὴν Ἑλλάδα καὶ ἀποχώρησε στὰ τέλη τοῦ 2010, ἀφοῦ εἶχε συμπληρώσει μόλις ἕνα χρόνο ἀπὸ τὴν ἐπίσημη ἔναρξη τῶν ἐργασιῶν της καὶ ἔχοντας δαπανήσει τὸ ὑπερβολικὸ ποσὸ τοῦ 1 δὶς εὐρὼ γιὰ τὴν ἐπέκτασή της.

Ἡ κορυφαία ἀλυσίδα στὸν χῶρο τοῦ βιβλίου καὶ τῆς μουσικῆς, ἡ Γαλλικὴ **Fnac,** ὕστερα ἀπὸ πέντε χρόνια παρουσίας ἀποχώρησε μὲ ζημιές, ποὺ τὸ 2009 ὑπερέβαιναν τὰ 20 ἑκατομμύρια εὐρώ.

Στὶς ἐπιχειρήσεις, ποὺ ἀποχώρησαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα, συμπεριλαμβάνονται ἀκόμη οἱ πετρελαϊκοὶ κολοσσοὶ τῆς Βρεττανικῆς **BP** καὶ τῆς Βρεττανο-Ὁλλανδικῆς **Shell,** ἡ Γαλλικὴ ἑταιρεία ταχυμεταφορῶν **Interattika** καὶ ἡ Ἀμερικάνικη **Sony Pictures,** ἡ μεγαλύτερη ἑταιρεία στὸν τομέα τῆς διανομῆς κινηματογραφικῶν παραγωγῶν.

Ὡστόσο καὶ πρὶν ἀπὸ τὴν οἰκονομικὴ ὕφεση δὲν ἦταν λίγες οἱ ἐπιχειρήσεις, ποὺ ἀποχώρησαν ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴ ἀγορά. Στὴν δεκαετία τοῦ 1980 εἶναι γνωστὸ σὲ ὅλους τὸ κλείσιμο τῆς **"Τεοκάρ",** θυγατρικὴ τῆς **Nissan** στὴν Θεσσαλία, ἀλλὰ καὶ ἡ διακοπὴ τῆς λειτουργίας τῶν γραμμῶν παραγωγῆς τῆς **Prokter & Gamble.** Ἐπίσης, στὶς ἀρχὲς τῆς δεκαετίας τοῦ 1990, ἡ **Pirelli** ἐγκατέλειψε τὴν Ἑλλάδα μὲ προορισμὸ τὴν Τουρκία.

Ὑπάρχουν καὶ ἐπιχειρήσεις ποὺ ἐξακολουθοῦν νὰ δραστηριοποιοῦνται στὴν Ἑλλάδα ἔχοντας, ὅμως, ἀπολύσει τὸ μεγαλύτερο μέρος τοῦ ἔμψυχου δυναμικοῦ τους καὶ ἐκποιώντας πολλὰ ἀπὸ τὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα τους, προσπαθώντας νὰ ἀποφύγουν τὸ "μοιραῖο". Στὴν κατηγορία αὐτὴ ὑπάγεται ἡ ἑταιρεία ἐπίπλων **SATO,** ἡ ἑταιρεία ἀνδρικῆς ἔνδυσης **Carouzos,** ἡ ὑποδηματοποιία **Elite,** τὰ **Glou,** ἡ ἀλυσίδα οἰκονομικῆς μόδας **Sprider Stores,** ἡ βιομηχανία **Spider,** τὰ πολυκαταστήματα **Fokas** καὶ ἡ βιομηχανία ἐπίπλων **Shelman.**

Αὐτὴ εἶναι ἡ Εὐρωπαϊκὴ πορεία τῆς Πατρίδος μας στὸν "δρόμο τῆς ἀνάπτυξης", ποὺ εὐαγγελίζονταν στὸν Ἑλληνικὸ λαὸ οἱ πολιτικοὶ ὑπηρέτες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης. Ἡ Ἑλλάδα μας ἐντὸς τῆς Ἑνώσεως δὲν ἔχει ἐλπίδα ὄχι μόνο γιὰ ἀνάπτυξη, ἀλλὰ οὔτε γιὰ ἐπιβίωση καθὼς εἶναι θέμα χρόνου ὁ ἀφανισμός της.

Μ. Β.

Σημείωσις:

1. Ἔρση Ἀθανασίου, «Ἡ οἰκονομικὴ δραστηριότητα τῶν μικρῶν καὶ μεσαίων ἐπιχειρήσεων στὴν Ἑλλάδα: ἐξελίξεις, προβλήματα καὶ κατευθύνσεις πολιτικῆς», τεῦχος 19, Ἰούλιος 2015, σελίδα 21, http://tinyurl.com/jo9s24d

Μαρτυρία διά τήν Μ. Σύνοδον

Γράφει ὁ ***Σεβ. Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως Ἱερεμίας***

Κάθε ἐπίσκοπος ὑποχρεοῦται νά καταθέσει τήν κατά τήν συνείδησή του θέση γιά τό σοβαρό αὐτό γενονός, τῆς σύγκλησης τῆς Μεγάλης Συνόδου, καί πρέπει νά ἐκφράζει ἐλεύθερα τήν γνώμη του, χωρίς νά φοβᾶται κάποια περιφρόνηση ἤ καί ἐπίπληξη γι' αὐτά πού θά πεῖ. Ἄφοβα, λοιπόν καί ἐγώ, ἀλλά μέ φόβο πρός τόν Θεό καί σεβασμό πρός τούς Σεβασμιωτάτους Ἱεράρχες καί ἀκόμα ἐντροπή πρός τόν λαό τοῦ Θεοῦ, θέλω νά ἐκφράσω ὅ,τι λέγει ἡ ἀρχιερατική μου συνείδηση γιά τήν συγκαλουμένη Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο τῶν Ὀρθοδόξων.

«Ἐκκλησία» εἶναι αὐτό πού γίνεται πάνω στήν Ἁγία Τράπεζα· εἶναι ἡ Θεία Λειτουργία. Μόνο στήν Θεία Λειτουργία λαμβάνουμε νόημα τοῦ τί εἶναι Ἐκκλησία. Ἀκοῦστε τώρα: Ἀφοῦ μέ τούς Παπικούς καί τούς Ἀγγλικανούς καί τούς ἄλλους αἱρετικούς δέν μποροῦμε νά τελέσουμε μαζί τήν Θεία Λειτουργία στό Ἱερό Θυσιαστήριο, ἄρα αὐτοί δέν εἶναι Ἐκκλησία. Γιατί «Ἐκκλησία εἶναι τό Θυσιαστήριον», μᾶς λέγει ὁ ἅγιος Ἰγνάτιος. ΜΙΑ, λοιπόν, εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ΜΙΑ καί ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΣ, καί αὐτή εἶναι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία. Αὐτή ἡ ἀλήθεια θέλουμε νά τονισθεῖ ἀπό τήν Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδο.

Τό κυριώτερο ὅμως, ἀδελφοί χριστιανοί, σέ μία Σύνοδο εἶναι ἡ Σύναξη τῶν Ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι τήν συγκροτοῦν, εἶναι ἡ πνευματική κατάσταση τῶν Ἐπισκόπων πού συνέρχονται. Γιατί, γιά νά εἶναι θεόπνευστες οἱ ἀποφάσεις μιᾶς Συνόδου, πρέπει νά εἶναι καί φωτισμένοι οἱ Πατέρες πού τήν συγκροτοῦν. Ἤ, τουλάχιστον, νά εἶναι μερικοί ἀπό αὐτούς φωτισμένοι καί οἱ ἄλλοι νά ἀκολουθοῦν τήν γνώμη, πού διατυπώνουν αὐτοί. Ἔτσι ἀπό μία Σύνοδο θά μπορεῖ νά εἰπωθεῖ αὐτό πού ἔγραψαν οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι γιά τήν δική τους Ἀποστολική Σύνοδο, «ἔδοξε τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι καί ἡμῖν» (Πράξ.15,28). Ἄς μή νομίζουμε δέ ὅτι τό Ἅγιο Πνεῦμα στίς Συνόδους ἐνεργεῖ μηχανικά. Ὄτι, δηλαδή, ἄν ποῦν στήν ἀρχή οἱ Ἱεράρχες μιά προσευχή, ἔρχεται τό Ἅγιο Πνεῦμα σ' αὐτούς καί γίνονται αὐτομάτως φωτισμένοι καί παίρνουν λοιπόν φωτισμένες ἀποφάσεις. Ὄχι! Δέν εἶναι ἐδῶ ὅπως στά Ἱερά Μυστήρια, πού καί ἀνάξιος νά εἶναι ὁ λειτουργός τελεῖται τό Μυστήριο. Ἐδῶ πρόκειται γιά ἀγιότητα καί γιά θεολογία τῶν μελῶν τῆς Συνόδου. Γιά νά γίνουμε φωτισμένοι πρέπει νά ζοῦμε ἀσκητικά καί καθαρά, νά ἔχει κλίνει ὁ νοῦς μας σταθερά πρός τήν ἀγάπη τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ. Τοιοῦτοι ἦταν οἱ Πατέρες τῶν Συνόδων τῆς Ἐκκλησίας μας, ὅπως τό γνωρίζουμε ἀπό τήν Ὀρθόδοξη Παράδοσή μας καί ὅπως τό βλέπουμε στά ἱερά εἰκονίσματά τους μέ φωτοστέφανα στήν κεφαλή τους.

Ἀλλά, παρά τήν καλή μας ἐλπίδα, καί παρά τίς πολλές δεήσεις τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ, ἄν οἱ ἀποφάσεις τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου δέν εἶναι σύμφωνες μέ τήν διδασκαλία τῶν Ἁγίων Πατέρων, τότε ἐμεῖς, ἀπλούστατα, δέν θά δεχθοῦμε τίς ἀποφάσεις αὐτές, ἀλλά θά τίς ἀπορρίψουμε. Γιατί ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησιολογία μας μᾶς διδάσκει ὅτι πάνω ἀπό τίς Συνόδους εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Καί ὅταν λέγουμε Ἐκκλησία ἐννοοῦμε ὄχι μόνο τούς Πατριάρχες καί Ἱεράρχες καί ὅλο τόν κλῆρο, ἀλλά καί τόν πιστό λαό τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος, κατά τήν Πατριαρχική Ἐγκύκλιο τοῦ 1848, ὁ λαός τοῦ Θεοῦ εἶναι «ὁ φύλαξ τῆς Ὀρθοδοξίας, τό σῶμα τῆς Ἐκκλησίας».

Η ΦΙΛΟΞΕΝΙΑ ΤΟΥ ΑΒΡΑΑΜ

Τήν Δευτέραν, ἡμέραν μετά τήν Ἁγίαν Πεντηκοστήν, ἑορτάζομεν αὐτό τό Πανάγιον καί ζωοποιόν καί παντοδύναμον Πνεῦμα, τό τρίτον πρόσωπον τῆς Ἁγίας Τριάδος, τό ὁμότιμον καί ὁμοούσιον καί ὁμόδοξον τῷ Πατρί καί τῷ Υἱῷ.

Ἀνωτέρω εἰκὼν διὰ χειρὸς Ἀντρέϊ Ρουμπλιώφ.

Ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται

(Διαχρονικοῦ ἐνδιαφέροντος ἐπισημάνσεις τοῦ στρατηγοῦ Μακρυγιάννη)

Τοῦ ***κ. Μιχαήλ Βασ. Γαλενιανοῦ,*** *Δρ. Θεολογίας, Δρ. Φιλοσοφίας*

Ὁ στρατηγός Μακρυγιάννης ὑπῆρξε, ὡς γνωστόν, μία ἀπό τίς μεγάλες μορφές τῆς νεότερης ἑλληνικῆς ἱστορίας. Τά ἀπομνημονεύματά του ἀποτελοῦν σημεῖο ἀναφορᾶς γιά τήν ἐξιστόρηση τῶν γεγονότων τῆς ἐπανάστασης τοῦ '21 ἀλλά καί πηγή ἔμπνευσης καί προβληματισμοῦ γιά τίς νεότερες γενιές. Ἰδιαίτερη ἐντύπωση προκαλεῖ τό γεγονός ὅτι πολλά ἀπό τά λεγόμενά του δέν παρουσιάζουν μόνο ἱστορικό ἐνδιαφέρον, ἀλλά εἶναι σάν νά περιγράφουν ἀνάγλυφα καί τήν κατάσταση τῆς σημερινῆς ἐποχῆς, κάτι πού δείχνει ὅτι σέ πολλά πράγματα ἡ ἱστορία ἐπαναλαμβάνεται.

Αὐτό δέν ἰσχύει μόνο γιά τά «ἀπομνημονεύματα» τοῦ στρατηγοῦ, ἀλλά καί γιά μερικές ἐπισημάνσεις του στό ἔργο του «ὁράματα καί θάματα» (Μεταγραφή Ἀγγέλου Ν. Παπακώστα, δ΄ ἀνατύπωση, Μορφωτικό Ἵδρυμα Ἐθνικῆς Τραπέζης, Ἀθήνα 2002). Ἄς δοῦμε τρία χαρακτηριστικά παραδείγματα.

Στή σελίδα 64 γράφει: «ἐγὼ ἔχω χρέος νὰ τὰ σημειώσω ὅ,τι καὶ εἶδα καὶ ἄκουσα καὶ προφτάστηκα καὶ προφταίνομαι ἀπὸ τὴν ἐσπλαχνία του, καὶ τὰ πιστεύω, καὶ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς νὰ μ' ἀξήνει (= αὐξάνει) εἰς τὴν ψυχὴ μου καὶ εἰς τὴν ἰδέα μου, καλύτερα σπλάχνα καὶ ἀρετὴ καὶ πίστη καθερά, νὰ τὸν προσκυνῶ καὶ νὰ τὸν δοξολογῶ καὶ νὰ τὸν εὐχαριστῶ καὶ νὰ τὸν περικαλῶ νὰ μᾶς σώσει ἀπὸ τὴν διοτέλεια καὶ ἀπὸ τὸν δόλον τῶν δολερῶν ἀχόρταγων γενικῶς τῆς ἀνθρωπότης, ὁποὺ τὴν τρώγει ἡ ἀδικία τους μαζὶ μὲ τοὺς γλυκόγλωσσους, τοὺς τεμπέληδες, τοὺς κόλακάς τους, ὅτι διὰ νὰ βυζαίνουν ὅλοι αὐτεῖνοι ἦρθε ἡ ταλαίπωρη ἀνθρωπότης εἰς ἄχλιαν (= ἄθλιαν) κατάστασιν· δουλεύουν καὶ ἀγωνίζονται ὅλοι οἱ τίμιοι ἄνθρωποι, καὶ ψωμὶ δὲν μποροῦνε νὰ φᾶνε χορταστικόν».

Ἄν δέν γνώριζε κάποιος ὅτι πρόκειται γιά ἀπόσπασμα ἀπό ἔργο τοῦ στρατηγοῦ Μακρυγιάννη, δέν θά μποροῦσε ἄνετα νά εἰκάσει ὅτι στό ἀπόσπασμα αὐτό περιγράφεται ἡ σημερινή κατάσταση τῆς ἀνθρωπότητας μέ τή γενικευμένη οἰκονομική κρίση, τή συσσώρευση πλούτου ἀπό κάποιους ἐπιτήδειους καί τήν ἀδικία σέ βάρος τῶν τίμιων ἀνθρώπων;

Στή σελίδα 116 πάλι ἀναφέρει: « . . . καὶ ἀφοῦ οἱ ἄπιστοι ἐκλαμπρότατοι καὶ οἱ ἐξοχότατοι καὶ οἱ κλέφτες καὶ οἱ λησταί, ἐμεῖς οἱ γενναιότατοι, ὅλοι μαζί, μὲ τοὺς ἐκλαμπρότατους καὶ μεῖς, πωλοῦμεν τὸ πολυτίμητὸ μας τζιβαϊρικὸν εἰς τοὺς ἀλλόθρησκους, διὰ τί; διὰ ἕνα τραπέζι, διὰ μιὰν γλυκὴ καὶ δολερὰ καλημέρα τῶν πρέσβεγων, τῶν ἀνθρωποφάγων, ὁποὺ τρῶνε ζωντανοὺς ἀνθρώπους, καὶ γενόμαστε καὶ ποταποὶ καὶ πουλημένοι εἰς τὴν δική μας βασιλείαν, χωρὶς πατριωτισμὸ καὶ χαρακτήρα, καὶ μᾶς κατακερματίζει ὅλα αὐτὰ καὶ μᾶς κάνει σκοῦπρα (= σκουπίδια), ὅτι τέτοιοι εἴμαστε, καὶ τ' ς λέμε: Σὲ περικαλῶ, βασιλέα μου, βασίλισσά μου, κυβέρνησή μου πουλημένη καί φκιασμένη ἀπὸ τοιούτους καταχρηστὰς τῆς πατρίδος, σᾶς περικαλοῦμε, μεγάλους καὶ μικρούς, νὰ μᾶς βγάλετε ἀπὸ τὴν πατρίδα μας βουλευτάς, νὰ μᾶς κάμετε γερουσιαστάς, νὰ μᾶς κάμετε δημάρχους καὶ τὰ ἑξῆς· καὶ μπαίνομεν καὶ κλέβομεν διὰ νὰ φκιάσουμεν ἕνα χρυσὸ φόρεμα, διὰ νὰ βάλομεν χερόπια (= χειρόκτια, γάντια) καὶ μεγάλες πολυτέλειες, καὶ δι' αὐτὰ ὅλα μᾶς λέγει ὁ βασιλέας καὶ ἡ κυβέρνησή του: Πέταξε ὁ γάϊδαρος; Πέταξε, λέμεν, καὶ ὅ,τι στραβὰ νομοσκέδια φέρνουν εἰς τὶς Βουλὲς ἀναντίον τῆς λευτεριᾶς τῆς πατρίδος καὶ θρησκείας, εὐτύς τὰ 'πογράφομεν μὲ χέρια καὶ μὲ ποδάρια, χωρὶς καμίαν παρατήρησιν, καὶ κατανήσαμεν ἐδῶ ὁπού εἴμαστε, καὶ χύνομεν ποταμοὺς αἵματα ἀθῶα καὶ ἀφανίζομεν καὶ γενικῶς τὴν πατρίδα μας».

Ἡ ὁμοιότητα τῆς κατάστασης, τήν ὁποία περιγράφει ἐδῶ ὁ στρατηγός, μέ τή σημερινή κατάσταση τῆς πατρίδας μας εἶναι προφανής. Ἡ ἔλλειψη πατριωτισμοῦ εἶναι καί σήμερα φανερή. Ἐνδεικτικό τυγχάνει τό γεγονός ὅτι ἀκόμα καί τό νά δηλώνει κάποιος στήν ἐποχή μας πατριώτης ἔχει ἀρνητικές συνέπειες, καθότι χαρακτηρίζεται φασίστας, ρατσιστής καί ἄλλα τέτοια. Δέν ἀπουσιάζει ἐπίσης ἡ δουλοπρέπεια πρός τούς «ἀλλόθρησκους», ὅπως ὀνομάζει ἐδῶ ὁ στρατηγός τούς ἑτερόδοξους. Εἴμαστε ἀνοιχτοί, κυρίως μέσα στό πλαίσιο τοῦ λεγόμενου «οἰκουμενισμοῦ», σέ ὁποιαδήποτε παραχώρηση πρός αὐτούς, ἀκόμα καί τήν παραθεώρηση τῶν ἀληθειῶν τῆς πίστεώς μας, προκειμένου νά ἔχουμε τήν ἀποδοχή τους.

Ὅσο γιά τά «στραβά νομοσκέδια» ἐναντίον τῆς πατρίδας καί τῆς θρησκείας, πού ὑπογράφονται «μέ χέρια καί μέ ποδάρια» προκειμένου νά ἐξασφαλιστοῦν κάποια ἀξιώματα καί κάποιες πολυτέλειες, αὐτά κι ἄν δέν λείπουν σήμερα. Ὁ ἐθνικός πλοῦτος ὑποθηκεύεται, ἡ θρησκεία δέχεται ἀλλεπάλληλα πλήγματα (ὑπονόμευση μαθήματος θρησκευτικῶν, ὑπονόμευση θρησκευτικῶν ἑορτῶν κ.ἄ.), κυριαρχικά δικαιώματα τῆς χώρας παραχωροῦνται κ.ο.κ. Μέ ὅλα αὐτά ἀσφαλῶς «γενόμαστε καί ποταποί καί πουλημένοι» καί «ἀφανίζομεν» τήν πατρίδα μας.

Στίς σελίδες 187-188 ὁ στρατηγός ἐπισημαίνει: «Ποῦ τὰ λένε αὐτὰ, Σωκράτη, Πλάτων καὶ λοιποί; εἰς τὴν πατ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΟΝ

Αἱ σχέσεις Παπισμοῦ-Μασονίας κατὰ τοὺς τελευταίους αἰῶνας

Ὁ ἄλλοτε ἄγριος πόλεμος καὶ ἡ προσπάθεια διὰ εἰρήνευσιν

5ον

1966: Ὑπερμυστικαὶ Διαπραγματεύσεις διὰ τὴν «συμφιλίωσιν» μεταξύ τους…

Στὸ θεοσοφικο-μασονικὸ περιοδικὸ Ἰλισὸς διαβάζουμε τὰ ἑξῆς, πολὺ ἐνδιαφέροντα, γιὰ τὸ θέμα μας (καὶ τὸν γενικότερο στρεβλὸ Οἰκουμενισμό):

…Εἶναι ἐπίσης γνωστὸν ὅτι ἐνώπιον τῆς ἀνόδου τῶν ὑλιστικῶν δυνάμεων, τῆς «Μαρξιστικῆς Πλημμυρίδος», ὅπως τὴν ἀποκαλοῦν μερικοί, ἡ [Παπικὴ] **Ἐκκλησία εἶναι περίφροντις καὶ θὰ ἤθελε νὰ συγκροτήση ἕνα κοινὸν μέτωπον τῶν πνευματικῶν δυνάμεων, ἕνα εἶδος οἰκουμενισμοῦ, ὑπεράνω τῶν θρησκειῶν, ποὺ νὰ συνένωνε ὅλα τὰς φιλοσοφίας, ἔστω καὶ μὴ συγγενεῖς.**

Ὁ Ἐλευθεροτεκτονισμὸς θὰ μποροῦσε νὰ λάβει μέρος. Ἀπό τινος χρόνου ἐπολλαπλασιάσθησαν αἱ ἐπαφαί. Εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ γίνονται ὑπὲρ-μυστικαὶ διαπραγματεύσεις. Πάντως θεωρεῖται βέβαιον ὅτι τὸ 1962, τὴν ἄνοιξιν, ὁ Πάπας Ἰωάννης 23ος εἶχεν ἐκδηλώσει ἐνδιαφέρον, καὶ ἕνας Καρδινάλιος, γνωστὸς εἰς τὴν Κουρία τῆς Ρώμης, πῆγε στὸ Παρίσι ὅπου συνήντησε τὸν Μέγαν Διδάσκαλον μιᾶς ἐκ τῶν [τεκτονικῶν] **ὀργανώσεων, μὲ τὸν ὁποῖον συνεζήτησε περὶ τοῦ τρόπου ἄρσεως τοῦ ἀφορισμοῦ τῶν Μασόνων ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν. Εἶναι χαρακτηριστικὸν ὅτι κατὰ τὴν τελευταίαν οἰκουμενικὴν σύνοδον τοῦ Βατικανοῦ ἔγιναν νύξεις περὶ τοῦ Τεκτονισμοῦ.**

Ὅλα αὐτὰ δὲν ἀφήνουν τοὺς Τέκτονες ἀδιαφόρους. Παρηκολούθησαν τὰς ἐργασίας τῆς Συνόδου, χωρὶς ἰδιαιτέραν συγκίνησιν ἢ ἐνθουσιασμόν, πάντως «μετὰ σεβασμοῦ». Περιμένουν λέγουν, ν' ἀπαλλαγῆ ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ τὰς «ἰμπεριαλιστικὰς νευρώσεις». Προσφάτως ἕνας πρώην Μέγας Διδάσκαλος τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς [τοῦ μεγάλου ἐντελῶς ἄθεου Σώματος τῆς Γαλλικῆς Μασονίας] **(παρ' ὅλον ὅτι θεωρεῖται σαφῶς ἀντικληρικὴ) ὑπέβαλεν εἰς τὸ ἐργαστήριον** [Τεκτ. Στοὰ] **τὸν ἱπποτῶν Καδῶς** [τῶν ἱπποτῶν «Ἁγίων» τοῦ 3ο βαθμοῦ Μασονίας] **τὸ κείμενον τῆς Συνόδου** [τῶν Παπικῶν] **ἐπὶ τῆς θρησκευτικῆς ἐλευθερίας. Καὶ ὅλα τὰ ἀνωτάτου βαθμοῦ ἐργαστήρια θὰ ἔχουν κατὰ τὴν ἐφετεινὴν περίοδον** [1966 - 1967] **τὸ ἑξῆς θέμα ἐργασιῶν: Τὸ κείμενον τῆς Συνόδου** [Β΄ Βατικανικῆς, 1962-1965] **περὶ θρησκευτικῆς ἐλευθερίας συμβιβάζεται μὲ τὸν τεκτονικὸν οὐμανισμόν;** (Πηγὴ παράθεμα στὸν Ἰλισό, ἔτους 1966, τεῦχος 48, σελ. 317-321 ἀπὸ τὸ Παρισινὸ περιοδικὸ Observateur (τεῦχος 97 τῆς ἑβδομάδος 21-27 Σεπτεμβρίου-1966), ἄρθρο ὑπὸ τὸν τίτλο «Οἱ Ἐλευθεροτέκτονες μεταξὺ Μόσχας καὶ Βατικανοῦ»).

Αἱ σύντομοι ἐνέργειαι διὰ τὴν προσέγγισιν Παπισμοῦ καὶ Μασονίας. Ἐνδυναμωμένος ὁ Τεκτονισμός, «ἐγκρίνει» τὸ διαθρησκειακὸν ψήφισμα τῆς Μανίλας!

Ὁ Βαρῶνος Yves Marsaudon μέλος τοῦ Ὑπάτου [μασονικοῦ] Συμβουλίου τῆς Γαλλίας μᾶς κάνει τὴν ἑξῆς ἀπίστευτη ἀποκάλυψη, διὰ τῆς ὁποίας καὶ ὁ πιὸ ἀφελὴς ἐκ τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν «παίρνει εἴδηση» τὸ ἀπὸ ΠΟΥ καὶ ἀπὸ ΠΟΙΟΥΣ «μανουβράρεται» καὶ ἐλέγχεται πλέον ὁ ἰσοπεδωτικὸς καὶ καταστροφικὸς γιὰ τὴν Πίστη μας Οἰκουμενισμός.

Ἰδοὺ τὸ κείμενο:

…Μὲ τὴν μεσολάβηση τοῦ δικηγόρου καὶ συγγραφέως Ἀλὲκ Μελλόρ, συναντήθηκαν ὁ Ὕπατος Μέγας Ταξιάρχης τοῦ Γαλλικοῦ Τεκτονισμοῦ Σὰρλ Ριανταὶ μὲ τὸν ρωμαιοκαθολικὸ ἐπίσκοπο Παρισίων πατέρα Ρικέ, μὲ τὸν ὁποῖον συνεζήτησαν θέματα κοινοῦ ἐνδιαφέροντος, ὅπως τὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ «ὁρμητικοῦ κόμματος τοῦ ὑλισμοῦ». Ἐπίσης ἀποκαλύπτεται ὅτι τὸ ψήφισμα τῆς Μανίλας (ὅπου συνῆλθον ἀντιπρόσωποι τοῦ Καθολικισμοῦ, τοῦ Προτεσταντισμοῦ, τῆς Ὀρθοδοξίας [!]**, τοῦ Ἰνδουισμοῦ, τοῦ Βουδισμοῦ, τοῦ Σιντοϊσμοῦ, τοῦ Ἰσλὰμ καὶ τοῦ Ἰουδαϊσμοῦ, μὲ πρωτοβουλία τῆς διεθνοῦς κινήσεως τῶν ρωμαιοκαθολικῶν διανοουμένων Πὰξ Ρομάνα) ὑπὲρ τῆς μετατροπῆς τῶν μεγάλων θρησκειῶν ἀπὸ τείχη διαχωριστικά, σὲ γέφυρες γνωριμίας τῶν ἀνθρώπων, ἀνεγνώσθη στὸ Ὕπατον Συμβούλιον τοῦ Τεκτονισμοῦ ἐνεκρίθη ὁμοφώνως** [!].

…Ποῦ «ἐνεκρίθη τὸ ψήφισμα» τῶν θρησκειῶν;

- «Στὸ Ὕπατο Συμβούλιο τοῦ Τεκτονισμοῦ»!

(Πηγὴ παράθεμα στὸν Ἰλισὸ τοῦ ἔτους 1966, τεῦχος 43, σελ. 61, ἀπὸ τὸ βιβλίο μὲ τὸν τίτλο Editions Vitiano τοῦ μέλους τοῦ Ὑπάτου Συμβουλίου τῆς Γαλλίας Βαρώνου Yves Marsaudon.)

Εἴμεθα ὅλοι «Μασόνοι» καὶ δὲν τὸ γνωρίζομεν;

Ἀπὸ τὴν ἴδια πηγή, ἰδοὺ καὶ τὰ παρακάτω ἀνήκουστα:

…Τὸ λιγότερο, λοιπὸν ποὺ θὰ μποροῦσε νὰ γίνει τώρα, θὰ ἦταν μία ἐκεχειρία μεταξὺ Ἐκκλησίας καὶ Τεκτονισμοῦ, ἀφοῦ ὁ Τεκτονισμὸς ὄχι μόνο δὲν ἀντιτίθεται στὴν Ἐκκλησία, ἀλλὰ [ἄκουσον! ἄκουσον!] **καὶ τὶς ἔχει ὅλες στοὺς κόλπους Του. Θὰ μπορούσαμε, λέγει ὁ** [μεγαλομασόνος] **συγγραφεύς, νὰ ποῦμε, κατὰ παράφρασιν τοῦ ὁρισμοῦ ἑνὸς διασήμου πολιτικοῦ ἀνδρός, ὅτι σ' ἐμᾶς τοὺς Μασόνους: «ΚΑΘΟΛΙΚΟΙ, ΟΡΘΟΔΟΞΟΙ, ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΕΣ, ΙΣΡΑΗΛΙΤΑΙ, ΜΟΥΣΟΥΛΜΑΝΟΙ, ΒΟΥΔΙΣΤΑΙ, ΙΝΔΟΥΙΣΤΑΙ, ΕΛΕΥΘΕΡΟΦΡΟΝΕΣ, δὲν εἶναι παρὰ βαπτιστικὰ ὀνόματα. Τὸ οἰκογενειακὸν ἐπώνυμον εἶναι Μασόνοι…»!** (ὅπ. π., σελ. 61)

Τὰ βήματα συμφιλιώσεως Παπισμοῦ καὶ Μασονίας. Οἱ Μασόνοι δὲν ἐμπιστεύονται τοὺς Παπικοὺς καὶ διστάζουν!

Στὴν προσπάθεια προσέγγισης καὶ συμφιλίωσης Παπισμοῦ καὶ Τεκτονισμοῦ, οἱ Μασόνοι ἦσαν ἐπιφυλακτικοί. Γράφουν σχετικῶς:

…Ἡ Μεγάλη Στοὰ τῆς Ἀγγλίας, ὡς ἔκφρασις τοῦ παγκοσμίου τακτικοῦ Τεκτονισμοῦ, προσέθετεν; «Οὐδέποτε θὰ κάμωμεν τὸ πρῶτο βῆμα. Εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἀπόκειται, ἐὰν τὸ θεωρήσει χρέος της, ν' ἀνακαλέσει τὴν καταδίκην…».

Ἔτσι, μὲ διάφορες φόρμουλες (καὶ Πάπες) ἡ προσέγγιση προχωρεῖ. Ἰδού:

Ὁ Πάπας ὑποδέχεται τὸν Μέγαν Διδάσκαλον τῆς Ἀργεντινῆς, Angel Jorge Clavero.

…Ὁ Καρδινάλιος Πατσέλι (ὁ μετέπειτα Πάπας Πίος ὁ XII), ὡς νούντσιος εἰς τὴν Τσεχοσλοβακίαν, ὁμολογεῖ ἐνώπιον τῆς Μεγάλης Ἀνατολῆς [τεκτονικῆς ἀρχῆς, Τεκτονικοῦ Σώματος] **τῆς Πράγας ὅτι ἡ Ἐκκλησία μὲ τὸν Τεκτονισμὸ ἀπέμειναν αἱ μόναι δυνάμεις διὰ τὴν ἀντιμετώπισιν ὄχι τοῦ κρατικοῦ κομμουνισμοῦ, ἀλλὰ τοῦ κομμουνιστικοῦ ἀθεϊσμοῦ…**

…Ὡς νούντσιος εἰς τὴν Γαλλίαν, ὁ Καρδινάλιος Ρονκάλι (ὁ μετέπειτα Πάπας Ἰωάννης XXIII) τελῶν ἐν γνώσει τῆς τεκτονικῆς ἰδιότητος τοῦ βαρώνου Marsaudon, πληρεξουσίου Ὑπουργοῦ του Τάγματος τῆς Μάλτας (τοῦ ἰδίου ἐκείνου Τάγματος, ποὺ κατεδίκασεν εἰς ἰσόβιον ὑπερορίαν μέλη του-Τέκτονες μετὰ τὴν βούλαν τοῦ 1738), τὸν παροτρύνει νὰ παραμείνει εἰς τὸ Τάγμα [τὴ Μασονία] **καὶ νὰ ἐργασθεῖ διὰ τὴν προσέγγισιν Τεκτονισμοῦ καὶ** [Παπικῆς] **Ἐκκλησίας** [!] **…** (Σημείωση γράφοντος: -Αὐτὰ εἶναι τὰ φοβερὰ μασονικὰ καὶ παπικὰ παρασκήνια!)

…Καὶ ἔρχεται ἡ Β΄ Βατικανικὴ Σύνοδος [1962-1965], **εἰς τὴν ὁποίαν ἀκούεται τὸ ὄνομα τοῦ Τεκτονισμοῦ. Συγκροτεῖται ἐπιτροπὴ ἀναθεωρήσεως τοῦ Κανονικοῦ Δικαίου** [τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας], **ἡ ὁποία θὰ συναντήσει κατὰ τὴν πρόοδον τῆς ἐργασίας της, τὸν Κανόνα 2335, τὸν ἀποτελοῦντα τὴν νομικὴν πάσης καταδίκης θεωρητικῆς τοῦ Τεκτονισμοῦ ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Ἕδραν…** (Σημείωση γράφοντας: Στὴ συνέχεια τῆς ἐργασίας μας, τῶν ἄρθρων μας αὐτῶν ἐδῶ, θὰ δοῦμε τὴν εὐνοϊκὴ γιὰ τὴ Μασονία ἀναθεώρηση τοῦ κανόνα ἐκείνου τῆς Παπικῆς «Ἐκκλησίας».)

Ἡ προσέγγισις Παπισμοῦ καὶ Τεκτονισμοῦ προχωρεῖ μὲ σταθερὰ βήματα…

Παράλληλα, ἀλλὰ καὶ μετὰ τὴ Β΄ Βατικανικὴ Σύνοδο ἡ προσέγγιση Τεκτονισμοῦ καὶ Παπισμοῦ προχωρεῖ μὲ σταθερὰ βήματα. Ἐν τῷ μεταξὺ προκύπτουν προβλήματα καὶ δισταγμοί, κυρίως ἀπὸ πλευρᾶς τοῦ Τεκτονισμοῦ. Φοβᾶται ἡ Μασονία, ἀναθυμούμενη τὶς παλαιότερες ταπεινώσεις της ἀπὸ τὴν Παπικὴ Ἐκκλησία. Οἱ μεσολαβήσεις ἐν τούτοις συνεχίζονται. Ἕνας ἐκ τῶν «μεσολαβητῶν» αὐτῶν, Παπικός, προτείνει νὰ ἐκπληρωθοῦν τρεῖς ὅροι ἀπὸ τὸν Τεκτονισμὸ **χάριν τοῦ «Διαλόγου» καὶ τῆς προσεγγίσεως μὲ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν, 1) Ἀπαλλαγὴ τοῦ Τεκτονισμοῦ ἀπὸ τὸν «ὄρκον τῆς σιγῆς» σχετικῶς μὲ τὸ περιλάλητον «μυστικόν», 2) Ἀναθεώρησις τῶν τυπικῶν τῶν ἀνωτέρων βαθμῶν πρὸς ἀποβολὴν στοιχείων ἀγνωστικισμοῦ καὶ συγκρητισμοῦ ἢ φανατισμοῦ…, 3) Ἀναγνώρισις εἰς Καθολικοὺς Τέκτονας τοῦ δικαιώματος «ἀποστολικῆς» δράσεως ἐκτὸς τῶν Στοῶν…**

…Ἤτο ἐπόμενον, συνεχίζουν οἱ Μασόνοι, αἱ ἀπόψεις αὐταὶ τοῦ [παπικοῦ συγγραφέως-μεσολαβητοῦ] **νὰ διεγείρουν ἐπικρίσεις. Αὐταὶ δύνανται νὰ συνοψισθοῦν εἰς ἕνα πνεῦμα ἀδιαφορίας μᾶλλον** [ἐκ μέρους τῶν Τεκτόνων. Καὶ εἶπαν]: **Τὸ Βατικανὸν ἂς ἀναγνωρίσει ὅτι ἔσφαλεν, ἐὰν θέλει. Ἂς διατηρήσει τὰς ἀπαγορεύσεις τοῦ ἐν ἰσχύι, ἐὰν θέλει. Ὀλίγοι ἐνδιαφέρονται εἰς τὴν ἐποχήν μας διὰ τὰς** [ἐπιτιμητικάς, τὰς ἀπαγορευτικὰς] **Ἐγκυκλίους. Τὰ ἀναθέματα εἰς τὴν ἐποχήν μας δὲν προκαλοῦν ὄχι ἐνδιαφέρον, ἀλλ' οὔτε περιέργειαν… Ὁ Τεκτονισμὸς ἐπέζησε καὶ ἀνεπτύχθη καὶ ἀναπτύσσεται. Ἐντὸς τῶν κόλπων του πολυάριθμοι καθολικοί, ἀγνοήσαντες τὰς ἀπαγορεύσεις, γνωρίζουν ποῦ εὑρίσκεται τὸ δίκαιον…** (πηγὴ ὅλων τῶν ὡς ἄνω παρατιθέμενων εἶναι τὸ Τεκτονικὸν Δελτίον τοῦ ἔτους 1969, τεῦχος 86, σελ. 190-199)

Παρ' ὅλα αὐτὰ ἡ προσέγγισις Παπισμοῦ καὶ Τεκτονισμοῦ προχωρεῖ μὲ προβάδισμα τῆς βορείας Εὐρώπης…

Ἔτσι, **ἔως τώρα, καὶ εἰς τὴν περιορισμένην περιοχὴν τῶν Καθολικῶν Ἐκκλησιῶν Βορείου Εὐρώπης, εἶχεν ἀνοίξει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἀπεκλήθη «μονόδρομος» ἀπὸ τοῦ Τεκτονισμοῦ πρὸς τὸν Καθολικισμόν. Συμφώνως πρὸς τὴν ἀπόφασιν τῆς Συνόδου τῶν Καθολικῶν Ἐκκλησιῶν Βορείου Εὐρώπης ἕκαστος ἐπίσκοπος τῆς περιοχῆς θὰ δικαιοῦται νὰ ἐπιτρέπει εἰς Τέκτονας, ὅπως ἀποκαταστήσουν σχέσεις μὲ τὴν Καθολικὴν Ἐκκλησίαν χωρὶς νὰ διακόψουν ἐκείνας μὲ τὸν Τεκτονισμόν. Τώρα** [στὴ δεκαετία τοῦ 1960], **ναὶ μὲν δὲν ἀνοίγει «ἀκόμη» δρόμος διπλῆς κατευθύνσεως, ἐν τοσούτῳ ἀρχίζει ἡ πορεία εἰς τὸν δρόμον ἀπὸ τοῦ Καθολικισμοῦ πρὸς τὸν Τεκτονισμόν…** (ὅπ. π., σελ. 199).

(Στὸ ἑπόμενο, ἄλλα ἀποκαλυπτικὰ - καὶ σπουδαῖα)...

Μοναχὸς Ἀβέρκιος

Σχόλια καί προτάσεις ἐπί τῶν σχεδίων κειμένων τῆς Ἁγίας καί Μεγάλης Συνόδου

Ὑπὸ τῆς Ἱ. Μ. Γρηγορίου
Ἅγιον Ὄρος, 17 Μαρτίου 2016

2ον

Ἐπ' ἐσχάτων ἡ ἰδέα νά θεμελιωθῇ ἡ ἑνότης τῶν «χριστιανικῶν ἐκκλησιῶν» στό Μυστήριον τῆς Ἁγίας καί Ὁμοουσίου Τριάδος, προκειμένου νά ἔχουν «ἑνότητα ἐν εὐρείᾳ διαφορετικότητι» (unity in rich diversity), ὑπῆρξε γέννημα τοῦ πολυδιεσπασμένου Προτεσταντισμοῦ. Ὁ σύγχρονος Προτεσταντισμός στήν ἑτερότητα τῶν θείων Ὑποστάσεων θεμελιώνει τήν διαφορετικότητα τῶν πολυαρίθμων ἐκδοχῶν του, στήν δέ ὁμοουσιότητα τῶν θείων Ὑποστάσεων θεμελιώνει τήν μοναδικότητα τῆς μιᾶς, κατ' αὐτόν, ἀοράτου Ἐκκλησίας(!), τῆς ὁποίας ὁρατές μορφές(!) εἶναι ἡ πολυάριθμος σειρά τῶν παραφυάδων του. Ἡ ἰδέα κατόπιν ἀξιοποιήθηκε ἀπό τόν Ρωμαιοκαθολικισμό, ὁ ὁποῖος ἐπίσης ὁμιλεῖ γιά ἑνότητα ἐν ποικιλομορφίᾳ παραδόσεων (λέγε οὐνία), ἀλλά ἑνότητα πού ἐξασφαλίζεται μέ τήν ἀποδοχή τοῦ πετρινείου ἀξιώματος τοῦ Πάπα τῆς Ρώμης (Πρωτεῖο).

Ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος δέν πρέπει νά ἐπιτρέψῃ σέ κείμενό της παράχρησι τοῦ ὅρου «ἑνότης τῆς Ἐκκλησίας», πού γίνεται μέ τήν ἔκφρασι «ἐπί τῆς κοινωνίας ἐν τῇ Ἁγίᾳ Τριάδι». Γι' αὐτό θά μποροῦσε νά προταθῇ τροποποίησις πού **νά δηλώνῃ τήν θεμελίωσι τῆς μοναδικότητος τῆς Ἐκκλησίας στήν μοναδικότητα τῆς ὑποστάσεως τοῦ Χριστοῦ, καί ἐπίσης τήν ἑνότητα τῶν μελῶν της στήν ἀδιάπτωτη ἑνότητα τῶν θεαρχικῶν Ὑποστάσεων**.

Ὑπό τήν προϋπόθεσι τῆς ἀνωτέρω τροποποιήσεως, ἡ παράγρ. 3 ἐπιδέχεται ἀναγκαῖες προσθῆκες.

3ον. Οἱ διμερεῖς διάλογοι τῆς Ἐκκλησίας μετά τῶν ἑτεροδόξων

Στό πλαίσιο τῶν διμερῶν διαλόγων ἔχουν ἀναπτυχθῆ συμφωνίες τῶν ἑκατέρωθεν ἀντιπροσωπιῶν (ad referendum πρός τήν Μεγάλη Σύνοδο), οἱ ὁποῖες δέν ἔχουν ἀκόμη ἀξιολογηθῆ ἀπό τίς κατά τόπους Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἀλλά δείχνουν ὅτι δέν θεμελιώνονται στήν Παράδοσι τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας. Ὅπως π.χ. ἡ ἀναγνώρισις ἐκκλησιαστικοῦ χαρακτήρα, ἀποστολικῆς πίστεως, αὐθεντικῶν μυστηρίων καί ἀποστολικῆς διαδοχῆς στήν Ρωμαιοκαθολική ἐκκλησία (Μόναχο 1982, Μπάρι 1987, Νέο Βάλαμο 1988). Γράφεται προοιμιακῶς στό κείμενο τοῦ Μονάχου ὅτι: «ἐκφράζομεν ἀπό κοινοῦ μίαν πίστιν, ἡ ὁποία εἶναι συνέχισις τῆς πίστεως τῶν Ἀποστόλων». Στό Νέο Βάλαμο ἐπίσης: «Εἰς ἀμφοτέρας τάς Ἐκκλησίας μας ἡ ἀποστολική διαδοχή εἶναι θεμελιώδης διά τόν ἁγιασμόν καί διά τήν ἑνότητα τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ».

Ἐπίσης, τό προσχέδιο τοῦ κειμένου «Σχέσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας πρός τόν λοιπόν χριστιανικόν κόσμον», τό ὁποῖο εἶχε ἑτοιμάσει ἡ Γ' Προσυνοδική Διάσκεψις τό 1986, περιελάμβανε ἀποτιμήσεις τῶν ἐπί μέρους διμερῶν διαλόγων, οἱ ὁποῖες ἀφαιρέθηκαν ἀπό τά τελικά ἐν σχεδίῳ κείμενα. Σήμερα εἴμαστε σέ θέσι νά γνωρίζουμε ὅτι κανείς ἀπό αὐτούς τούς διαλόγους δέν ἔχει εὐοίωνη προοπτική, ὅπως ὁμολογοῦν οἱ ἴδιοι οἱ ἐκπρόσωποι τῶν Ἐκκλησιῶν μας σέ αὐτούς. Οἱ Ρωμαιοκαθολικοί δέν μετακινοῦνται ἀπό τό πνεῦμα τῆς Β' Βατικανῆς, πού θέλει τήν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία ἐλλιπῆ ἐκκλησία, ἐπειδή δέν ἀναγνωρίζει τό πρωτεῖο τοῦ Πάπα, καί προωθοῦν ἕνα νέο σχῆμα οὐνίας. Οἱ Ἀγγλικανοί, οἱ Λουθηρανοί καί οἱ Μεταρρυθμισμένοι δέν φαίνεται νά ἀνακάμπτουν ἀπό τόν θεολογικό καί ἠθικό ἐκτροχιασμό τους. Οἱ Ἀντιχαλκηδόνιοι, μετά τήν ἀποτυχία τοῦ θεολογικοῦ διαλόγου, ἔχουν διατυπώσει τίς μονοφυσιτικές χριστολογικές τους ἀπόψεις μέ σαφήνεια πού δέν χωρεῖ ἀμφιβολία.

Μέ αὐτά τά δεδομένα ἡ Ἁγία καί Μεγάλη Σύνοδος **δέν θά ἔπρεπε νά ἐπικυρώσῃ ἁπλῶς τήν στοχοθεσία καί τήν μεθοδολογία** τῶν διμερῶν διαλόγων, ὅπως εἶχαν αὐτές ὁρισθῆ πρίν ἀπό δεκαετίες, ἀλλά νά τίς τροποποιήσῃ. Νά μή ἐπιβεβαιωθοῦν τά λάθη τοῦ παρελθόντος, ἀλλά νά δοθοῦν προοπτικές πού ἐκπηγάζουν ἀπό τήν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησιολογία καί τήν ἁγιοπνευματική αἴσθησι συγχρόνων Ἁγίων καί ἁγιασμένων ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας, ἤτοι:

α΄. Νά ἀξιοποιηθοῦν οἱ ἀντιαιρετικές συγγραφές ἁγίων Πατέρων (Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, Φωτίου Κωνσταντινουπόλεως, Γρηγορίου Παλαμᾶ, Νεκταρίου Πενταπόλεως, Ἰουστίνου τοῦ νέου Ὁμολογητοῦ), καθώς καί οἱ ἀποφάσεις τῶν μεγάλων Ὀρθοδόξων συνόδων ἐπί Μεγ. Φωτίου (879), ἁγίου Γρηγορίου Παλαμᾶ (1341, 1347, 1351) καί ἄλλων σημαντικῶν, ὅπως τοῦ 1282-84 πού ἀκύρωσε τίς ἀποφάσεις τῆς ψευδοσυνόδου τῆς Λυών καί τοῦ 1484 πού ἀκύρωσε τήν ἐν Φλωρεντίᾳ ψευδοσύνοδο, μέχρι τίς συνοδικές ἀποφάνσεις τῶν Πατριαρχῶν τῆς Ἀνατολῆς τῶν ἐτῶν 1672, 1848 καί 1895.

β΄. Νά ἀναθεωρηθοῦν καινοτομίες περί τήν πίστι, ὅπως ἡ «βαπτισματική θεολογία» (ὅτι καί οἱ ἑτερόδοξοι τελοῦν αὐθεντικό βάπτισμα)· ἡ κακῶς νοουμένη «εὐχαριστιακή ἐκκλησιολογία» (πού σημαίνει ὅτι οἱ ἑτερόδοξοι, ἐφ' ὅσον τελοῦν εὐχαριστία, εἶναι Ἐκκλησία)· καί ὁ «θεολογικός περσοναλισμός» (πού εἶναι ἀνεπίτρεπτη προβολή τῶν κτιστῶν περί προσώπου κατηγορημάτων στήν θεολογία τῶν θείων Προσώπων).

γ΄. Νά ἀκυρωθοῦν οἱ ἀποφάσεις τοῦ διμεροῦς διαλόγου μέ τούς Ἀντιχαλκηδονίους, καθώς οἱ παρενέργειες αὐτῶν τῶν ἀποφάσεων (μερική μυστηριακή διακοινωνία) ἔχουν γίνει συνήθεις σέ ὡρισμένες τοπικές Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες καί προωθοῦνται στήν Ὀρθόδοξο Διασπορά.

δ΄. Νά ἐπαναδιατυπωθῇ ἡ Ὀρθόδοξος διδασκαλία, ὅτι οἱ ἑτερόδοξες χριστιανικές ἐκκλησίες καί ὁμολογίες στήν Ἀνατολή καί στήν Δύσι ἔχουν ἀποκοπεῖ ἀπό τήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας γιά λόγους πίστεως, καί **νά ἀκυρωθοῦν νεώτερες ἀπόψεις πού θεωροῦν τούς ἑτεροδόξους ἐντός τῆς Ἐκκλησίας σέ κατάστασι ἀκοινωνησίας.**

Ἡ Ἐκκλησία διαχρονικῶς διαλέγεται μέ ὅσους ἐπιθυμοῦν τόν διάλογο. Θέτει ὅμως ὅρους καί κανόνες. Ὁ Μέγας Βασίλειος εἶναι σαφής σέ αὐτή τήν διαδικασία. Πρῶτον, τονίζει τήν σημασία τῆς σπουδῆς γιά τήν ἑνότητα τῶν ἐκκλησιῶν καί τήν ὑπέρβασι τῶν σχισμάτων καί προσδιορίζει τό πνεῦμα διεξαγωγῆς του. Δεύτερον, ὁρίζει συγκεκριμένο δογματικό πλαίσιο, ἐντός τοῦ ὁποίου ὀφείλει νά γίνῃ ἡ ἕνωσι, ὅπως ἐπίσης καί κανόνες διαλόγου, ὥστε οἱ συζητήσεις νά μή εἶναι ἀτέρμονες καί ἀναποτελεσματικές, οὔτε βλαπτικές τοῦ ἤθους τῆς Ἐκκλησίας. Καί τρίτον, **θέτει προθεσμία λήξεως στόν διάλογο,** ὅταν οἱ αἱρετικοί ἐπιμένουν στίς ἀπόψεις τους, χωρίς αὐτό νά σημαίνῃ ὅτι παύει νά ἐνδιαφέρεται γιά τήν σωτηρία τοῦ σύμπαντος κόσμου.

Ὅταν πλέον παγιώθηκαν οἱ αἱρέσεις, οἱ διάλογοι τῆς Ἐκκλησίας μέ τούς ἑτεροδόξους, ἀναλόγως τῶν προϋποθέσεων καί τῶν στόχων, εἶχαν διαφορετικά ἀποτελέσματα. Ἐπί αὐτοκράτορος Ἡρακλείου π.χ. οἱ πατριάρχαι Κων/πόλεως ἔκαναν διαλόγους μέ πολιτική σκοπιμότητα, ἀλλά κατέληξαν στόν μονοθελητισμό. Ὁ Μέγας Φώτιος ὅμως πραγματοποίησε μέ ὑγιῆ τρόπο θεολογικούς διαλόγους μέ τούς Ἀρμενίους καί ἐκέρδισε στήν ἑνότητα τῆς Ἐκκλησίας τίς δυτικές ἀρμενικές ἐπαρχίες, ὁ δέ ἅγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμᾶς ἔδωσε ἀκραιφνῆ Ὀρθόδοξο μαρτυρία μέ τόν διάλογό του πρός τούς Χιόνας (Τούρκους). Καί οἱ ἀοίδιμοι Πατριάρχαι ἐπί τουρκοκρατίας ἔκαναν ἀξιοπρεπεῖς διαλόγους μέ τούς Διαμαρτυρομένους θεολόγους, ἀλλά εὐθαρσῶς τούς διέκοψαν ὡς ἀτελεσφόρους.

Βάσει τῆς διαχρονικῆς ἐμπειρίας τῆς Ἐκκλησίας περί διαλόγων καί ἐν γνώσει τῶν δεδομένων τῶν σημερινῶν διαχριστιανικῶν διαλόγων ἡ παράγρ. 4 **μπορεῖ νά δεχθῇ τροποποιήσεις πού θά δώσουν στό κείμενο Ὀρθόδοξη περί διαλόγων προοπτική**. Συναφῶς πρός τήν ἀναδιαρθρωμένη παράγρ. 4, οἱ παράγρ. 5, 6 καί 7 θά μποροῦσαν νά δεχθοῦν ἀναγκαῖες ἀλλαγές. Στήν παράγρ. 8 θά μποροῦσε νά γίνῃ ἐπίσης ἀπαραίτητη τροποποίησις, ὥστε ὡς προοπτική τῶν διαχριστιανικῶν διαλόγων νά μή τίθεται ἡ ἀναζήτησις τῆς «ἀρχαίας Ἐκκλησίας τῶν ἑπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων», ὡσάν ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία μέχρι σήμερα νά μή εἶναι ἡ πιστή συνέχειά της, ἀλλά στόχος τους νά εἶναι ἡ ἐπιστροφή πάντων σέ αὐτή τήν ἴδια τήν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία, καθώς **αὐτή εἶναι ἡ ἀμετάβλητη ἀνά τούς αἰῶνες Ἐκκλησία τῶν Προφητῶν, τῶν Ἀποστόλων καί τῶν Πατέρων**.

Ἀπό τήν Ἁγίαν Ζ΄ Οἰκουμενικήν εἰς τήν «Ἁγίαν καί Μεγάλην Σύνοδον» τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Τοῦ ***κ. Δημητρίου Κάτσουρα***

3ον

ΤΟ «ΟΡΙΟΝ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΗΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ

Ἡ ἁγία ἑβδόμη Οἰκουμενική Σύνοδος, τήν ὁποία κι ἐμεῖς ἐκλαμβάνουμε ὡς ἕνα «ὅριο», ἀποτελεῖ εὐρύτερα ἕνα σημεῖο ἀναφορᾶς καί ἕνα «ὅριο» ὄχι πάντα μόνο χρονικό, τόσο γιά τούς πραγματικά εὐσεβεῖς, ὅσο καί γιά τούς λεγομένους ὀρθοδόξους, τούς αἱρετικούς, ἀλλά καί εἰδικότερα τούς οἰκουμενιστές. Καί ἐξηγοῦμαι:

Οἱ ὀρθόδοξοι χριστιανοί γνωρίζουμε καί πρωτίστως ἀναγνωρίζουμε τίς ἑπτά ἁγίες Οἰκουμενικές Συνόδους τῆς Ἐκκλησίας, ἡ συγκρότηση τῶν ὁποίων συμπίπτει ἐντός τοῦ χρονικοῦ διαστήματος τῶν ὀκτώ πρώτων αἰώνων τοῦ ἱστορικοῦ βίου τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, κατά τό ὁποῖο ὑπῆρχε ἀκόμη ἀδιάσπαστη ἐντός Αὐτῆς ἡ ἑνότητα τῶν χριστιανῶν Ἀνατολῆς καί Δύσεως. Πρίν δηλαδή ἐπέλθει τό μεγάλο σχίσμα τοῦ Παπισμοῦ καί ἡ ἀποκοπή τῆς δυτικῆς «ἐκκλησίας», λόγω τῆς πτώσεώς της στήν αἵρεση.

Εἶναι, λοιπόν, καί ὡς ἀπόρροια τῶν ἀνωτέρω δεδομένων, σύνηθες τό φαινόμενο καί ἡ πρακτική νά ἀναφέρονται πολλοί στήν περίοδο τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱστορίας κατά τήν ὁποία συγκλήθηκαν οἱ ἑπτά Ἁγίες Οἰκουμενικές Σύνοδοι τῆς Ἐκκλησίας, ὡς περ

Τὸ μεγάλο ψέμα διὰ τὸν σκοπὸν τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τα» ἐντός τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ὅταν Αὐτὴ εἶναι γεμάτη ἀπὸ οἰκουμενιστὰς πατριάρχας, ἀρχιεπισκόπους καὶ μητροπολίτας, οἱ ὁποῖοι δὲν πρεσβεύουν τὴν Ὀρθόδοξη Πίστη. Αὐτοὶ οἱ ἐντὸς Ἐκκλησίας δὰ προκαλέσουν μὲ τὴν Σύνοδο στὴν Κρήτη σχίσμα στὴν Ἐκκλησία, ἀφοῦ γνωρίζουν ὅτι οἱ Ὀρθόδοξοι δὲν πρόκειται νὰ δεχθοῦν τὶς ἀπόψεις τους καὶ τὰ διάφορα αἴσχη ποὺ διέπραξαν καὶ διαπράττουν ἐπὶ δεκάδες χρόνια εἰς βάρος τῆς Ὀρθοδοξίας (ὅπως π.χ. τὶς συμπροσευχὲς μὲ αἱρετικοὺς κ.λπ.).

Σκοπὸς τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης εἶναι νὰ δημιουργηθεῖ σχίσμα στὴν Ἐκκλησία καὶ ὄχι ἡ δῆθεν ἑνότητα. Αὐτὸ ἐπιβεβαιώνει καὶ ὁ π. Ἰωάννης Χρυσαυγῆς, ἀρχιδιάκονος καὶ σύμβουλος ἐπὶ θεολογικῶν θεμάτων τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου Βαρθολομαίου. Στὴν ἐρώτηση «Ἂν μία ἢ περισσότερες ἐκκλησίες δὲν συμμετέχει, αὐτὸ ἀλλάζει τὴ θεολογικὴ ἢ ἐκκλησιολογικὴ ἰσχὺ τῆς Συνόδου;», ἀπάντησε ὡς ἑξῆς:

«Ἡ ἁπλὴ ἀπάντηση εἶναι ὄχι … Ἂν μία ἢ περισσότερες ἐκκλησίες δὲν παρίσταται, ᾗ ἀποσυρθεῖ κατὰ τὴ διάρκεια τῆς συνόδου, ἢ δὲν εἶναι παροῦσα καὶ δὲν ψηφίσει, ὅλες οἱ ἀποφάσεις ποὺ θὰ ληφθοῦν, ἐξακολουθοῦν νὰ ἰσχύουν καὶ νὰ εἶναι δεσμευτικὲς γιὰ ὅλες τὶς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες.

Ἔτσι τουλάχιστον ἀποφάσισαν οἱ Προκαθήμενοι τὸν Ἰανουάριο. Ἡ Μεγάλη Σύνοδος εἶναι πάνω καὶ πέρα ἀπὸ κάθε τοπικὴ Ἐκκλησιαστικὴ Σύνοδο … καὶ παραμένει τέτοια, ἀκόμη καὶ χωρὶς τὴ συμμετοχὴ ἑνὸς ἢ περισσοτέρων Ἐκκλησιῶν».

Ἀσφαλῶς οἱ Ἐκκλησίες ποὺ διαφωνοῦν δὰ δέχονται πολιτικὲς πιέσεις. Ἡ Νεοταξικὴ Σύνοδος τῆς Κρήτης εἶναι ἕνα βῆμα πρὸς τὴν Παγκόσμια Θρησκεία, ἡ ὁποία συνδέεται μὲ τὴν Παγκόσμια Οἰκονομία καὶ τὴν Παγκόσμια Πολιτική.

Ἡ Σύνοδος τῆς Κρήτης, ὅπως λέγει ἡ κα Ἐλισάβετ Προδρόμου, ἡ ὁποία ἐξελέγη ἀπὸ τὸν Οἰκουμενικὸ Πατριάρχη ὡς μέλος τῆς ἀντιπροσωπίας στὴν Σύνοδο, «πρέπει νὰ ᾖσθήσει τοὺς Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, ὥστε νὰ κατανοήσουν, νὰ συμβιβαστοῦν καὶ ἐνεργὰ νὰ συμμετάσχουν στὴ διαμόρφωση τῆς πραγματικότητας τῆς παγκόσμιας θρησκευτικῆς ἑτερότητας». (Ὀρθόδοξος Τύπος, 27/05/2016).

Μὲ ἄλλα λόγια, οἱ Ὀρθόδοξοι νὰ ξεχάσουν τὴν Ἀληθινὴ Πίστη καὶ νὰ προβάλουν τοὺς Ἑτεροδόξους! Ἡ παρουσία τῶν αἱρετικῶν στὴν Σύνοδο καὶ ἡ τοποθεσία τους πίσω ἀπὸ τοὺς προκαθημένους ἔχει ἀκριβῶς αὐτὸ τὸν σκοπό.

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος καὶ τὰ λοιπὰ Μέλη τῆς Δ.Ι.Σ. μὲ τὴν φράση «νὰ φανερώσει τὴν ἑνότητα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας…» ρίχνουν στάχτη στὰ μάτια τῶν πιστῶν.

Ἐπίσης, πέρασε μὲ πολὺ ὕπουλο τρόπο ὁ ἀντίχριστος Κανονισμὸς Λειτουργίας τῆς ληστρικῆς Συνόδου τῆς Κρήτης ἀπὸ τὴν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Εἶναι ἀπαράδεκτο ὅτι ἡ πλειοψηφία τῶν Ἱεραρχῶν στὴν πρόσφατη ἔκτακτη συνεδρίαση τῆς Ἱεραρχίας (24-25 Μαίου) δὲν ἀντέδρασε σ' αὐτὸ τὸ γεγονός. Ἔπρεπε νὰ ἀποδοκιμάσουν τὸν Ἀρχιεπίσκοπο καὶ τὰ Μέλη τῆς Δ.Ι.Σ. λέγοντάς τους:

ΠΟΙΟΣ ΣΑΣ ΕΔΩΣΕ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΔΕΧΘΕΙΤΕ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ – ΧΩΡΙΣ ΤΗΝ ΕΓΚΡΙΣΗ ΜΑΣ – ΑΥΤΟΝ ΤΟΝ ΑΝΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΝ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΤΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΑΙΡΕΤΙΚΑ ΠΡΟΣ ΨΗΦΙΣΗ ΚΕΙΜΕΝΑ;

ΠΟΙΟΣ ΣΑΣ ΕΔΩΣΕ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ ΝΑ ΔΕΧΘΕΙΤΕ ΕΚ ΜΕΡΟΥΣ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΝΑ ΠΑΡΕΥΡΙΣΚΟΝΤΑΙ ΑΙΡΕΤΙΚΟΙ ΠΑΡΑΤΗΡΗΤΑΙ ΣΤΗΝ ΣΥΝΟΔΟ, ΠΡΑΓΜΑΤΑ ΠΟΥ ΕΙΝΑΙ ΞΕΝΑ ΓΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΣΥΝΟΔΟ;

Ἤδη ἡ προετοιμασία τῆς Συνόδου ἀπέδειξε τὴν ἐπιβολὴ μιᾶς ἀντίχριστης δικτατορίας στὴν Ἐκκλησία, δηλ. τὴν κατάργηση τοῦ συνοδικοῦ συστήματος.

Ἡ ἐμμονὴ τοῦ Πατριάρχου νὰ συγκαλέσει τὴν Σύνοδο στὴν Κρήτη δὲν εἶναι τίποτε ἄλλο ἀπὸ τὴν ἐκτέλεση τῆς διαταγῆς τοῦ Πάπα, τῆς Νέας Τάξης Πραγμάτων, καὶ πρέπει νὰ ἑρμηνευθεῖ ὡς ἑξῆς:

ΜΕΓΑΛΗ ΕΠΙΤΥΧΙΑ ΕΙΝΑΙ ΟΤΑΝ 8 ΑΠΟ ΤΙΣ 14 ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΟΥΝ ΤΟΥΣ ΠΑΠΙΚΟΥΣ ΚΑΙ ΠΡΟΤΕΣΤΑΝΤΕΣ ΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΜΕ ΕΓΚΥΡΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ. ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΤΟ ΜΕΓΑΛΟ ΣΧΙΣΜΑ!!!

Σχίσμα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας ἐπιδιώκουν οἱ οἰκουμενισταί. Μᾶς τὸ ἀποκαλύπτει ὁ γνωστὸς Μητροπολίτης Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος σὲ συνέντευξη, ὅπου λέγει τὰ ἑξῆς ἀπαράδεκτα καὶ ἀπειλητικά:

«Τὸ νὰ μὴ ἔρθει μία Ἐκκλησία στὴν Σύνοδο, πρῶτον γράφει τὴν Ἱστορία της, ἀμέσως ἀποκόπεται ἡ Ἴδια ἀπὸ αὐτὸ τὸ σῶμα τὸ συνοδικό τῆς Ὀρθοδοξίας, παίρνει τὴν εὐθύνη τῆς ἱστορικῆς ἀπομόνωσης…».

Πρέπει νὰ καταλάβουν οἱ Ὀρθόδοξοι ἐπίσκοποι ἀνὰ τὸν κόσμο ὅτι πρέπει νὰ μαξευτοῦν καὶ νὰ καταδικάσουν τὸν Οἰκουμενισμὸ συνοδικὰ καὶ νὰ ἀποκόψουν τοὺς οἰκουμενιστὰς προκαθημένους καὶ ἐπισκόπους ἀπὸ τὸ Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας. Οὐδέποτε ἔφυγαν ἀπὸ μόνοι τους!

Τέλος, γιὰ τὸ κόστος συμμετοχῆς. Ποιὸ εἶναι τὸ ὑψηλὸ κόστος συμμετοχῆς στὴν αἱρετικὴ σύνοδο τῆς Κρήτης γιὰ τὴν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος;; Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κ. Ἱερώνυμος καὶ οἱ λοιποὶ Ἱεράρχες ποὺ ἐπιθυμοῦν τὴν Σύνοδο αὐτὴ συνειδητοποιοῦν ὅτι τὰ χρήματα ποὺ αὐτοὶ διαχειρίζονται εἶναι χρήματα καὶ περιουσίες τοῦ πιστοῦ Λαοῦ ποὺ δόθηκαν γιὰ φιλανθρωπίες; Δὲν δόθηκαν οὔτε γιὰ τὶς ἀρρωστημένες φιλοδοξίες τους, οὔτε γιὰ τὴν συμμετοχὴ τῆς Ἐκκλησίας σὲ «αἱρετικὴ» σύνοδο!

Εἴδε ὁ Πανάγαθος Κύριος νὰ ἀποτρέψει τὴν σύγκληση τῆς Συνόδου τῆς Κρήτης ποὺ ἐπιζητοῦν οἱ κάθε λογῆς αἱρετικοὶ (ἐντὸς καὶ ἐκτὸς τῶν τειχῶν τῆς Ἐκκλησίας), νὰ φωτίσει τοὺς καλοπροαίρετους ἑτεροδόξους νὰ ἀναζητήσουν τὴν Ἀλήθεια τῆς Ὀρθοδόξου Πίστεως μακριὰ ἀπὸ τὰ ψέματα καὶ τὶς αἱρέσεις τῶν Οἰκουμενιστῶν, καὶ νὰ ἐνδυναμώσει τοὺς ὀρθοδόξους νὰ ἀπομακρύνουν τοὺς ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας εὑρισκομένους αἱρετικούς.

Χρυσαύγεια ἀμετροέπεια!

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

σκοπῆς Ἀμερικῆς (Διευθυντὴς τῆς ὁποίας εἶναι ὁ Παν/τος Ἀρχιμανδρίτης Ναθαναὴλ Συμεωνίδης) ποὺ τὸ ἀπέστειλε δωρεὰν εἰς ὅλους τοὺς ἱερεῖς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς.

Πρόκειται γιὰ ἕνα βιβλιαράκι ὀλιγοτέρων τῶν 50 σελίδων. Μέρη του εἶχαν ἐκφωνηθεῖ κατὰ τὴν Ἀκαδημαϊκὴ Σύγκληση τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τοῦ Ἁγίου Βλαδήμιρου στὴ Νέα Ὑόρκη στὶς 31 Ἰανουαρίου ἐ.ἔ., ὁπότε καὶ ἐπεδόθη εἰς τὸν συγγραφέα ὁ τίτλος τοῦ Δόκτωρος Θεολογίας, τ.ε. (μπορεῖτε νὰ ἀκούσετε τὴν ὁμιλία αὐτὴ ἐδῶ: http://www.ancientfaith.com/podcasts/features/toward_the_great_and_holy_council. Ὁλόκληρο τὸ τεῦχος εὑρίσκεται στὴν ἱστοσελίδα τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου, http://panorthodoxcemes.blogspot. com/2016/05/preparation-of-holy-and-great-council.html).

Τὸ κείμενο αὐτὸ εἶναι ἕνας λίβελλος ἐναντίον ὅσων ἀντιτίθενται στὴν αἵρεση τοῦ οἰκουμενισμοῦ. Ὁ π. Χρυσαυγῆς χαρακτηρίζει τὴν ἀντίδραση στὴ Μ. Σύνοδο παρανοϊκή, καὶ κατὰ τὴν ἔκφραση τοῦ Ρώσσου θεολόγου Α. Σμέμαν, τὴν ὁποία υἱοθετεῖ, τὴν ἀποκαλεῖ "Πεντηκοστή τοῦ διαβόλου." (σ. 16) Σ' ὅσους λένε ὅτι Σύνοδοι συνέρχονται μὲ σκοπὸ νὰ καταδικάσουν αἱρέσεις, λέει ὅτι αὐτὰ εἶναι σκεπτικὰ τοῦ παρελθόντος. Σήμερα ἡ Ἐκκλησία ἔχει ν' ἀντιμετωπίσει ἄλλα σπουδαῖα προβλήματα. Δὲν ἀναφέρει ποιά, ἀλλὰ πάντως, δόξα τῷ Θεῷ, δὲν ὑπάρχουν πιὰ Ἀρειανοὶ καὶ Νεστοριανοί. Δὲν χρειάζεται νὰ ξεσκονίζωμε τὰ ντουλάπια μας νὰ τοὺς βροῦμε, μᾶς καθησυχάζει (!) (σ. 17)

Ἐξαπολύει πυρὰ πρὸς ὅλες τὶς κατευθύνσεις: ὁ Μητροπ. Σεραφεὶμ εἶναι "ὀξύς", κι ὁ πρωτ. π. Θ. Ζήσης "καυστικὸς κυνικός". Δὲν ἀφήνει ἔξω οὔτε τὸν "ἀξιοσέβαστο" Μητροπ. Ἱερόθεο. (σ. 17) Ἐπιτίθεται ἐναντίον τῶν Ὀρθοδόξων, ἀποκαλώντας τους ἀπομονωτιστές, ἀτομικιστές, ἐθνικιστὲς (σ. 25) καὶ φονταμενταλιστὲς (31). Γιὰ τὸν Φονταμενταλισμὸ ἀφιερώνει τέσσερις σελίδες (31-34).

Ὡς συνήθως κάνουν οἱ Οἰκουμενιστές, ἀντιστρέφει τοὺς Ὅρους: Τὸ νὰ πιστεύει κανεὶς ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ εἶναι μία κι ὅτι κάποιος ἀνήκει σ' αὐτήν ἢ ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία κατέχει τὴν πληρότητα τῆς ἀληθείας τὸ ὀνομάζει "καταχρήσεις καὶ ἐκτροπές". (σ. 33) Οἱ "συντηρητικοὶ" εἶναι αἱρετικοί, ἐνῶ αὐτοὶ (οἱ οἰκουμενιστὲς) κατέχουν ὅλη τὴν ἀλήθεια. Μᾶς δίνει ἕνα μάθημα γιὰ τὸ τί εἶναι ἀλήθεια, καὶ ὅτι ἐμεῖς οἱ Ὀρθόδοξοι (οἱ ἀντι-οἰκουμενιστὲς) (ἄκουσον, ἄκουσον) "ἀρεσκόμεθα στὸ νὰ κάνωμε εἰδωλα "ὁρισμένα" δόγματα καὶ κανόνες (31). Δηλαδή, οἱ Πατέρες ἦταν εἰδωλολάτρες, γιατί, κατ' αὐτόν, ἔκαναν τὸ "ὁμοούσιος" καὶ τὸ Filioque εἴδωλα.

Ἐνῶ λένε ὅτι "δίνουν μαρτυρία τῆς ἀλήθειας στὸν κόσμο" αὐτὸ τὸ ἀποφεύγουν, ὅπως ὁ διάβολος τὸ λιβάνι, προτιμώντας νὰ δείχνουν τοὺς ἀπεριόριστους, σαλιαροὺς ἀγαπητισμούς τους στὸν κάθε ἀν-Ὀρθόδοξο καὶ ἄ-Χριστὸ "ἀδελφό" τους, ἀλλὰ ποτὲ στὸν "ἑξτρεμιστὴ" ἀδελφό τους.

Μᾶς λέει ὅτι πρέπει ν' ἀπελευθερωθοῦμε ἀπ' ὅλα τὰ "θραύσματα": ἀπὸ τὴν τυραννία ἑνὸς θραύσματος τῆς ἀλήθειας ποὺ συχνὰ τυφλώνει τὸν κόσμο ἀπὸ τὴν "ὁλοκληρότητα ἢ πληρότητα τῆς ἀλήθειας." (σ. 31) Ἡ δική τους ἀλήθεια, μᾶς λέει, "ἀγκαλιάζει τὶς ἀνόμιες καὶ μεγαλιώδεις διαστάσεις ὅλης τῆς ἀλήθειας".

Μᾶς λέει ὅτι αὐτοὶ (οἱ οἰκουμενιστὲς δηλαδὴ) δὲν εἶναι "ἐκλεκτικοὶ" σὰν κι ἐμᾶς: τί ὁμοούσιος, δηλαδή, τί ὁμοιούσιος· τί γεννηθέντα, τί γεννηθέντα· τί ἐκ τοῦ Πατρός, τί ἐκ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ· τί ἄκτιστη, τί κτιστὴ χάρη· τί Μία Ἁγία, τί πολλές. Ὅπως λέει τὸ τραγούδι, "Τί Λωζάννη, τί Κοζάνη, χιόνια ἡ μιὰ καὶ χιόνια ἡ ἄλλη".

Εἶναι θρασύτατος καὶ ξεδιάντρωπος. Χρησιμοποιεῖ ὅ,τι τὸν ἐξυπηρετεῖ, προκειμένου νὰ προωθήσει τὴν οἰκουμενιστική, ἐνωτικὴ παναίρεση, γνωρίζοντας ἐπακριβῶς ὅτι παραπλανεῖ πρῶτα τὸν ἑαυτό του καὶ κατόπιν τοὺς ἄλλους. Ἀναφέρεται στοὺς ἱεροὺς Φωτίους καὶ Μάρκους, ὡς καὶ στὸν ἅγιο Νικόδημο τὸν Ἁγιορείτη σὰν συνηγόρους του(!) (31), κάνοντας, δηλαδὴ αὐτὸ ποὺ στηλιτεύει: ὅτι ἐκεῖνοι ἦταν ὑπέρμαχοι τοῦ "διαλόγου", καὶ τὸ νὰ ἀναφερόμαστε σ' αὐτοὺς σὰν ὁμοϊδεάτες μας τὸ ὀνομάζει, "ὑπολογισμένη καὶ μεροληπτικὴ παρωδία". (31)

Χρησιμοποιεῖ, ὅπως εἴπαμε, τὰ ἴδια ὅπλα τῶν Ὀρθοδόξων. Ἐπειδὴ οἱ Ὀρθόδοξοι τονίζουν ὅτι ἂν πρόκειται νὰ γίνει μία σύνοδος, ὁ κύριος λόγος πρέπει νὰ εἶναι ἡ καταδίκη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ (Ἑνωτισμοῦ), ὁ π. Χρυσαυγῆς περνώντας στὴν ἀντεπίθεση λέει ὅτι θάπρεπε νὰ συγκληθεῖ Σύνοδος μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ καταδικάσει ἐμᾶς τοὺς "αὐτονομιστές", ὥστε μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία νὰ προωθήσει μὲ ἀνανεωμένο ζῆλο τὴν "οἰκουμενικὴ ἀνεκτικότητα". (σ. 33)

Μὲ τὸ πλούσιο λεξιλόγιο τὸ ὁποῖο διαθέτει, ὁ π. Χρυσαυγῆς χαρακτηρίζει ὅλους ἐμᾶς τοὺς Ὀρθοδόξους, "ἀντιδραστικὲς καὶ στενόμυαλες σύγχρονες μαριονέττες." Καταφέρεται ἐναντίον τῶν "ἀκάμπτων ἱεραρχῶν καὶ καταπιεσμένων μοναχῶν" καὶ ἄλλων "ἑξτρεμιστικῶν ὁμάδων καὶ ἀνατρεπτικῶν στοιχείων". (σ. 32)

Φάσκει καὶ ἀντιφάσκει συνεχῶς. Ἐνῶ τὸ "πιστεύω" τῶν οἰκουμενιστῶν εἶναι "ἡ Ὀρθοδοξία πρέπει νὰ εἶναι σὲ συνεχῆ διάλογο μὲ τὸν κόσμο" (σ. 34 - Πατριαρχικὴ Ἐγκύκλιος 2010), αὐτὸ δὲν συμπεριλαμβάνει τοὺς Ὀρθοδόξους τούς ὁποίους λοιδωροῦν, κατατρέχουν καὶ καταδιώκουν.

Τὸ κείμενο εἶναι μία προσπάθεια ἐξαπάτησης τοῦ πιστοῦ Ὀρθοδόξου λαοῦ. Ὅπως καὶ τὸ προσυνοδικὸ κείμενο τῆς Μ. Συνόδου ἑνῶ ταυτίζει τὴν Ὀρθόδοξο Ἐκκλησία μὲ τὴν ΜΙΑ ΑΓΙΑ, ἀργότερα ἀναφέρεται καὶ σὲ ἄλλες Ἐκκλησίες, κάτι ἀνάλογο γίνεται καὶ μὲ τὸ παρὸν κείμενο:

«Ἀναγνωρίζομε ὅτι ἡ Ἐκκλησία δὲν εἶναι οὔτε μία αἵρεση οὔτε μία ὀνομασία. Εἶναι ἡ μία Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία".

Πολὺ ὡραῖα. Ἀλλὰ ποῦ εἶναι ἡ ἀπάτη; Προσέξτε. Δὲν λέει ὅτι ἡ ΟΡΘΟΔΟΞΗ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ΜΙΑ ΑΓΙΑ ἀλλὰ ἡ Ἐκκλησία· μία ταυτολογία. Καὶ τί λέει παρακάτω;

«Ἂν ἀγνοοῦμε ἢ καταδικάζομε τὴ ζωὴ καὶ τὶς πεποιθήσεις ἄλλων Χριστιανῶν, τότε ὄχι μόνο ἡ γνώση μας θὰ εἶναι ἐλλειπὴς καὶ ἐλαττωματική, ἀλλὰ καὶ ἡ κλήση καὶ ἡ εὐθύνη μας γιὰ τὸ εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ θὰ βρεθοῦν ἀναληθεῖς καὶ ἄπιστοι».

Δὲν ξέρω γιὰ ὅσα ἀφοροῦν τὴ ζωὴ τῶν ἄλλων, ἀλλὰ γιὰ τὴν πίστη τους, ἀπὸ τὴν ὁποία ἐξαρτᾶται ἡ σωτηρία τους, δὲν θὰ ἐνδιαφερθοῦμε; Οἱ ἅγιοι θεοφόροι Πατέρες καταδίκαζαν τὶς αἱρέσεις, δὲν τὶς ἀγνοοῦσαν. Καλεῖσθε κι ἐσεῖς, Πάτερ Ἰωάννη, νὰ δώσετε ἀπερίφραστα τὴν καλὴ ὁμολογία καὶ μαρτυρία τῆς Ὀρθοδόξου μας πίστεως. Ἀμήν.

Ἡ ἀντιπροσωπία τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας

Ἀνεκοινώθη ἡ σύνθεσις τῆς ἀντιπροσωπίας τοῦ Πατριαρχείου Ἀλεξανδρείας εἰς τὴν Μεγάλην Σύνοδον, ἡ ὁποία ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Πατριάρχην δὰ περιλαμβάνη τοὺς Μητροπολίτας:

«Γέρων Ἀξώμης Πέτρος, Γέρων Λεοντοπόλεως Γαβριήλ, Ναϊρόμπι Μακάριος, Καμπάλας Ἰωνᾶς, Ζιμπάμπουε Σεραφείμ, Νιγηρίας Ἀλέξανδρος, Τριπόλεως Θεοφύλακτος, Καλῆς Ἐλπίδος Σέργιος, Κυρήνης Ἀθανάσιος, Καρθαγένης Ἀλέξιος, Μουάνζας Ἱερώνυμος, Γουϊνέας Γεώργιος, Ἑρμουπόλεως Νικόλαος, Εἰρηνουπόλεως Δημήτριος, Ἰωαννουπόλεως καὶ Πρετορίας Δαμασκηνός, Μαδαγασκάρης Ἰγνάτιος, Πτολεμαΐδος Ἐμμανουήλ, Καμερροῦν Γρηγόριος, Μέμφιδος Νικόδημος, Κατάνγκας Μελέτιος, Μπραζαβὶλ καὶ Γκαμπὸν Παντελήμων, Μπουρούντι καὶ Ρουάντας Ἰννοκέντιος, Μοζαμβίκης Χρυσόστομος, Νιέρι καὶ Ὄρους Κένυας Νεόφυτος. Παρατηρητές: Καθηγητὴς Παναγιώτης Τζουμέρκας, Ἀρχιμανδρίτης Παΐσιος Λαρεντζάκης, Ἀρχιμανδρίτης Πέτρος Παργινός, Πρωτοπρεσβύτερος Ἀθηνόδωρος Παπαευριπιάδης, Πρωτοπρεσβύτερος Ἰωσὴφ Kwame Labi Ayete, Διάκονος Ἐμμανουὴλ Καμάνυα. Βοηθοί: Θεόφιλος Μιχόπουλος, Μωυσῆς Καριούκι».

Οἱ θεολογικοὶ διάλογοι καὶ ἡ ἀποτυχία τους

Τοῦ ***πρωτοπρεσβυτέρου π. Γεωργίου Δ. Μεταλληνοῦ***

3ον.-Τελευταῖον

13) Τί δέ νά λεχθεῖ γιά τήν ὀδυνηρή ὑποχώρηση στήν ἐπιμονή τοῦ Βατικανοῦ νά συμμετέχει στό Διάλογο καί ἡ Οὐνία, ἐνῶ αὐτό κατεδικάσθη στή Βιέννη καί τό Φράϊζιγκ (1990) ἀπό τήν ὀρθόδοξη καί τήν ρωμαιοκαθολική ὑποεπιτροπή, ἀλλά ἔγινε πανηγυρικά δεκτό στό Balamand. Οἱ διαμαρτυρίες τῶν Ὀρθοδόξων ὁδήγησαν σέ (προσωρινή) διακοπή τοῦ Διαλόγου τό 2000 (Βαλτιμόρη), γιά νά συνεχισθεῖ ὅμως μέ τήν παρουσία τῆς Οὐνίας κατόπιν.Ἡ δήλωση τῆς Ὀρθοδόξου πλευρᾶς, ὅτι «οἱ Ὀρθόδοξοι ... ἐνοχλοῦνται καί ἀπό αὐτήν ταύτην τήν ὕπαρξιν τῆς Οὐνίας, ἡ ὁποία παραπέμπει εἰς θλιβερᾶς ἐποχάς», ἀποτελεῖ ἄστοχο δίπλωματικό ἐλιγμό δυστυχῶς, πού ἐπιβεβαιώνει τήν πλήρη παράδοσή μας στίς διαθέσεις τοῦ Βατικανοῦ. Διότι καί μόνο ἡ ἐξωτερική περιβολή τῶν Οὐνιτῶν σέ παπικές συνόδους ἢ λειτουργικές συνάξεις δημιουργεῖ σύγχυση στούς πιστούς καί τῶν δύο πλευρῶν, παγιδεύοντας τούς μή πλήρως ἐνημερωμένους.

14) Εἶναι καταφανές πλέον, ὅτι μέ τήν οἰκουμενιστική ὑστερία κατευθυνόμεθα -ἂν δέν ἔχουμε φθάσει- σέ μιά ὁμοσπονδιακή ἑνότητα μέ τήν δυτική αἱρετική πανσπερμία, στερούμενοι κάθε δυνατότητα ἐπηρεασμοῦ τῶν συνομιλητῶν μας, ἐνῶ ἀντίθετα βιώνονται καταστάσεις ἐκκοσμίκευσης καί ἀποχριστιανοποίησης. Φθάσαμε δέ σέ σημεῖο νά προβάλλεται ὁ ἰσχυρισμός,ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία δέν δύναται πλέον νά συγκαλεῖ Οἰκουμενική Σύνοδο χωρίς τήν συμμετοχή καί τῶν Δυτικῶν. Εἶναι δέ δίκαιο τό ἐρώτημα: Πόσοι αἱρετικοί μετεστράφησαν στήν Ὀρθοδοξία χάρη στούς διαλόγους μαζί τους καί ὄχι λόγῳ τῆς ἱεραποστολῆς στόν ἑτερόδοξο κόσμο, πού ἀναπτύσσουν ταπεινοί ὀρθόδοξοι Κληρικοί καί Γέροντες. Τό ἀντίθετο μάλιστα ἰσχύει. Μέ τήν στάση τῆς ὀρθόδοξης Οἰκουμενιστικῆς Ἡγεσίας ἐνθαρρύνεται ἡ παραμονή στήν πλάνη.

15) **Ὁ Οἰκουμενισμός**, σ' ὅλες τίς διαστάσεις καί ἐκδοχές του, ἔχει ἀποβεῖ ἀληθινή **βαβυλώνιος αἰχμαλωσία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου καί ὅλων τῶν τοπικῶν ἡγεσιῶν τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.** Τό μόνο πού ἔχει ἐπιτευχθεῖ μέ τόν Οἰκουμενικό Διάλογο εἶναι ἡ νομιμοποίηση τοῦ ἀποχριστιανοποιημένου Δυτικοῦ «Χριστιανισμοῦ» στό σύνολό του. Θά κατακλείσουμε τίς διαπιστώσεις αὐτές μέ τούς λόγους τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς κ. Σεραφείμ, πού συνοψίζει μέ εὐστοχία τό κατάντημα τοῦ Οἰκουμενικοῦ Διαλόγου. «Ὁ Οἰκουμενισμός προβάλλει τούς συγχρόνους ἀτέρμονας οἰκουμενιστικοὺς θεολογικούς διαλόγους, εἰς τούς ὁποίους κυριαρχεῖ ἡ ἔλλειψις ὀρθοδόξου ὁμολογίας, ἡ ἐλλειψις εἰλικρινείας τῶν ἑτεροδόξων, ὁ ὑπερτονισμός τῆς ἀγάπης καί ὁ ὑποτονισμός τῆς ἀληθείας, ἡ πρακτική τοῦ νά μή συζητοῦνται αὐτά πού χωρίζουν, ἀλλά αὐτά πού ἑνώνουν, ἡ ἄμβλυνσις τῶν ὀρθοδόξων κριτηρίων, ἡ ἀμοιβαία ἀναγνώρισις ἐκκλησιαστικότητος, ἀποστολικῆς διαδοχῆς, ἱερωσύνης, Χάριτος, μυστηρίων, ὁ διάλογος ἐπί ἴσοις ὅροις, ἡ ἀμνήστευσις, ἀθώωσις καί ἐπιβράβευσις τοῦ Δουρείου Ἵππου τοῦ Παπισμοῦ, τῆς ἐπαράτου καί δαιμονικῆς Οὐνίας, ἡ συμμετοχή στό παμπροτεσταντικό λεγόμενο «Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν» ἢ μᾶλλον τῶν αἱρέσεων, ἡ ὑπογραφή κοινῶν ἀντορθοδόξων ἀνακοινωθέντων, δηλώσεων καί κειμένων (π.χ. Balamand, Porto Alegre, Ραβέννας κ.ἄ.) οἱ συμπροσευχές καί ἡ μυστηριακή διακοινωνία». Τί δέ νά λεχθεῖ γιά τήν ἀπαράδεκτη οἰκουμενιστική κατανόηση τοῦ κυριακοῦ λόγου «ἵνα πάντες ἓν ὦσι» (Ἰω. 17,11. 21), πού βεβαιώνει τήν πλήρη ἀπουσία κάθε σχέσης μέ τήν πατερική πνευματικότητα, καί ὄχι μόνο στούς Ἑτεροδόξους.

Σ' αὐτά τά θλιβερά ἀποτελέσματα ἔφθασε ἡ συμμετοχή τῆς Ὀρθοδοξίας στόν «Οἰκουμενικό Διάλογο». Τό ἐπιχείρημα, ὅτι μέ τήν συμμετοχή μας προσφέρεται βοήθεια στούς Ἑτεροδόξους νά βροῦν τόν δρόμο τῆς ἐπιστροφῆς στήν Ἀλήθεια, ἀποδεικνύεται ἔωλο. Θά μποροῦσε νά θεωρηθεῖ ὀρθό, ἂν δέν συνέβαινε τό ἀντίθετο: ἡ σύμφυρση τῆς Ὀρθοδόξου πλευρᾶς μέ τήν παντοειδῆ πλάνη καί ἡ ἐξαπλωθεῖσα σύγχυση στήν συνείδηση τοῦ Ὀρθοδόξου Πληρώματος.

β) Ἀποτίμηση τῶν Οἰκουμενικῶν σχέσεων

Πῶς μπορεῖ, μετά τά παραπάνω, νά ἀποτιμηθεῖ ὁ Οἰκουμενικός Διάλογος; Εἶναι δυνατόν ἡ ὀρθόδοξη πλευρά νά ὁμιλεῖ γιά τήν ἐπιτυχή διεξαγωγή Του καί τά θετικά ἀποτελέσματά Του; Ἐπιτυχία τοῦ Διαλόγου θά ἦταν ἡ πρόοδος στήν ἐν Ἀληθείᾳ συνάντηση. Ἐν τούτοις ἡ ποικιλώνυμη αἵρεση ἔγινε δεκτή ὡς «Ἐκκλησία» καί ὄχι μόνο σέ ἐπίπεδο προσωπικό, ἀλλά καί ἀπό τίς κατά τόπους ἐκκλησιαστικές Ἱεραρχίες καί Συνόδους. Αὐτό ἐκφράζει κυρίως ἡ χρησιμοποιούμενη εἰς τά σχετικά ἔγγραφα ὁρολογία. Μέ μία σειρά σκανδαλιστικῶν ἐνεργειῶν, στό πλαίσιο μιᾶς ἀνεπιτρέπτου ἀνεκτικότητος, τραυματίζονται οἱ συνειδήσεις τῶν πιστῶν μέ τήν συνεχῆ ἀθέτηση τῶν Εὐαγγελικῶν Ἐντολῶν καί τήν παραθεώρηση τῶν ἱερῶν Κανόνων καί τῆς Πατερικῆς Παραδόσεως.

Συνεχῶς αὐξάνει ἡ **σχετικοποίηση** τῆς ὀρθοδόξου Πίστεως καί παραθ

ΟΥ ΧΩΡΟΥΣΙΝ ΥΨΗΛΑΙ ΚΑΘΕΔΡΑΙ ΕΙΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

➢ Ὁ Προκαθήμενος τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, κ. Βαρθολομαῖος, (ὡς καὶ ἀρκετοί προκάτοχοι αὐτοῦ), **ΔΕΝ ΕΞΕΛΕΓΗ**, ἀπό τό **σύνολον** τῶν **Ἀρχιερέων** τῆς ἐν λόγῳ Ἐκκλησίας, ἀλλά μόνον ἀπό μία μικρή ὁμάδα Ἀρχιερέων, περί τῶν δέκα ἔως δεκαπέντε ἀτόμων, μάλιστα δέ τῶν ἐχόντων «Τουρκική Ὑπηκοότητα». Δυστυχῶς, στήν ἐκλογική διαδικασία, δέν συμμετεῖχε τό **σύνολο** τῶν ἑκατόν εἴκοσι Ἀρχιερέων (120=69+51). Ἑπομένως, ἡ ἐκλογή του εἶναι **Ἄκυρος** καί ἀντικανονική, διότι **πάσχει** ἀπό τήν Συνοδική Κανονικότητα, πού ἐπιβάλλουν οἱ Ἱεροί Κανόνες τῆς Ἐκκλησίας μας.

Οἱ οὔτω μεθοδεύοντες τά πράγματα, προφασίζονται τόν **Κρατικό Νόμο** τῆς Χώρας, πού «**Κατέχει**»(Β΄ Θεσσ. β΄ 6) τήν Μικρά Ἀσία. Ἀλλά αὐτό εἶναι μόνον δικαιολογία καί τίποτε περισσότερο. Κατά τήν ἐποχή μας ὑπάρχει ἡ δυνατότης ἐκλογῆς ΚΑΘΕ Πατριάρχου ἀπό τό σύνολο τῶν Ἐπισκόπων. Τό Κράτος ἤ τά Κράτη (ὅπως γιά τόν Πατριάρχη Ἱεροσολύμων, τό Ἰσραήλ καί ἡ Ἰορδανία) θά **ὑποχρεωθοῦν** νά τόν **ἀναγνωρίσουν** ἀναγκαστικῶς, ἔστω καί μέ καθυστέρησι. Στήν περίπτωσι τοῦ Κράτους πού «κατέχει» τήν Μικρά Ἀσία, ἐάν δέν ἀναγνωρίση τόν ὑπό τῶν 120 Ἀρχιερέων ἐκλεγέντα Πατριάρχη, αὐτό δέν θά ἔχη οὐδεμία συνέπεια στήν Κανονικότητα τοῦ Πατριαρχείου καί στήν Ἱεροσυνοδική Λειτουργία τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας. Ἁπλῶς τά πρός τό «**Κατέχον**» Κράτος ἔγγραφα, ἔως τήν ἀναγνώρισι, θά ὑπογράφη ὁ ἀρχικός **Τοποτηρητής**.

➢ Σχεδόν ἅπαντες οἱ Ἀρχιερεῖς τῆς Κωνσταντινουπόλεως, ἐκτός ἀπό δώδεκα διορισμένους ἀπό τόν Πατριάρχη, ὄχι μόνον δέν **μετέχουν** εἰς τήν **ἐκλογή** τοῦ **Προκαθημένου** των, ἀλλά καί οὔτε στίς ἄλλες **ἐκλογές** τῶν **Ἀρχιερέων**.

➢ Ἀλλά καί οἱ 121 Ἀρχιερεῖς αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας **δέν ἐκλέγονται** ἀπό τήν Ἱεραρχία τους, ἀλλά ἀπό μία μικρή Σύνοδο δώδεκα ἀτόμων, μάλιστα δέ, ὄχι μέ κανονική ἰσότιμο μυστική ψῆφο καί διαδικασία, ἀλλά κατά τά **κελεύσματα** τοῦ **Πατριάρχου**.

Δέν λέγομεν τίποτε μυστικό ἤ καινοφανές, ἀλλά καταγράφουμε τήν ἀλήθεια, ὥστε, οἱ μελλοντικοί μελετητές καί οἱ εἰδικοί, οἱ Χριστιανοί καί Πατέρες τῶν ἑπομένων ἐποχῶν, νά μή **κατηγορήσουν** τή γενιά μας. Νά μή εἴπουν μέ πόνο καί ἀπορία: «Μά **κανείς** δέν **καταλάβαινε** στά τέλη τῆς δευτέρας **Χιλιετίας** καί στίς ἀρχές τῆς **τρίτης χιλιετίας** ἀπό τήν γέννησι τοῦ Κυρίου, ὅτι ἡ ἐκλογὴ τοῦ Προκαθημένου τοῦ Φαναρίου δέν συνετελεῖτο Κανονικῶς, καί μέ διαφανεῖς διαδικασίες, ἀλλά ἀντικανονικῶς καί ἐξοφθάλμως ἀντιευαγγελικῶς;»

Μένουμε ἐδῶ ἐπί τοῦ παρόντος καί δέν ἐπεκτεινόμεθα.

Οἱ Ἐπίσκοποι τῆς Βορείου Ἑλλάδος, μετέχουν καί ἀνήκουν εἰς τήν Σύνοδον καί Ἐκκλησίαν τῆς Ἑλλάδος καί μόνον

Εἶναι γνωστόν δέ ὅτι, ἐσχάτως συμβαίνουν, ὄχι μόνον τά προηγούμενα δεινά, ἀλλά καί ἄλλα χειρότερα. Συγκεκριμένα ὁ Προκαθήμενος τοῦ Φαναρίου ἀγωνίζεται, νά **ἀποσπάση** καί τήν **μισή Ἑλλάδα**, τήν Βόρειο, ἀντικανονικῶς, καί νά τήν ὑπαγάγη στήν Ἐξουσία του. Ἤδη ἐγράφη τοῦτο εἰς δημοσίευμα τοῦ πρωτοπρεσβυτέρου π. Βασιλείου Βολουδάκη [«Ὀρθόδοξος Τύπος» τῆς 5-4-2016 «Ο ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΣ ΕΤΟΛΜΗΣΕ ΝΑ ΖΗΤΗΣΗ ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΥΒΕΡΝΗΣΙΝ ΤΑΣ «ΝΕΑΣ ΧΩΡΑΣ»!]. Δέν ὑπῆρξε οὐδεμία διάψευσις ἐπ' αὐτοῦ.

Πρό λίγων ἐβδομάδων Μητροπολίτης τῆς Βορείου Ἑλλάδος προσεκλήθη ἀπό τόν κ. Βαρθολομαῖο νά συμμετάσχη στή Σύνοδο τῆς Κρήτης, ὡς ἕνα μέλος τῶν Ἱεραρχῶν τῆς Τοπικῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Ἀλλά αὐτός ἀνήκει στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος πλήρως καί κανονικῶς, γι' αὐτό τό λόγο ἡ Διαρκής Ἱερά Σύνοδος τῶν Ἀθηνῶν **ἀπηγόρευσε** εἰς αὐτόν παρομοία ἐνέργεια.

Ἕκαστος Μητροπολίτης ἀνήκει στήν Τοπική Ἐκκλησία, τῆς ὁποίας τήν **Ἱερά Σύνοδο συγκροτεῖ** μετά τῶν ἄλλων συνεπισκόπων του. Ἑπομένως, καί κάθε Ἀρχιερεύς τῆς Βορείου Ἑλλάδος ἀνήκει στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Καί νά ἡ αἰτιολογία:

➢ Διότι, **ἐξελέγη** καί **ἐχειροτονήθη**, ἀπό τήν Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος στό σύνολό της καί ὄχι μόνον ἀπό τούς Μητροπολίτες τῆς Βορείου Ἑλλάδος.

➢ Διότι, **συμμετέχει** πλήρως, στήν ἑνιαία Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος **(Ι.Σ.Ἱ.),** συναποφασίζει, καί ψηφίζει εἰς αὐτή.

➢ Διότι, λαμβάνει μέρος ἐκ περιτροπῆς, στήν Διαρκῆ Σύνοδο τῆς Ἑλλάδος **(Δ.Ι.Σ.),** καθώς καί στά ὄργανα καί τίς ἐπιτροπές αὐτῆς.

➢ Διότι, **δέν** λαμβάνει μέρος στήν Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως **(Ι.Σ.Ἱ.),** ἡ ὁποία σημειωτέον, ἀντικανονικῶς καί Ἀντορθοδόξως **οὐδέποτε** συγκαλεῖται καί συγκροτεῖται, ἐδῶ καί πολλές δεκαετίες!

➢ Διότι, **δέν** λαμβάνει μέρος στήν μικρή Σύνοδο τῆς Κωνσταντινουπόλεως **(Δ.Ἱ.Σ.)** καί στά ὄργανα αὐτῆς.

➢ Διότι, μετέχει στήν ἐκλογή τοῦ **Προκαθημένου** τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

➢ Διότι, **δέν** συμμετέχει στήν ἐκλογή τοῦ **Προκαθημένου** τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνταντινουπόλεως.

➢ Διότι, μετέχει στήν ἐκλογή τῶν **Ἐπισκόπων**, Μητροπολιτῶν καί Τιουλαρίων τῆς Ἑλλάδος. Καταγράφουμε ὅτι ὁ λαβών τήν εὔγλωττο **ἀπαγόρευσι μετοχῆς** εἰς ξένην Συνοδικήν Ἀντιπροσωπίαν Μητροπολίτης, ἐως σήμερον **ἐψήφισε τεσσαράκοντα** (40) Μητροπολίτες καί **δέκα τέσσερες** (14) Τιουλαρίους Ἐπισκόπους στήν Ἱεραρχία τῆς Ἑλλάδος. Τουτέστιν συμμετεῖχε, εἰς **πεντήκοντα τέσσερες** (54) ἐκλογές Ἐπισκόπων τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί εἰς οὐδεμίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

➢ Διότι, ὡς προείπομεν, **δέν συμμετέχει** στήν **ἐκλογή** τῶν **Ἐπισκόπων**, Μητροπολιτῶν καί τῶν Τιουλαρίων τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

Ποῦ λοιπόν ἀνήκει ὁ ἐν λόγῳ Ἐπίσκοπος; Δέν εἶναι προφανής καί λογική ἡ ἀπάντησις;

Ὁ Κύριος τιμωρεῖ καί καταλύει τὰς ὑπεροπτικὰς καθέδρας

Ἄς ἐπανέλθουμε στό θέμα τῆς χωροταξίας τῶν Ἱερῶν Συνόδων, καί μέ ἕνα διαφορετικό τρόπο. Γνωρίζουμε καλῶς ὅτι ὁ Τριαδικός Θεός μας **τιμωρεῖ** καί **καταλύει** τούς ὑπερόπτες, συχνά πολύ γρήγορα, ἄλλοτε δέ εἰς τόν κατάλληλο χρόνο.

Μνημονεύουμε ἕνα χαρακτηριστικό περιστατικό: Ὁ Προκαθήμενος τῆς Ἑλλάδος, ὁ Ἀρχιεπίσκοπος **Χριστόδουλος**, κατεσκεύασε στήν Ἀίθουσα Συνεδριάσεων τῆς Ἱεραρχίας λίαν **Ὑψηλή Καθέδρα** γιά τόν ἑαυτό του, τρεῖς τέσσερες βαθμίδες ἐπάνω ἀπό τίς θέσεις τῶν ἄλλων Ἀρχιερέων. Πολύ γρήγορα, ὁ Διάδοχός του ὁ κ. **Ἱερώνυμος β΄, κατήργησε** τήν ὑπεροπτική καθέδρα καί ἐπανέφερε τήν θέσι στό ἴδιο ἐπίπεδο τῶν ἄλλων Ἐπισκόπων.

Οἱ ἄρχοντες τοῦ κόσμου τούτου δείχνουν συνετοί, χωρίς καί νά εἶναι

Ὁ Κύριος ἀναφέρει, «Ματθ. ια΄ 31. ... Ἀμὴν λέγω ὑμῖν ὅτι οἱ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι **προάγουσιν ὑμᾶς** εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ». Καί συνεχίζει μέ νόημα, «Ματθ. ια΄ 32. Ἦλθεν γὰρ Ἰωάννης πρὸς ὑμᾶς ἐν ὁδῷ δικαιοσύνης, καὶ οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ· οἱ δὲ τελῶναι καὶ αἱ πόρναι ἐπίστευσαν αὐτῷ· ὑμεῖς δὲ ἰδόντες οὐδὲ μετεμελήθητε ὕστερον τοῦ πιστεῦσαι αὐτῷ».

Τουτέστιν στήν περίπτωσί μας, ἰδού πῶς οἱ κοσμικοί Ἄρχοντες τῆς Εὐρώπης, μᾶς ἐκδιδάσκουν ἰσοτιμία καί μᾶς κατευθύνουν πρός δικαιοσύνην: Οἱ εἴκοσι ἐννέα (29) ***Ἀρχηγοί*** τῶν ***Ἐθνῶν***, μικρῶν καί μεγάλων, ἀναλαμβάνουν τήν Προεδρία τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως, ***ΑΠΑΝΤΕΣ***, ἀνά ἑξάμηνο, καί ***ἀλληλοδιαδόχως***, κατά σειράν (κατά τά ***πρεσβεῖα*** εἰσόδου των εἰς τήν Ε.Ε.), ἀνεξαρτήτως πληθυσμοῦ, ἐκτάσεως, πλούτου, ἤ δυνάμεως τῶν Κρατῶν τους.

Ἀλλά καί στό ***Εὐρωπαϊκό Κοινοβούλιο*** ἀντιπροσωπεύονται ***ἰσοτίμως***, περίπου ***450 ἑκατομμύρια*** πολίτες τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἕνωσης, καί αὐτό ἀποτελεῖται σήμερα ἀπό ***751 Εὐρωβουλευτές*** μέ ἴσα δικαιώματα λόγου καί ψήφου.

Ἀντιθέτως, κάποιοι ἐκπρόσωποι τοῦ ταπεινοῦ Ἰησοῦ, ἀναζητοῦν θρόνους ***πρωτοκαθεδρίας,*** καί μεθοδεύουν τεχνιέντως συστήματα ***ἀντικανονικῶν*** καταπιεστικῶν ***ἐπιβουλῶν*** κατά τῶν τοπικῶν Ἐκκλησιῶν.

Οἱ Ὀρθόδοξοι δέν εἴχαμε ποτέ θεούς-Καίσαρας οὔτε Πάπας-Ἀλαθήτους

Τό τονίζουμε πολλές φορές ὅτι ἐμεῖς εἴμεθα Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί καί μάλιστα Ρωμιοί-Ἕλληνες, διαπνεόμενοι ἀπό τό βαθύ πνεῦμα τῆς ***Ἐλευθερίας***, ἀπό τά χρόνια τῶν Ἀρχαίων προγόνων μας. Δέν ἔχουμε σχέσι μέ τό βαρβαρικό καταπιεστικό πνεῦμα, πού κυριάρχησε στήν Ρώμη μέ τούς «***θεούς-Καίσαρες»*** καί κατόπιν μέ ***Πάπες-Ἀλαθήτους***.

Ἄς μνημονεύσουμε ἕνα λίαν χαρακτηριστικό παράδειγμα Ἑλληνικῆς ἐλευθερίας. Στήν Ἀρχαία Σπάρτη τό πολίτευμα προέβλεπε ***Βασιλέα***. Ἀλλά καί ***πέντε Ἔφόρους***, γιά νά ἐποπτεύουν τό κράτος. Ὅταν ὁ Βασιλεύς εἰσήρχετο σέ δημοσίους χώρους, π.χ. στό θέατρο, ἅπαντες οἱ πολῖτες καί ἀξιωματοῦχοι ἔπρεπε νά ἐγερθοῦν πιμῶντας τόν Βασιλέα της. Μόνον οἱ ***πέντε Ἔφοροι*** παρέμεναν στή θέσι τους καθήμενοι, γιά νά δηλωθῆ ἡ ἀρχή ὅτι, καί ὁ Βασιλεύς δύναται νά καθαιρεθῆ, νά ἐξορισθῆ ἤ καί νά καταδικασθῆ εἰς θάνατον, ἀπό τούς πέντε ἐκείνους Ἄρχοντες.

Παρ' ἡμῖν, ***Ὑπερτάτη*** Ἀρχή ***Ἑκάστης*** Τοπικῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ***Ἱεραρχία*** της, δηλ. τό σύνολον τῶν Ἀρχιερέων, πού μποροῦν νά ἀποπέμψουν καί νά καθαιρέσουν ὁποιονδήποτε Προκαθήμενο, ὅπως τό ἔπραξε ἕως τώρα πολλές φορές. Ζῆ δέ ἀκόμη αὐτοφυλακισμένος ὁ ἀπομακρυνθείς Πατριάρχης κ. Εἰρηναῖος τῶν Ἱεροσολύμων. Κατ' ἀναλογίαν προτείνουμε, ὅταν εἰσέρχωνται οἱ Προκαθήμενοι στίς συνεδρίες τῆς Ἱ. Συνόδου, ἅπαντες οἱ Ἀρχιερεῖς νά παραμένουν ***καθήμενοι*** στίς ***θέσεις*** τους. Ἔτσι θά διακηρύσσεται ἡ πραγματικά ὑψίστη ἐξουσία τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Μερικοί Ἀρχιερεῖς φουσκώνουν τούς τίτλους των

Δυστυχῶς, ὑπάρχουν ἄνθρωποι πού ***φουσκώνουν*** τούς τίτλους των ἄνευ οὐσίας καί περιεχομένου. ***Μεγάλη Πατριαρχική Σύνοδος***, λένε γιά τήν Δική τους Σύνοδο οἱ Κωνσταντινουπολίτες, λές καί αὐτή εἶναι κάτι περισσότερο ἀπό τίς ἄλλες Συνόδους. Μέγας Πρωτοσύγκελλος, Μέγας Ἀρχιμανδρίτης, ***Μέγας Ἀρχιδιάκονος***, πτλοφοροῦνται μερικοί κληρικοί τους. Αὐτά τά πράγματα δέν εἶναι, οὔτε σοβαρά οὔτε Κανονικά. Οὔτε Χριστιανικά, οὔτε Ὀρθόδοξα, οὔτε Ἑλληνικά.

Καταθέτουμε ἕνα ἀπορητικό ἐρώτημα: Γιατί, κανείς «***Μέγας***» ἀπό ὅλους αὐτούς τούς κληρικούς, δέν μεταβαίνει ἔξω ἀπό τήν Ἁγία Σοφία, φορῶντας τά Ἱερά ***Ἄμφιά*** του, γιά νά τελέση δημοσίως ***Θεία Λειτουργία***; Καί ἄς τόν συλλάβουν....

Καταγράφουμε ἕνα στοιχεῖο γιά ἐκείνους πού αὐτοχαρακτηρίζονται «Μεγάλοι». Στήν Ἔφεσο ὑπάρχει τμῆμα ἑνός μεγάλου μαρμαρίνου ἀγάλματος. Εἶναι μόνον ἕνα ἀνθρώπινο ***πόδι,*** τό ὁποῖο πατᾶ ἐπάνω σέ μία ***σφαῖρα,*** πού συμβολίζει τή ***Γῆ.*** Τό ὑπόλοιπο σῶμα τοῦ ἀγάλματος ἐχάθη, καί δέν ὑπάρχει. Ἀνῆκε δέ σέ ἕνα ***Αὐτοκράτορα*** τῆς ***Ρώμης***, πού ἦτο τότε ὁ Κυρίαρχος ὅλης τῆς Γῆς. Ἐξεχάσθη δέ, ἀκόμη καί τό ὄνομά του. Αὐτός ὁ ***παγκόσμιος ἐξουσιαστής*** ἔχασε πολύ γρήγορα τή ζωή του, μέσα στό ***λουτρό***. Ἐκεῖ ***ἐπνίγη*** κατά φρικτό τρόπο καί πρωτότυπο τρόπο!

Ἰδού, οἱ ὑπερόπτες, αὐτοί πού νομίζουν ὅτι εἶναι «Μεγάλοι».

Ὅποιος μπορεῖ ἄς καταλάβη, διαφορετικά, ἄς ρωτήση αὐτούς πού καταλαβαίνουν

Ἐπειδή ἀναφερθήκαμε στό «***Κατέχον***» τήν Μ. Ἀσία Κράτος καί τήν ***βεβήλωσι*** διά τοῦ Κορανίου τῆς ***Ἁγίας Σοφίας***, συνεχίζουμε μέ νόημα...

Τί ἐπιθυμοῦμε νά ποῦμε; Τίποτε. Δέν γνωρίζουμε τίποτε. Ἀλλά, γενικῶς ὁμιλοῦμεν. Ἐπειδή ἐσχάτως, ἀρκετοί πονηροί ἀπέκτησαν μεγάλη δύναμι καί ἰσχύ, ἐμεῖς ἁπλῶς παραθέτουμε τά προφητικά διαχρονικά λόγια τοῦ ἰδίου τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ:

«Ματθ. κδ΄ 15. Ὅταν οὖν ἴδητε τὸ ***βδέλυγμα*** τῆς ***ἐρημώσεως*** τὸ ῥηθὲν διὰ Δανιὴλ τοῦ προφήτου ἑστὼς ἐν τόπῳ ἁγίῳ, ὁ ***ἀναγινώσκων νοείτω***, 24.16 τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη,...»

Ὀφείλουμε μέ σύνεσι νά σκεπτώμεθα, ἐν Πνεύματι κατά Θεόν... Ἀδελφέ μου, «***Νόει*** ἃ ***λέγω***» (Ἱ. Χρυσοστόμου).

Ἐσαλεύθη ἡ ἑνότης τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας μέ τούς χειρισμούς τοῦ Πατριάρχου

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τμῆμα μουσουλμανικῶν σπουδῶν μέ τίς εὐλογίες τῶν ἰδίων τῶν καθηγητῶν, ἔκανε ἔκκληση πρός τούς Ὀροδόξους προκαθημένους «νά συνειδητοποιήσουν τήν εὐθύνη τους» καί μάλιστα τονίζουν ὅτι «ὑποκρύπτονται ἀτομικές ἀποσχιστικές σκοπιμότητες , ἀπό Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες».

Ὁ Σεβ. Μεσσηνίας κ. Χρυσόστομος σέ συνέντευξη πού παραχώρησε εἶπε ὅτι «πίσω ἀπό τίς ἀποφάσεις τῶν Ἐκκλησιῶν νά μή παραβρεθοῦν στήν Μεγάλη Σύνοδο, παίζονται πολιτικά παιχνίδια καί ἐκκλησιαστικές διπλωματίες, μέ σκοπό κάποιοι νά γίνουν συνδιαχειριστές στόν συντονιστικό ρόλο μέ τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο».

Ὁ Ο.Τ. ὅλη αὐτή τήν περίοδο μέ τήν ἀρθρογραφία του τονίζει ὅτι ἡ Σύνοδος αὐτή πρέπει νά ἀποτραπῆ, γιά νά ἀποφευχθοῦν οἱ συγκρούσεις καί τά σχίσματα μέσα στήν Ἐκκλησία. Οἱ ἐξελίξεις τόν δικαιώνουν, ἀφοῦ μία ἑβδομάδα πρίν τήν σύγκληση ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία ἔχει διχασθῆ. Ὁ Σεβ. Μεσσηνίας σέ ἄλλο σημεῖο τῆς συνέντευξής του τονίζει ὅτι «ἐάν δέν παραβρεθοῦν ὅλες οἱ Ἐκκλησίες, τότε τό γεγονός αὐτό θά τραυματίσει τήν εἰκόνα τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας». Διχασμό γιά τόν ὁποῖο ἔχει τήν ἀποκλειστική εὐθύνη ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως μέ τίς ἐνέργειές του, μέ τίς ὁποῖες ἀποσκοποῦσε νά ἐλέγξη τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία πιέζοντας ὅλες τίς κατά τόπους Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες νά τόν ἀποδεχθοῦν ὡς αὐθεντία ὅλης τῆς Ἐκκλησίας, ὡς Πρῶτον ἄνευ ἴσων.

Δυστυχῶς, τό χρονίζον πρόβλημα τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας σέ ἑλληνόφωνες καί σλαβόφωνες μέ τούς χειρισμούς τοῦ Πατριάρχου ἤλθε στήν ἐπιφάνεια. Ὁ Πατριάρχης γνώριζε ὅτι τό Πατριαρχεῖο Μόσχας προσπαθεῖ νά βάλη ὑπό τήν σκέπη του τίς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες ἔχοντας ἐθνικές ἐπιδιώξεις καί θά ἔπρεπε νά ἦταν πολύ προσεκτικός στίς ἐνέργειές του καί νά λειτουργῆ ὡς Ἐπίσκοπος μεταξύ ἴσων Ἐπισκόπων, ὥστε νά μή τραυματίζόταν ἡ ἑνότητα τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας. Ἔτσι ἡ σύγκληση τῆς Μεγάλης Συνόδου χωρίς δύο Πατριαρχεῖα καί δύο ἤ τρεῖς Τοπικές Ἐκκλησίες θά ἔχη σάν ἀποτέλεσμα νά ἐπιτείνη ἀκόμα περισσότερο τό ἤδη δημιουργηθέν πρόβλημα.

Σέ περίπτωση πού τελικά θά συγκληθῆ ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος θά εἶναι καθοριστικός ὁ ρόλος καί οἱ εὐθύνες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, ἀφοῦ εἶναι ἡ μόνη Ἐκκλησία πού ἔχει τήν δυνατότητα ἀλλά καί τό σθένος ἀφ' ἑνός νά μείνη ἑδραία στά δόγματα τῶν Πατέρων καί ἀφ' ἑτέρου νά φέρη σέ συνεννόηση τά δύο Πατριαρχεῖα. Αὐτό ὅμως σημαίνει τήν ἀπόλυτη ἑνότητα μεταξύ τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας γύρω ἀπό τό πρόσωπο τοῦ Μακαριωτάτου, ἀλλά καί ὁ Μακαριώτατος θά πρέπη νά μείνη ἀπαρασάλευτος σέ αὐτά πού παραδόθηκαν ἀπό τούς Πατέρες τῶν ἑπτά Οἰκουμενικῶν Συνόδων.

Λατινόφρονες ἐπί αἰῶνας τυμπανιαῖοι*

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

νήν, νά εἰδοποιήση τούς Πατέρας τῆς Μονῆς, ὅτι ἔρχονται οἱ ἐχθροί τοῦ Υἱοῦ της, καί νά μή τούς δεχθῶσιν εἰς τήν Μονήν (τόν Βασιλέα Μιχαήλ Παλαιολόγον καί Πατριάρχην Βέκκον), ἀλλά νά τούς ἐλέγξωσι, καί οἱ δυνάμενοι, νά παραμείνωσι καί λάβουν μαρτυρικόν θάνατον, ὑπέρ τῶν ὀρθοδόξων δογμάτων τῆς Ἁγίας Ἐκκλησίας μας. Διό ὁ ἅγιος Ἡγούμενος μετά εἰκοσιέξ (26) ἀδελφῶν, περικλεισθέντες εἰς τόν Πύργον τῆς Μονῆς καί τούς Λατινόφρονας ἐξελέγχοντες, ὑπέστησαν τόν διά πυρός μαρτυρικόν θάνατον.

Τοιαῦται μαρτυρικαί ἀθλήσεις καί ἔλεγχοι καί ὁμολογίαι συνέβησαν καί εἰς ἄλλας Μονάς. Εἰς τήν ἱεράν Μονήν Βατοπαιδίου, ἐπειδή τούς ἐξήλεγξαν ὡς αἱρετικούς, τόν μέν Ἡγούμενον Εὐθύμιον δέσαντες μέ ἀλύσεις κατεπόντισαν εἰς τήν θάλασσαν, ἑτέρους δέ δώδεκα Μοναχούς ἀπηγχόνισαν εἰς τόπον λεγόμεν Φουρκοβούνιον. Τά αὐτά περίπου ἔλαβον χώραν καί εἰς τήν ἱεράν Μονήν τῶν Ἰβήρων, ἐπειδή δέν τούς ἐδέχθησαν, ἀλλά τούς ἤλεγξαν ὡς αἱρετικούς, οἱ μέν κατεποντίσθησαν μετά τοῦ πλοίου, οἱ δέ ἀπήχθησαν ὡς αἰχμάλωτοι.

Ἐπίσης καί εἰς τήν Σκήτην τῶν Καρυῶν, ἐπειδή δέν τούς ἐδέχθησαν ἀλλά τούς ἤλεγξαν, ὡς παραβάτας τῶν πατρίων δογμάτων καί ὡς αἱρετικούς, τόν μέν πρῶτον ἀπηγχόνισαν, τούς δέ λοιπούς διά ξίφους ἐφόνευσαν, ὡς τά ἅγια λείψανα αὐτῶν, οἱ τοῦ καιροῦ Πατέρας ἐναπέθεντο εἰς τήν εἴσοδον τοῦ ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Πρωτάτου, πρός αἰωνίαν ὑπόμνησιν ἡμῶν καί διδασκαλίαν.

Καί τοιαῦτα μέν συνέβησαν εἰς τούς μή ἀποδεξαμένους, ἀλλ' ἐλέγξαντας αὐτούς τούς Λατινίζοντας ἑνωτικούς. Ἴδωμεν δέ τί ἐπηκολούθησεν εἰς τούς φιλικῶς αὐτούς ὑποδεξαμένους καί συλλειτουργήσαντας. Εἰς μέν τήν Μονήν Ξηροποτάμου ἐν ὥρᾳ τῆς Λειτουργίας, ἔγινε πυρκαγιά καί σεισμός μέγας μετ' ἤχου καί βοῆς. Καί τόν μέν Ναόν κατέβαλε, τούς δέ ἐν αὐτῷ ἱερεῖς τῆς αἰσχύνης κατέχωσε, καί τά τείχη τῆς Μονῆς ἀνέτρεψε, ἕνα μόνον καταλιπών κεκλιμένον εἰς σημεῖον. Ὁ δέ Βασιλεύς καί οἱ σύν αὐτῷ ταῦτα ἰδόντες, ἐν πολλῇ καταισχύνῃ ἀνεχώρησαν, ὁ δέ μύκης (μανιτάρι), ὁ ὁποῖος ἐφύτρωνε μέ 40 κλώνους ὑπό τήν ἁγίαν Τράπεζαν ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν ἁγίων Τεσσαράκοντα οὐκέτι πλέον ἐφύτρωσεν, ὡς βεβηλωθέντος τοῦ Θυσιαστηρίου.

Οἱ τυμπανιαῖοι μοναχοὶ τοῦ Ἁγ. Ὄρους

Ἄς ἴδωμεν καί εἰς τήν Μεγ. Λαύραν, ὅπου τοὺς ὑπεδέχθησαν μετά κωδωνοκρουσιῶν· καί ἐκεῖ βλέπομεν ὅτι ἐπηκολούθησαν ἔτι φοβερώτερα, φρίκης καί τρόμου γέμοντα. Καθώς ἡ ἀψευδής παράδοσις διέσωσε καί ἕως τάς ἡμέρας ἡμῶν παρέδωσεν, ἀκούσατε.

Ὁ μέν Ἱεροδιάκονος Λαυριώτης ὁ συλλειτουργήσας ἐν αὐτῇ τῇ λειτουργίᾳ, ὑπό θεηλάτου ὀργῆς καταληφθείς, τό ζῆν ἐξεμέτρησε ἀναλύσας ὡς κηρός ὑπό πυρός φλεγόμενος· οἱ δέ συλλειτουργήσαντες Ἱερομόναχοι ἑπτά (7) κατ' ἄλλους ἕνδεκα (11), μετά θάνατον εὑρέθησαν **ἄλυτοι, τυμπανιαῖοι, ἀφωρισμένοι,** τούς ὁποίους μέχρι τέλους τοῦ 19ου αἰῶνος τά λείψανά των εἶχον εἰς τόν νάρθηκα τοῦ κοιμητηρίου «οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι» εἰς κοινήν θέαν τό μέν πρός διδασκαλίαν καί σωφρονισμόν τῶν ἐπιγενομένων γενεῶν, τό δέ ὅπως οἱ βλέποντες αὐτούς, σπλαγχνιζόμενοι, εὔχονται ὑπέρ αὐτῶν, ἵνα ὁ Κύριος τούς συγχωρήση καί διαλύση τά τυμπανιαῖα αὐτῶν σώματα, εἰς γῆν ἐξ ἧς ἐλήφθησαν. Παρέλειψα νά εἴπω ὅτι καί ἡ ζωγραφία τῆς Ἐκκλησίας ἐμαύρισεν, ἀνεκαινίσθη δέ ὕστερον κατά τό ἔτος 1544 ὑπό τοῦ διασήμου ζωγράφου Θεοφάνους.

Διά τά περί ὧν ὁ λόγος τυμπανιαῖα ἄλυτα (ἀφωρισμένα) σώματα, διεσώθη καί ἄχρι σήμερον ἱστορεῖται μικρόν τι ἐπεισόδιον. Τῶν Βαρδουναρέων (ἡμιονηγῶν) ποτέ ἐν εὐθυμίᾳ ἐκ μέθης τελούντων, ἔκαμον στοίχημα μέ γενναῖόν τι χρηματικόν ἐπίδομα· ἐκεῖνος πού θά εἶχε τό θάρρος καί τήν ψυχραιμίαν, νά λάβῃ ἓν πτῶμα ἀφωρισμένον νά τό μεταφέρῃ ἐκεῖ ὅπου διεσκέδαζον, νά κερδίζῃ τά χρήματα· καί πράγματι εὑρέθη εἷς τολμηρός, ὅστις μέ τό πιστόλιον εἰς τάς χεῖρας μετέφερε τό τοιοῦτον ἀπαίσιον λείψανον καί ἐκέρδισε τό καταβληθέν χρηματικόν ἐπίδομα ὡς στοίχημα.

Ἐπίσης ἡ παράδοσις διασώζει ὅτι προσκυνητής τις, εὐαίσθητος ὑπάρχων, ὡς ἐπλησίασε καί **εἶδε τά κατάμαυρα τυμπανιαῖα σώματα, μέ τά μαλλιά, μέ τούς μεγάλους γαμψούς ὄνυχας, μέ τά στόματα ἀνοικτά, ὅπου ἐλευθέρως οἱ ποντικοί εἰσήρχοντο καί ἐξήρχοντο,** τόσον ἐφοβήθη, ὥστε αὐθωρεί ἀπέθανεν ἐκ συγκοπῆς τῆς καρδίας. Τό τοιοῦτον ἔγινεν αἰτία νά τούς ἀπομακρύνουν ἐκ τῆς Μονῆς καί τούς ὑπῆγον εἰς τά παράλια τῆς Ρουμανικῆς Σκήτης, καί τούς περιέκλεισαν εἰς ἕνα στήλαιον δυσανάβατον καί ἀπόκρημνον, ἀλλ' ἐπειδή καί ἐκεῖ οἱ περίεργοι δέν ἔπαυον νά τούς ἐπισκέπτωνται νά τούς βλέπουν καί νά τούς φωτογραφίζουν, διά τοῦτο τώρα ἐσχάτως ἐνέφραξαν διά λίθων κτιστῶν τελείως τήν θύραν τοῦ στηλαίου, καί ἔγινε τελείως ἀγνώριστον τό τοιοῦτον στήλαιον, τό περικλεῖον τούς τοιούτους ἀφωρισμένους ἑνωτ

Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης: «Δὲν γνωρίζαμε τίποτε»

Εἰς τὴν κ. Κάτια Τσιμπλάκη καὶ τὸ cnn.gr παρεχώρησε τὴν 6ην Ἰουνίου 2016 συνέντευξιν ὁ Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπος Κρήτης κ. Εἰρηναῖος. Εἰς ἐρώτησιν τῆς δημοσιογράφου διὰ ποῖον λόγον συγκαλεῖται ἡ Μ. Σύνοδος εἰς τὴν Κρήτην ὁ Σεβασμιώτατος ἀπήντησε: «Δὲν θέλω νὰ κρίνω καὶ νὰ ἀξιολογήσω τί κάνει ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, διότι ὅ,τι κάνει εἶναι ὑπέροχο...ἔτσι ἔκρινε καλὸ χωρὶς ἐμεῖς νὰ ξέρουμε τίποτα». Αἱ συμπροσευχαὶ τοῦ Πατριάρχου εἶναι ἐπίσης ὑπέροχοι;! Πάντως διὰ τῶν λόγων του ἐπεβεβαίωσεν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον πρῶτος ὁ Ο.Τ. εἶχε δημοσιεύσει, δηλ. ὅτι ὁ Πατριάρχης Κων/πόλεως ἀπεφάσισε τὴν τοποθεσίαν χωρὶς νὰ ἐρωτήση κανένα!

Μετὰ λύπης εἰς τοὺς λόγους τοῦ Σεβασμιωτάτου παρατηροῦμεν ὅτι θεωρεῖ πῶς ἡ Ἐκκλησία τῆς Κρήτης εἶναι ἁπλῶς ὑποκειμένη εἰς τὸν Πατριάρχην, ὁ ὁποῖος ἔχει τὴν ἐξουσίαν, ὅπως ἀκριβῶς ὁ Πάπας, νὰ ἐπεμβαίνη ἄνευ ἀδείας εἰς τὰ ἐσωτερικά της ζητήματα. Ὡς εἶναι γνωστὸν αἱ Αὐτόνομοι Ἐκκλησίαι δὲν διαφέρουν εἰς τίποτε ἀπὸ τὰς Αὐτοκεφάλους παρὰ μόνον εἰς τὴν ἐκλογὴν τοῦ Προκαθημένου τους, ἀλλὰ ἡ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησιολογία δὲν ἀπασχολεῖ τοὺς Ἱεράρχας τῆς Κρήτης… Ἐφάνη αὐτὸ ὅταν ὁ Σεβ. Σητείας ὡμίλησε περὶ «θεϊκῆς ἀποστολῆς τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου»!

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος ἀνεφέρθη ἐπίσης εἰς τὴν συγκυρίαν τῆς συμπληρώσεως 50 ἐτῶν ἀπὸ τὴν μεταφορὰν τῆς τιμίας Κάρας τοῦ Ἁγίου Τίτου ἀπὸ τὴν ἔδραν τοῦ Παπισμοῦ εἰς τὴν Κρήτην. Τυγχάνει ἁπλῶς σύμπτωσις;…

Ὁ Σεβ. Ἠλείας ὑπέρμαχος τῆς Μ. Συνόδου

Μετὰ τὰς πρὸ μηνῶν δηλώσεις του διὰ τὸ Τέμενος εἰς τὰς Ἀθήνας, μὲ τὰς ὁποίας ἐπίκρανε πολλούς, ὁ Σεβ. Ἠλείας προέβη εἰς δηλώσεις σχετικὰ μὲ τὴν Μ. Σύνοδον. Ὁ ἴδιος ἐπιθυμεῖ τὴν σύγκλησίν της, καθὼς συμμετεῖχε καὶ τὸν Ἰανουάριον εἰς τὴν συνεδρίασιν τῆς Γενεύης. Ἐρωτᾶ ὅμως τοὺς ὑπολοίπους Ἱεράρχας, οἱ ὁποῖοι δὲν ἦσαν παρόντες καὶ ἔλαβαν τὰ κείμενα εἰς τὰς χεῖρας τους μόλις πρὸ τριμήνου κατὰ πόσον συμφωνοῦν; Νὰ ὑπενθυμίσωμεν πάντως ὅτι τὸ 1/3 τῶν Ἱεραρχῶν τὸν Ἰανουάριον εἶχε ταχθῆ κατά. Καὶ λογικὸν εἶναι, ἂν ἀναλογισθῆ κανεὶς μόνον τὸ κόστος. Ὁ ἴδιος ὁ Σεβασμιώτατος προέβη εἰς τὴν ἀποκάλυψιν ὅτι τὰ ἔξοδα τῆς ἀντιπροσωπίας θὰ εἶναι κατὰ προσέγγισιν 120.000 εὐρώ (!) πρᾶγμα ἀνεπίτρεπτον, ὅταν σχεδὸν οἱ μισοὶ Ἕλληνες εὑρίσκονται εἰς τὸ ὅριον ἢ κάτω ἀπὸ τὸ ὅριον τῆς πτωχείας. Αὐτὸ εἶχαν καταλάβει πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἱεράρχας, ἀκόμη καὶ ὅσοι δὲν συμμερίζονται ὑποχρεωτικῶς τὰς ἀντιοικουμενιστικὰς ἐνστάσεις περὶ τῶν κειμένων τῆς Μ. Συνόδου, ὅτι δηλ. δὲν εἶναι καιρὸς διὰ παγκοσμίους φιέστας. Ὀφείλομεν πάντως νὰ ἀναγνωρίσωμεν τὴν εἰλικρίνειαν τοῦ Σεβ. Ἠλείας, ὁ ὁποῖος εὐθαρσῶς ἐξέφρασε τὴν ἄποψιν ὅτι «δὲν ἔχει ἀκόμη καλὰ προπαρασκευαστεῖ ἡ Σύνοδος», ἐννοῶν ὅτι παρὰ τὴν πολυετῆ προετοιμασίαν ἐπεσπεύθη βιαίως ὑπὸ τοῦ Φαναρίου, ὡς μὴ ὤφελε. Ἐπειδὴ ἡ βιασύνη αὐτὴ εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιφέρη διάλυσιν τῆς ἑνότητος εἰς τὴν Ὀρθοδοξίαν, δὲν θὰ ἦτο καλύτερον νὰ ἀνεβάλετο; Δὲν θὰ ἔπρεπε ὡς γηραιὸς Ἱεράρχης νὰ προβάλη τὴν σύνεσιν;

Ὁ Σεβ. Λαγκαδᾶ κατὰ Ἀγιορειτῶν

Ὁ Σεβ. Λαγκαδᾶ παρεχώρησε συνέντευξιν εἰς τὴν romfea.gr τῆς 8ης Ἰουνίου 2016 σχετικὰ μὲ τὴν Μ. Σύνοδον. Εἰς τὴν συνέντευξιν αὐτὴν ὁ Σεβασμιώτατος ἐδήλωσεν ὅτι «εἶναι παραπληροφορημένοι οἱ Ἀγιορεῖτες», οἱ ὁποῖοι ἀντιδροῦν καὶ ὅτι κακῶς πολλοὶ «ἄρχισαν νὰ ἀντιδροῦν πρὶν τὴν σύγκλησιν» τῆς Μ. Συνόδου. Ὁ Σεβασμιώτατος ἔχει μελετήσει τὰ πρὸς ψήφισιν κείμενα; Ἂν τὰ ἔχη μελετήσει καὶ δὲν ἐγείρη ἐνστάσεις σημαίνει ὅτι συμφωνεῖ! Ἔχει κατανοήσει πλήρως τὰ ἐπιχειρήματα ὅσων διατυπώνουν ἀντιρρήσεις; Ἐξέφρασε, μάλιστα, τὴν ἄποψιν ὅτι εἰς τὴν Ἱεραρχίαν «διαφωνίαι ὑπῆρξαν μόνον διὰ διατυπώσεις καὶ ὄχι ἐπὶ τῆς οὐσίας». Ὑπενθυμίζομεν ὅτι καὶ τὸ «ὁμοούσιος» ἀπὸ τὸ «ὁμοιούσιος» θέμα διατυπώσεως εἶναι… Ἐπέμεινεν εἰς τὴν ἄποψιν ὅτι «δὲν ὑπάρχει ἀποδοχὴ τῆς θεωρίας τῶν κλάδων» εἰς τὰ κείμενα καὶ ὅτι ἡ Μ. Σύνοδος «εἶναι παγκόσμιον γεγονὸς καὶ σαφῶς ὑπάρχει ἡ δυνατότητα νὰ ὑπάρξουν παρατηρηταί»! Ἐρωτῶμεν τὸν Σεβασμιώτατον: συμφώνως πρὸς τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας ἐκαλοῦντο παρατηρηταὶ εἰς Συνόδους; Τὴν ἀντιπαραδοσιακότητα τῆς Συνόδου ἀπεδέχεται καὶ ὁ ἴδιος λέγων «ἡ Μ. Σύνοδος ἔχει ἄλλας δομὰς εἰς σχέσιν πρὸς τὰς γνωστὰς ὡς μέχρι σήμερα συνόδους». Χαίρονται οἱ Ἱεράρχαι ὅτι θὰ πρωτοτυπήσουν δι' ἑνὸς νέου εἴδους «Συνάξεως»;! Καὶ ὁ ἴδιος ὅμως διαπνέεται δυστυχῶς ἀπὸ τὴν ἄποψιν ὅτι «ἂν εἴχαμε θέματα ποὺ ἀφοροῦσαν καὶ τοὺς ἑτεροδόξους θὰ μπορούσαμε νὰ τοὺς εἴχαμε προσκαλέσει καὶ νὰ κάναμε μία οἰκουμενικὴ σύνοδο»!

Ἐπίθεσις τοῦ Σεβ. Κυδωνίας

Εἰς κήρυγμά του κατὰ τὴν θ. Λειτουργίαν εἰς τὸν Ἱ. Ν. Ἀναλήψεως εἰς τὸ Δαράτσον Χανίων, ὁ Σεβ. Κυδωνίας κατεφέρθη ἄνευ ψυχραιμίας ἐναντίον ὅσων ἀντιδροῦν εἰς τὴν Μ. Σύνοδον. Δυστυχῶς, οἱ προσκείμενοι εἰς τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως συνεχῶς ὁμιλοῦν ἐναντίον τοῦ ἐθνικισμοῦ καὶ τοῦ ζηλωτισμοῦ, ὅμως ποτὲ ἐναντίον τοῦ Οἰκουμενισμοῦ! Δὲν ἠκούσθησαν πάντως ἀπὸ τὰ χείλη τοῦ Ἀρχιερέως ἐπιχειρήματα. Ὡς κατέστη γνωστὸν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα τῆς Ἱ. Μ. Κυδωνίας τῆς 10ης Ἰουνίου 2016:

«Βλέπουμε ἔντονα τὶς τελευταῖες ἡμέρες μία παραπληροφόρηση ποὺ προσπαθοῦν κάποιοι νὰ προβάλουν ἐνόψει τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου, ἁπλὰ γιὰ νὰ ἐκφράσουνε τὴν ἄποψή τους. Πρῶτα ἀπ' ὅλα θὰ πρέπει νὰ τονίσουμε ὅτι ἡ Σύνοδος ποὺ πρόκειται νὰ γίνει, δίνει ἰδιαίτερη τιμὴ γιὰ τὸν τόπο μας καὶ ἔχει σχέση μὲ Ὀρθοδόξους καὶ μόνο Χριστιανούς. Μόνο οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες θὰ συμμετέχουν. Ὅλα ὅσα λένε καὶ ἀκούγονται ἀπὸ ὅλους ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ εἶναι οἱ πρῶτοι, γιὰ νὰ ἐκφράζονται μὲ αὐτὸν τὸ τρόπο, εἶναι καλύτερα νὰ σκεφτοῦν ὅλοι αὐτοὶ τὴν αἵρεση τοῦ Ἐθνικισμοῦ καὶ τὴν αἵρεση τοῦ Ζηλωτισμοῦ ποὺ ἀνέκαθεν στὴν Ἐκκλησία εἶχε φέρει τόσα καὶ τόσα δεινὰ καὶ τὰ ὑπόλοιπα ἂς τὰ ἀφήσουμε στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν Ἐκκλησία, γιὰ νὰ ἐκφραστεῖ καὶ νὰ ὁμιλήσει».

Ὁ Σεβ. Γαλλίας ὑπὲρ τοῦ β΄ γάμου κληρικῶν;

Ὁ Σεβ. Γαλλίας παρεχώρησε συνέντευξιν, κατὰ τὴν ὁποίαν μεταξὺ ἄλλων ἐδήλωσεν ἐμμέσως πλὴν σαφῶς ὅτι τὸ Πατριαρχεῖον Κων/πόλεως ἀφήνει ἀνοικτὴ τὴν ἔγκρισιν τοῦ δευτέρου γάμου τῶν κληρικῶν. Ἡ ἀποκάλυψις εἶναι σημαντικὴ ἐν ὄψει τῆς συζητήσεως τοῦ θέματος εἰς τὴν Μ. Σύνοδον. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ τὴν ἱστοσελίδα neakriti.gr τῆς 6ης Ἰουνίου 2016:

«Ἡ "Νέα Κρήτη", ἔχοντας δεχτεῖ κατὰ καιροὺς σχετικὲς πιέσεις ἀπὸ ἱερεῖς, ἔθεσε ἐξάλλου καὶ τὸ ζήτημα τοῦ δεύτερου γάμου ἑνὸς ἱερέα, στὴν περίπτωση ποὺ ἡ σύζυγός του ἔχει πεθάνει. Ὑπάρχουν ἀρκετοὶ ἱερεῖς στὸ Ἡράκλειο ποὺ συζοῦν μὲ νέα σύντροφο, ἀλλὰ δὲν ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ τὴν παντρευτοῦν. Ὁ Μητροπολίτης Γαλλίας Ἐμμανουὴλ ἀπαντᾶ γιὰ τὸ σοβαρὸ αὐτὸ ζήτημα:

«Αὐτὸ τὸ ζήτημα δὲν ἔχει ἀπασχολήσει μόνο τώρα τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Ὁ Πατριάρχης ὁ ἴδιος τὸ ἔχει θέσει ἐπανειλημμένως. Ἀλλὰ δὲν μπορεῖ νὰ πάρει ἡ Ἐκκλησία ἡ δική μας μία μονομερῆ ἀπόφαση. Πρέπει νὰ εἶναι μία ἀπόφαση πανορθόδοξη. Κι ἐνῶ εἶναι τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο πιὸ διαλλακτικό, ἐντούτοις ἐμεῖς δὲν μποροῦμε νὰ πάρουμε μία ἀπόφαση σὲ ὅ,τι ἀφορᾶ τὸ δεύτερο γάμο τῶν κληρικῶν, ἐὰν δὲν εἶναι μία ἀπόφαση ἡ ὁποία ἀπηχεῖ καὶ τὶς θέσεις καὶ τῶν ἄλλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν».

«Τὸ ράσο μένει πιστὸ σὲ αὐτὸ τὸν τόπο»

Εἰς ἐκδήλωσιν εἰς Βόλον ὁ π. Γεώργιος Μεταλληνὸς ὡμίλησε διὰ τοὺς κινδύνους ποὺ διατρέχει ἡ Χώρα μας καθὼς τὴν Ὀρθόδοξον καὶ Ἑλληνικὴν παράδοσιν ὑποσκάπτουν τὰ κομματικὰ συμφέροντα. Ὡς ἐπληροφορήθημεν ἀπὸ ἄρθρον τῆς κ. Γλυκερίας Ὑδραίου εἰς τὴν ἐφημερίδα «ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΜΑΓΝΗΣΙΑΣ» τῆς 24ης Μαΐου 2016:

«Ὁ Πρωτ. Γεώργιος Μεταλληνὸς ἦταν μεταξὺ τῶν ὁμιλητῶν τῆς ἐκδήλωσης-ἀφιέρωμα στὸν Ἀλέξανδρο Μωραϊτίδη καὶ ὑπογράμμισε ὅτι κάθε μορφὴ «κρατίας» ἔχει καταβαραθρώσει αὐτὸ τὸν τόπο εἴτε μὲ τὴν ἔννοια τῆς ὑποταγῆς καὶ κατοχῆς εἴτε μὲ τὴν ἔννοια τοῦ ἐπηρεασμοῦ». Ὁ διακεκριμένος ὁμιλητής τόνισε ὅτι «ἀπειλεῖται ἡ ψυχὴ τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἡ ψυχὴ τῶν Ἑλλήνων καὶ σὲ αὐτὸ τὸ θέμα χρειάζεται ἡ παρουσία τῶν παραγόντων ἐκείνων ποὺ σώζουν τὴν ταυτότητα», ἐνῶ πρόσθεσε ὅτι «ὁ οὐσιαστικότερος παράγοντας σὲ ὅλες τὶς περιπτώσεις τῆς δουλείας μας, τῶν ἐθνικῶν περιπετειῶν μας, ὁ παράγοντας ποὺ σώζει τὴν ταυτότητά μας, εἶναι ὁ Ἐκκλησιαστικὸς χῶρος… Ἡ Ἑλλὰς καὶ ἡ παράδοση τῆς Ἑλλάδος, ἡ Ἑλληνορθοδοξία δὲν εἶναι στὸ ἴδιο ὕψος ποὺ πρέπει, γιατί προέχουν τὰ ἀτομικὰ καὶ κομματικὰ συμφέροντα». Ὁ ἴδιος ἐκτιμᾶ ὅτι ἡ πορεία πρὸς τὸ μέλλον εἶναι δύσκολη, ἀλλὰ παρατήρησε ὅτι «ἡ ἀγκαλιὰ ποὺ μᾶς κρατάει συνεχῶς σὲ ἐπαφὴ μὲ τὰ στοιχεῖα τῆς ταυτότητός μας, εἶναι ἡ λατρεία τῆς Ἐκκλησίας μας»... Πρόσθεσε ὅτι "ἔχουμε πολλὰ ἀρνητικὰ παραδείγματα, ἀλλὰ εἶναι ἐλάχιστα μπροστὰ στὸ σύνολο τῶν ἀγωνιζομένων κληρικῶν. Τὸ ράσο μένει πιστὸ σὲ αὐτὸ τὸν τόπο"».

Δὲν θὰ μετάσχη εἰς τὴν Μ. Σύνοδον ἡ Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας

Αἱ Ἐκκλησίαι τῆς Ἀντιοχείας, Ρωσίας, Γεωργίας, Σερβίας καὶ Βουλγαρίας δὲν δὰ προσέλθουν εἰς τὴν Μ. Σύνοδον. Παραδέτομεν τμῆμα ἀπὸ τὸ ἀνακοινωθὲν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας τῆς 13ης Ἰουνίου 2016:

«Ὁ Κανονισμὸς μεταξὺ ἄλλων προβλέπει ὅτι ἡ Σύνοδος «συγκαλεῖται ὑπὸ τῆς Α. Θ. Παναγιότητος τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριάρχου, συμφρονούντων καὶ τῶν Μακαριωτάτων Προκαθημένων πασῶν τῶν ὑπὸ πάντων ἀνεγνωρισμένων κατὰ τόπους αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν» (ἄρθ.1).

…ἡ Ἱερὰ Σύνοδος ὑπογράμμισε ὅτι οὐσιαστικὲς τροπολογίες στὰ σχέδια τῶν συνοδικῶν κειμένων, οἱ ὁποῖες ἐν πολλοῖς συγκλίνουν μὲ τὶς προτάσεις τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας, ὑποβάλλονται καὶ ἀπὸ τὶς Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες **Γεωργίας, Σερβίας, Βουλγαρίας καὶ Ἑλλάδος καθὼς καὶ ἀπὸ τὴν Ἱερὰ Κοινότητα τοῦ Ἁγίου Ὄρους.** Καὶ αὐτὲς οἱ τροπολογίες χρήζουν ἐπιμελοῦς ἀξιολογήσεως ἐπὶ τῷ σκοπῷ τῆς ἀναζητήσεως τῆς πανορθοδόξου συναινέσεως, τῆς ἀπαραίτητης διὰ τὶς συνοδικὲς ἀποφάσεις…

Τὰ ὡς ἄνω καθὼς καὶ τὸ τὴν ὥρα τῆς συνεδριάσεως «ἀβέβαιον τῆς συμμετοχῆς τοῦ Πατριαρχείου Ἀντιοχείας στὴν Ἁγία καὶ Μεγάλη Σύνοδο, ὅπως καὶ ἡ ἔλλειψη τῆς προκαταρκτικῆς ὁμοφωνίας ἐπὶ τοῦ σχεδίου τοῦ Κανονισμοῦ τῆς Συνόδου καὶ τοῦ κειμένου 'Τὸ μυστήριο τοῦ Γάμου καὶ τὰ κωλύματα αὐτοῦ'» κίνησαν τὴν Ἱερὰ Σύνοδο νὰ δεχθεῖ τὴν ἀνάγκη τῶν ἄνευ ἀναβολῆς πανορθοδόξων ἐνεργειῶν καὶ νὰ ὑποβάλει πρόταση στὸν Παναγιώτατο Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖο μέχρι τὶς 10 Ἰουνίου,τὸ ἀργότερον, νὰ συγκαλέσει ἔκτακτη Πανορθόδοξη Προσυνοδικὴ Διάσκεψη πρὸς ἀξιολόγηση καὶ ἀντιμετώπιση τῆς ἐκτάκτου καταστάσεως, προκειμένου κατόπιν τοιαύτης συνεδριάσεως οἱ Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες νὰ ἀποφανθοῦν περὶ τῆς συγκλήσεως τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου στὶς προκαθορισμένες ἡμερομηνίες.

Στὴν ἀπάντησή του (Γράμμα ὑπ'ἀριθμ. Πρωτ. 676 καὶ ἡμερομ. 9η Ἰουνίου 2016) ὁ Παναγιώτατος Πατριάρχης Βαρθολομαῖος ἀναφέρει ὅτι ὑπὸ τῆς Ἁγίας καὶ Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως «νέα ἔκτακτος Προσυνοδικὴ Πανορθόδοξος Διάσκεψις δὲν ἐκρίθη δυνατὴ μὴ ὑπάρχοντος θεσμικοῦ πλαισίου διὰ τὴν σύκλησιν αὐτῆς καὶ μάλιστα ἐλάχιστας ἡμέρας πρό τῆς…ἐνάρξεως τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου». «Ὅσον ἀφορᾶ εἰς τὰς ἐπιφυλάξεις ἀδελφῶν τινων Ἐκκλησιῶν καὶ τὸ ἀβέβαιον τῆς συμμετοχῆς αὐτῶν εἰς τὴν Σύνοδον» ὁ Προκαθήμενος τῆς Κωνσταντινουπολίτιδος Ἐκκλησίας εἶναι πεπεισμένος ὅτι «θέλουσιν εὐοδωθῆ αἱ καταβαλλόμεναι προσπάθειαι ὅπως ἀρθῶσι τὰ παρεμβαλλόμενα ἐμπόδια καὶ συμμετάσχωσιν ἅπασαι αἱ Ἐκκλησίαι εἰς τὴν Ἁγίαν καὶ Μεγάλην Σύνοδον, ἡ ἀναβολὴ ἢ ματαίωσις τῆς ὁποίας τὴν δωδεκάτην ὥραν, μετὰ προετοιμασίαν δεκαετιῶν ὁλοκλήρων, ἤθελεν ἐκθέσει διεκκλησιαστικῶς καὶ διεθνῶς τὴν Ὀρθόδοξον ἡμῶν Ἐκκλησίαν καὶ τρώσει ἀνεπανορθώτως τὸ κῦρος αὐτῆς».

…οἱ τέσσερις κατὰ τόπους Ὀρθόδοξες Ἐκκλησίες, ἐκεῖνες τῆς Ἀντιοχείας, Γεωργίας, Σερβίας καὶ Βουλγαρίας ἐξέφρασαν τὴ γνώμη ὑπὲρ ἀναβολῆς τῆς Συνόδου, μὲ τὶς τρεῖς ἐξ αὐτῶν, δηλαδή, τῆς Ἀντιοχείας, τῆς Γεωργίας καὶ τῆς Βουλγαρίας νὰ ἔχουν δηλώσει τὴν ἀποχή τους ἀπὸ τὴν προγραμματισθεῖσα ἀπὸ 18 ἕως 27 Ἰουνίου Σύνοδο. Ἐνῷ δὲν ἀποδέχθηκε ἡ Ἁγία καὶ Ἱερὰ Σύνοδος τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως τὴν πρόταση τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησία τῆς Ρωσίας περὶ συγκλήσεως τῆς ἐκτάκτου Πανορθοδόξου Προσυνοδικῆς Δασκέψεως. Οὕτως ἐχόντων τῶν πραγμάτων, προφανῶς **δὲν ἐφαρμόζεται ὁ ἀπαραίτητος ὅρος διὰ τὴν σύγκλησιν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου,** ὁ ὁποῖος θέλει «συμφρονούντων καὶ τῶν Μακαριωτάτων Προκαθημένων πασῶν τῶν ὑπὸ πάντων ἀνεγνωρισμένων κατὰ τόπους αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν» (Κανονισμὸς Ὀργανώσεως καὶ Λειτουργίας τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἄρθ. 1).

Ἡ μόνη ἐφικτὴ λύση σὲ αὐτὴ τὴν περίπτωση εἶναι ἡ συνέχιση τῆς προετοιμασίας τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου μὲ τὴν ἐξασφάλιση τῆς ὁμοφώνου γνώμης ὅλων τῶν Ὀρθοδόξων περὶ τῆς συγκλήσεως αὐτῆς σὲ μία ἄλλη χρονικὴ στιγμή.

Ὡς ἐκ τῶν ἄνω πρὸς ἐφαρμογὴ τῆς ἀποφάσεώς της ἀπὸ 2 ἕως 3 Φεβρουαρίου 2016 γενομένης Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας (Ἀποφάσεις, ἄρθ.6), ἡ Διαρκὴς Ἱερὰ Σύνοδος ἀποφασίζει:

Νὰ ὑποστηρίξει τὶς προτάσεις τῶν Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν Ἀντιοχείας, Γεωργίας, Σερβίας καὶ Βουλγαρίας περὶ ἀναβολῆς τῆς Πανορθοδόξου Συνόδου καὶ συγκλήσεως αὐτῆς τὴ χρονικὴ στιγμή, ἡ ὁποία θὰ πρέπει νὰ καθορισθεῖ ἐν τῷ περαιτέρῳ κατόπιν πανορθοδόξου συζητήσεως καὶ μὲ ἀπαραίτητο ὅρο τὴν ἐξασφάλιση τῆς συμφώνου γνώμης τῶν Προκαθημένων τῶν ὅλων κοινῶς ἀνεγνωρισμένων κατὰ τόπους αὐτοκεφάλων Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Ἡ σχετικὴ πρόταση νὰ ἀποσταλεῖ ἀμέσως πρὸς τὸν Παναγιώτατο Πατριάρχη Κωνσταντινουπόλεως Βαρθολομαῖο καὶ πρὸς πάντας τοὺς Προκαθημένους τῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν.

Σὲ περίπτωση κατὰ τὴν ὁποία ἡ Ἁγιωτάτη Ἐκκλησία Κωνσταντινουπόλεως οὔτε καὶ αὐτὴ τὴν πρόταση θὰ δεχθεῖ, ἐνῷ ἡ Σύνοδος στὴν Κρήτη θὰ συγκληθεῖ, παρὰ τὴν ἀντίθετη γνώμη ἑνίων κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, μετὰ βαθείας λύπης νὰ ἀνακοινώσει τὴν **ἀδυναμία τῆς συμμετοχῆς σὲ αὐτὴ τῆς ἀντιπροσωπίας τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσίας.**

Νὰ συνεχίσει παντοιοτρόπως νὰ καταβάλει προσπάθειες πρὸς ἐνίσχυση τῆς πανορθοδόξου συνεργασίας διὰ τὴν προετοιμασία τῆς μελλούσης νὰ συνέλθει τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου, ἡ ὁποία καλεῖται νὰ ἀποτελέσει ἀληθινὴ μαρτυρία τῆς ἑνότητας τῆς Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας.

Νὰ ἐπαναδιατυπώσει τὴ γνώμη ὅτι πρὸς τὴν ἐπιτυχῆ ἔκβαση τῆς προσυνοδικῆς προετοιμασίας θὰ ἠδύνατο νὰ συμβάλει ἡ ἐντατικοποίηση τοῦ πραγματικοῦ ἔργου τῆς Πανορθοδόξου Γραμματείας, στὰ πλαίσια τῆς ὁποίας κρίνεται ἐφικτὴ ἡ μελέτη προτάσεων λύσεως τῶν προβληματικῶν θεμάτων, διευθετήσεως τῶν ὑφισταμένων διαφωνιῶν, ἐπεξεργασίας τῶν ἀπαραιτήτων κειμένων καὶ ἄρσεως κάθε ἐμποδίου πρὸς σύγκληση καὶ θεάρεστον ἔκβαση τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Νὰ δεχθεῖ, ὡς λίαν εὐκταῖον, λαμβάνοντας ὑπόψη τὶς προτάσεις στοὺς κόλπους πολλῶν κατὰ τόπους Ὀρθοδόξων Ἐκκλησιῶν, στὴν μέλλουσα νὰ συνέλθει Σύνοδο νὰ μετάσχουν ὅλοι οἱ Ἀρχιερεῖς τῶν Ἁγίων τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησιῶν ἀπεριορίστως, ἐπειδὴ τοῦτο, ἀσφαλῶς, θὰ προσδώσει μεγαλύτερο κῦρος πανορθοδόξως στὶς λαμβανόμενες συνοδικὲς ἀποφάσεις».

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας θέτει ἐπὶ τῶν τύπων τῶν ἤλων τὰ προβλήματα τῆς Μ. Συνόδου

Μὲ δύο ἐπιστολάς της, μία πρὸς τὸν Πατριάρχην Κων/πόλεως καὶ μία πρὸς ὅλας τὰς Ἐκκλησίας, ἡ Ἐκκλησία τῆς Σερβίας ἐπισημαίνει τὰ κυριώτερα προβλήματα διὰ τὴν σύγκλησιν αὐτῆς τῆς Συνόδου. Εἶναι κατάδηλον εἰς ὅσα γράφει ὅτι ἐπιχειρεῖται μεδόδευσις, ἡ ὁποία ἀντίκειται πρὸς τὴν παράδοσιν καὶ ἐξυπηρετεῖ μόνον σκοποὺς τοῦ Πατριαρχείου Κων/πόλεως. Παραδέτομεν μέρος τῆς ἐπιστολῆς πρὸς τὰς Ὀρδοδόξους Ἐκκλησίας:

«1. Ὅσον ἀφορᾶ τὸν Κώδικα τῶν κανονισμῶν, ποὺ ἔγινε ἀποδεκτός, γιὰ τὴν ὀργάνωση τῶν ἐργασιῶν τῆς Ἁγίας καὶ Μεγάλης Συνόδου τῆς Ὀρθοδόξου Ἐκκλησίας, ἡ θέση μας εἶναι, ὅτι ἐπιτρέπει τὴν εἰσαγωγὴ μιᾶς ἄγνωστης πρακτικῆς στὶς συνόδους τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας ποὺ ἔχουν μέχρι τώρα συγκληθῆ: κυρίως λόγῳ τῆς ἀνισοτιμίας καὶ τῆς ἀνισότητας ὅλων τῶν ἐπισκόπων στὴν Σύνοδο. Ἐμεῖς δὲν διακρίνουμε σὲ αὐτὴ τὴν ἑκατοντάδων χρόνων συνοδική παράδοση συγκλήσεως, προεδρείας, πραγματοποίησης καὶ διαχείρισης μιᾶς Συνόδου. Μέχρι στιγμῆς κανεὶς στὴν ἱστορία δὲν ἔχει καθορίσει καὶ ὁρίσει ἐκ τῶν προτέρων τὸν κώδικα τῶν κανονισμῶν ἐργασίας τῆς Συνόδου, ἐπειδὴ αὐτὸ ἐπιτυγχάνετο ἀπὸ τὸ ἦθος τῆς συνοδικότητος τῆς Συνόδου. Κάποιος θὰ μποροῦσε νὰ διαμορφώσει τὴν ἐντύπωση ὅτι ὁ τονισμὸς ὁρισμένων «δικαιωμάτων» στὴν σύγκληση καὶ προεδρεία της, **κάνει τὴ Σύνοδο λειτούργημα ἑνὸς ἀνθρώπου,** ἀκόμα καὶ ἂν συμβαίνει νὰ εἶναι ὁ πρῶτος. Ὁ Ἀπ. Παῦλος συμβουλεύει ὡς ἑξῆς: "... νὰ ξεπερνᾶ ὁ ἕνας τὸν ἄλλο στὴν τιμὴ ποὺ τοῦ δείχνει" (Ρωμ 12, 10). Ἂν συμβαίνει αὐτὸς ὁ κώδικας τῶν κανονισμῶν νὰ προβλέπει καὶ νὰ ἐλέγχει τὶς ἐργασίες τῆς Συνόδου ἐκ τῶν προτέρων, τότε λίγος χῶρος θὰ ἀπομείνει γιὰ τὴν ἐλευθερία τῶν μελῶν τῆς Συνόδου ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι καὶ γιὰ αὐτὸ ποὺ οἱ Ἀπόστολοι διατύπωσαν μὲ τὶς ἀκόλουθες λέξεις: «αὐτὸ φάνηκε καλὸ στὸ Ἅγιο Πνεῦμα καὶ σὲ μᾶς» (Πράξεις 15, 28).

2. Οἱ ἀναφερόμενες ἀδυναμίες τοῦ παρόντος Κώδικα τῶν κανονισμῶν μᾶς ὁδηγοῦν στὸ ἐρώτημα σχετικὰ μὲ τὸ ρόλο καὶ τὸ καθεστὼς τῶν ἐπισκόπων σὲ αὐτὴ τὴ Σύνοδο. **Οἱ ἐπίσκοποι στὴν Σύνοδο πρέπει νὰ θεωροῦνται ὡς συμμετέχοντες ἢ ὡς θεατές;** Πέρα ἀπὸ τὸν ἀδικαιολόγητο περιορισμὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν συμμετεχόντων στὴ Σύνοδο, θεωροῦμε ὅτι τὸ γεγονὸς ὅτι ὅλοι οἱ ἐπίσκοποι δὲν ἔχουν δικαίωμα ψήφου, εἶναι ἐπίσης ἀδικαιολόγητο. Πιστεύουμε ὅτι τὸ δικαίωμα ψήφου δὲν εἶναι ἀντίθετο πρὸς τὴν ἀρχὴ τῆς συναίνεσης (τῆς ὁποίας, σύμφωνα πρὸς τὸν κανονισμό, προηγοῦνται διαβουλεύσεις) καὶ θεωροῦμε ὅτι ἡ ἐλεύθερη καὶ ὑπεύθυνη ψῆφος ἀπὸ τοὺς ἐπισκόπους, δὲν θὰ ἀποτρέψει τὴν ὁμόφωνη μαρτυρία τῆς Ὀρθόδοξης Ἐκκλησίας γιὰ τὴ δόξα τοῦ Θεοῦ. Ἡ συνοδικὴ παράδοση τῆς Μιᾶς Ἐκκλησίας προϋποθέτει τὸ δικαίωμα